

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

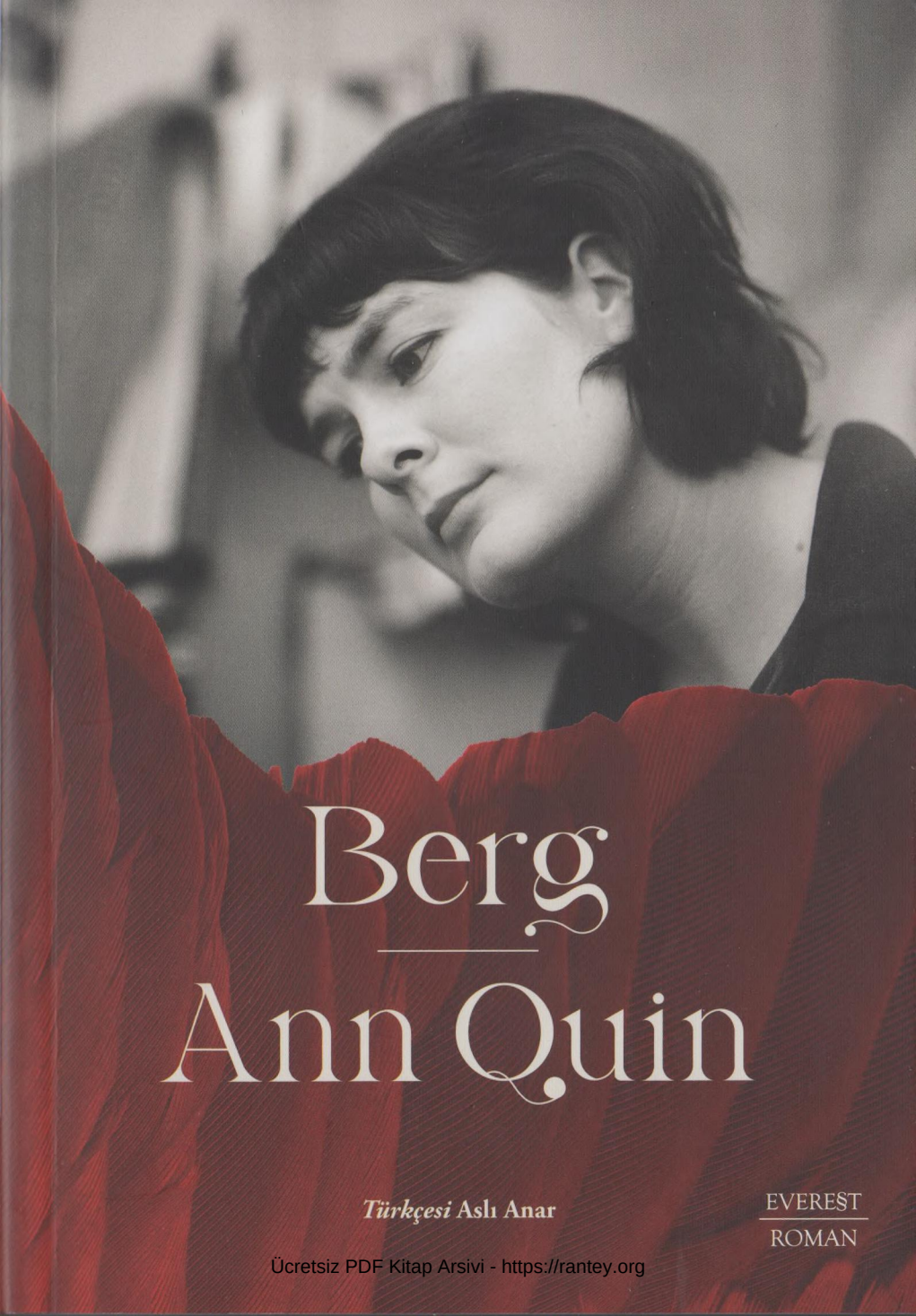
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Berg

Ann Quin

Türkçesi Aslı Anar

EVEREST
ROMAN

EVEREST
2271

ANN QUIN

1936 yılında Brighton'da doğdu. 17 yaşına kadar bir Katolik manastırında eğitim gördü. Tiyatroya ilgi duydu fakat sahne korkusunu yenemeyince bu hevesinden vazgeçti. Okuldan ayrılınca önce şiire, ardından kurmacaya yöneldi. Bir süre sekreter olarak çalıştı, bu sırada ilk romanını yazdı. İlk iki romanı yayıncılar tarafından reddedilince ilk sinir krizini geçirdi. Eserlerinde edebi etkisi görülen yazarlar Virginia Woolf ve Anna Kavan gibi, o da hayatı boyunca ruhsal sorunlarla boğuştu. Yayımlanan ilk romanı *Berg* (1964) ile D.H. Lawrence Bursu ve Harkness Bursu'nu kazandı. Ardından *Üç* (1966), *Passages* (1969) ve *Tripticks* (1972) romanlarını yayımladı. 1973 yılında intihar ettiğinde 37 yaşındaydı.

ASLI ANAR

1979'da Bursa'da doğdu. Galatasaray Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi. 2013'ten bu yana İngilizce ve Fransızcadan edebiyat çevirileri yapıyor.

ANN QUIN
BERG

Türkçesi: Aslı Anar

Yayın No 2271
Çağdaş Dünya Edebiyatı 317

Berg
Ann Quin

Kitabın Özgün Adı: *Berg*

Editör: Emre Tokcael
Çeviren: Aslı Anar
Düzeltilen: Ayşegül Ergül Aslan
Kapak Tasarımı: Kardelen Akçam

© 1964, 2009, Ann Quin
© 2021, Everest Yayınları
Kaynak belirterek yapılacak kısa alıntılar dışında
hiçbir yolla çoğaltılamaz

1. Basım: Aralık 2022

ISBN: 978-605-185-864-7
Sertifika No: 43949

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 45099
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 513 34 20-21 Faks: (0212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap
www.facebook.com/everestyayinlari
www.instagram.com/everestyayinlari

Everest Yayınları, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

BERG

**Adını Greb olarak değiştiren Berg diye bir adam
babasını öldürme niyetiyle bir sahil kasabasına geldi...**

Pencere vakitsiz çisentiyle buğulanmış. Denizin üstünde, kasabaya tepeden bakan yerde bir ceset, gıcırdayan bir yatağın üzerinde yuvarlanıyor: yüzgeçsiz, düz kafalı, beyaz pullu balıklar koridordaki –güneşin boyutlarına nadiren dokunduğu– bir odada kapalı, kalbiyle saat arasında asılı, saç yenileyici, perdeli ayak parmakları kıvrık Alistair Berg loş ışıktaki atıştırıyor ve karşıdaki dans salonundan kahkahalar geliyor. Oraya tekrar gidip birini daha mı seçeyim? Bir düzine ancak yeter; mastürbasyonla, beynin dallarında asılı pornografik resimlerle teselli. Tüy gibi, şen şakrak bir kızı yatağa atıp gerisini unutmak İSTİYORDU. Yabancı bir kasabada bir hafta geçirdi ama hiçbir gelişme yok – yaşlı adama yaklaşmadı bile ve bunca yılın ardından, durağan vaatler, planlar, hayali kovalamaca dün görülmüş bir rüya gibi. Bir bıçağın temiz ağzı onlarla aramdaki duvarı dilimlere ayırıyor. Ha evet seni onunla beraber gördüm – şimdi hayatını paylaştığın, seni okşayan, senin yüzünden gülen ya da ağlayan kadınla. Merdivenlerde karşılaşma, önce düşmanca bakışlar, üçüncü gün: tanıma. Yeni bir kiracı, ona iyi tarafımızı göstereyim. Günaydın,

ne güzel bir gün. İyi günler, bugün hava soğuk. Kadınla kol kola. Berg yanlarından geçerken başıyla selam verdi, bağımsız, isimsiz kalmak ister rolü yapan birinin o gizemli havasına bürünerek belli belirsiz gülümsedi. Sonrasında kahkahaları geri sıçradı, duvarları yıktı, kapısını kırdı; daha sonra gardıropla yatak arasındaki dar aralıkta volta atar, ara ara ağzını temsil etmeyi seçmiş ince kemerin yansımasını yakalarken duvar hâlâ titriyordu. Berg döşegin altını yoklayarak bira lekeli gazete parçasını çıkardı, küçük fotoğrafa baktı.

Ah bu o, Aly, zavallı baban başka kimselere benzemez. Kalbim nasıl çarptı, bu kadar zaman sonra çok tuhaf, ondan tek kelime duymadık ve işte burada, sanki ölümden dönmüş gibi. Yanındaki o Kadın kim sence Aly?

Narin omuzlara tutunan kolu fark etmişti; babasının metresi mi yoksa sadece bir arkadaşı mı? – fotoğraf ilişkilerinin epey sevecen bir mahiyetini ortaya koyduğuna göre arkadaş olmaları düşük bir ihtimal. Şimdi biliyordu. Ne yapıp edip aynı evi bulması, onların yanındaki odayı tutması fazla uzun sürmemiştir. Evet şans yaver gitmişti, her şey yerli yerine oturmuştu. Şimdi o olayları sonuçlarıyla, biraz yavaşlarsa şans ve düzenin ısrarlı rolüyle kabul etmekte bir zorluk yok kuşkusuz.

Bu arada nasıl yaşadıklarını, gerçekten birlikte geçirdikleri zamanları öğrenmişti. Bugün bir ipucu daha: Holdeki masada 19 numaralı odaya, Bayan Judith Goldstein'e gönderilmiş bir mektup; peki o zaman Bay Goldstein nerede – toprağın otuz metre altında ya da belki yalnızca altı metre uzakta, yoksa başka bir duvarın ardında dolaplar çevirerek, duvarı tırmalayarak başka

birine ihanet mi ediyor? Berg gazete kupürünü yine döşeğin altına koyup başı odanın üstüne çökmüş tutulmadan dolayı geri yaslanmış, dağınık yatağın ucuna oturdu, çekmeceleri kapanmayı reddeden komodin, yarı açık gardırop kapakları, soluk mavi çiçekli, kaplaması yer yer dökülmüş emaye saksı, başka her şeyle zıt düşen duvar kâğıdı, sabahtan kalma kirli bulaşıklar, soluk sarı plastik masa örtüsünün üzerine konmuş yarım dilim esmer ekmek – bir keşiş kukuletası; gül desenli sandalyenin üzerinde ince çizgili pantolon, donlar, atletler; şişelerle dolu kasa, peruklar, broşürler: BERG'İN EN İYİ SAÇ TONİĞİNDEN AL DELİLA'NIN HASARINI ALT ET: İKİ AY İÇİNDE YENİ BİR ADAM OLACAKSIN. Yatağın yanında düzgünce üst üste dizilmiş, tek oğluna koşulsuzca adanmış Edith Berg'in mektupları.

Ah Aly böyle onu görmeye gitmeden hoşlanmıyorum. Yapılacak en doğru şey olmadığına eminim, yani bunca yıl sonra seni kabul etmek şöyle dursun, tanımayacak bile.

Berg, perdedeki, lekeli bir parmağın deldiği, açılrsa bir örümceğin geçeceği kadar geniş bir boşluğun içinden, park halindeki araçlarla çevrili, sağlam Victoria Dönemi binalarını aydınlatan yolun karşısındaki ışıklandırılmış sarayı izleyebiliyordu. Sağda kilise bahçesinin üçgen bir parçası, belki de her gece odasını işgal eden yanık kokusunun sorumlusu buydu, eğer çatlaklara kâğıt sıkıştırırsa bir de pencereyi kapatmayı akıl ederse o zaman kokuyu dışarıda tutabilirdi. Pencereyi aşağıya kadar indirdi ve dans salonuna giren çiftleri zevkle izlemeyi sürdürdü. Bir kere sinde karşıya geçmeye cesaret etmiş ve o yapışkan ellerle bir kuru

incir tutmaya çalışır gibi âciz, özür diler bir hale gelmeden önce pır pır eden, telaşlı, kıkır kıkır bir pofuduk getirmişti geri. Eh şunu söylemeliyim ki sen iyi birisin, beni buraya kadar getirdin, ne istiyorsun peki, ne geveliyorsun, haydi annenin kucağına git. Ah sen dur da ben onlara bu akşam başıma geleni anlatayım, güleyim, ölecekler gülmekten. Hadım edilmeyi arzulamak, özel bölgelerindeki kolları tıraş etmek. Bir bebekle oynamak gibi, küvetten çıkan pembe bir hünnap, bir deniz feneri, kayaların dışında tek vücut olarak yükseldi, daha sonra uzun geceleri işgal eden kurtçuklara dönüşerek, yalıtılmış duvarlardan dışarı süründü ve arşıfların arasındaki buruşukların arasına yuvarlandı. Bunun ötesinde öpmek için –ama hayır seni boğmak için kesin?– bir iple alçaltılan, yukarıdan bakan kır saçlı bir yüzün soluk hatırası. Edith sesleniyor, Doreen’le boğuk kıkırdamalar; yana yakıla bir yerlere gitmek isterken, yeni kırmızı elbisesine nasıl işemişti. Sonradan evde izinde olan sarhoş, ter ve tütün kokularına batmış Billy Amca seni kucağına çekiyor; öpmek tabu, sen de demin doğruladın, kirli, yapılacak iş değil, başka şeylere yol açar. Nicky ile Bert’in din kitaplarına yapıştırdığı, oğlanların arka taraflarına olan sadist tutkusuyla kızkuruluğun cisim bulmuş hali olan Miss Hill’in vajina yırtığını rahatlatan nü fotoğraflar gibi. Alistair Berg buraya gel, eğil lütfen.

Oda karanlık, radyo açık. İçeride bir şey kımıldıyordu – uykusunda mırıldanan bir çocuk gibi. Bir güve duvara, kapıya, ışığa çarptı. Berg’in parmakları gezindi, düğmenin üzerinde oyalandı. Güve ampule vurarak cızırdadı, şimdi kanatsız bir şekilde yere düştü. Merdivenler gıcırdadı, yaşlı adam tek başına olabilir miydi? Berg ışığı söndürüp kapıyı araladı. Bir kibrit yakarak alevin

elini yaladığından habersiz, bekledi. Yakınlarda bir hareket, ardından bir kadın sesi. Çok geçmeden Judith sahanlık boyunca duvarları yoklayarak ortaya çıktı. Berg anahtarların şıngırtısını, kapılarının açılıp kapandığını duydu.

Kadın kuşkusuz babasından epey gençti, çekiciydi herhalde, yapay bir tarzda, zaten kim bir kadının yüzeyinin ötesine geçmek isterdi ki? Ama yaşlı adamda ne görüyordu, paranın cazibesi olmadığı kesin, adam her açıdan kadının sırtından geçiniyor gibiydi. Bir tür ortak sapkınlıkları mı vardı? Ama cinsel hayatları Berg'i pek ilgilendirmiyordu, en azından şu anda; bırak ilişkilerinin yorumu havada kalsın.

Bir akşam kendini tanıtmalıydı, bir içki teklif etmeliydi, babası buna hayır demezdi muhtemelen; yaşlı adam her gece merdivenlerde tökezliyordu, ardından en az yarım saat yüksek sesleri duyuluyordu, sonra da öteki taraftaki yataklarının saatlerce, resmen saatlerce gıcırdaması, bu arada Berg de battaniyenin altına gömülüyordu.

Esnedi, gerindi; müzik dikkatini dağıtıyordu, pencereye gitti. Belki hava durumu hariç asla değişmeyen bir manzaranın üstünde mikroskobik bir göz. Gençler umursamaz bir biçimde pencerelerden sarkıyor, arkalarında eğilip bükülen çift silüetleri görülüyordu ve Berg bir göbek bağıyla onların iç içe geçmiş kollarından bacaklarından sarkıyordu adeta. Karşıdan önce bir, sonra iki göz baktı. Berg perdeleri çekti, sigara içerken tıkanarak duvara yaslandı. Yavaş yavaş sakinledi ve yüzünü pencereye yapıştırdı. Sanki bir teleskoptan bakan bir başka göz onunla buluştu, sonra düştü. Odaya döndü. Sırf biri onu gördü diye neden böyle bir hale girdi, korkacak, utanacak bir şey yoktu

kuşkusuz. Perdeleri tekrar örttü, ışıklar müsait her bir nesnenin etrafında dolanarak belki duyulmuş ama görülmesine hiç izin verilmeyen bir şeyi deli gibi arıyordu. Berg içindeki mücadeleyi belli etmemeye ya da nihai taslağı açığa vurmamaya uğraşarak bir ışık huzmesinin içinde durdu: Seçilmiş, teslim olunmuş, gizli kısmının kurallarına ve düzenlemelerine uy. Şuraya tam isminiz lütfen bin dokuz yüz otuz bir, üçüncü ayın üçü doğumlu ALISTAIR CHARLES HUMPHREY BERG. Baba mesleği: kökeni bilinmeyen bir beyefendi, birinci sınıf bir alçak. Anne: eşsiz bir hanımefendi, dâhinin annesi...

Artık askerde olmadığına göre bir iş bulman gerekecek Aly.

On yedi yaşında kısır olduğu anlaşıldı, ardından gizli saklı işneler: Tedavisi imkânsız. Ama yükümlülüklerini mecburen yerine getiren başkalarını düşün, o şanslılardandı, küçük lütuflar için şükret, en azından iktidarsız değildi.

Eh oğlum ne işle meşgul olmayı düşünüyorsun ha, babanın izinden gideceksin herhalde, yoksa devlet memurluğu mu – orada sana iyi bakarlar biliyor musun?

İnkâr etmenin faydası yok, bir kere dosyalandıktan, numaralandırılıp belgelendirildikten sonra asla unutulmadı. Edith'in önemsedığı şey itibardı, ondan iyi, sıkı çalışan bir vatandaş olmasını bekliyordu.

Hayatta daha iyi şeylerim hiç olmadı Aly. Tabii anlamamı beklemiyorum ama benim sahip olmadığım şeylere senin sahip olmanı istiyorum.

Mağdur havaları, öksürük, bazen bütün gece, hafta sonları; özel bir tıraş, kör jiletler, pamukla bastırırken aldığı keyif.

Bir daha ne zaman gelirsin Aly? Bunun doğru olmadığını biliyorsun, merak ediyorum hepsi bu, bilmek istiyorum, ama tabii senin kendine ait bir hayatın var, sana engel olacak değilim.

Boynundan yukarısı kızarmış yüzü ve pırpır eden elleriyle karşılaşmak; imitasyon kürk mantosunun yakasındaki saklanmış bir doğum günü broşunun solmuş parlaklığı, kenardaki, hep boğazına takılan paslı iğne; gözyaşlarıyla parlayan gözler, trenin buharı Batıya giden bulutlarla birleşene kadar dışarı kaçmasına izin olmayan nefes. Berg gözlerini sıkarak geriye uzandı; caz ya da yavaş bir vals dalgaları hücre mezarlığının üstüne doluştu, parlatılmış boncuklar gibi, bir çeksen ne kadar uzağa yuvarlanabilirler? Gördüğün gibi açıklamaya çalışsaydım – yok bir işe yaramaz, bilinci yağlamak için bu sürekli ısrar neden?

Göz alabildiğine uzanan bir arazide gizemli dağ, göl, orman bölgelerini keşfederken zaman senin için anlamsız. Gözümü bir anahtar deliğinden çekiyorum, bir ipin üzerinde günler belirtilmiş; düşünceler kontrolsüz virajlar.

Tecrübeyi, düzmece kısımları dışavurarak ya da uzlaşma için bir çıkmaz seçerek hayali malzemelerin içine geçirmek. Bu uydurmanın altında gizli bir ordu, kıyaslama iskelelerine gizlice sokulanları alt ederek toplanır. Yine de donuk tereddütleri ve küskün tavırlarıyla hâlâ peşimizdedirler. O zaman senin, bir kere gördüğün topaç ya da taptığın mavi değirmen dışında verecek bir şeyin yoktu. Fikir ve imge yan yana konmuş, efsaneyle

mantık arasında gidip geliyor, doğru bir açıdan harcanmış tuhaf yıllar; eğer biraz ileri uzanırsam alışıldık hareketin dışında bir yol yordam geliştirdiğimden emin olabilir miyim? Nihayet kenara çekilmek, gerisinin kendi kendini temize çıkarmasına izin vermek ne kadar kolay olurdu. Ama unutma, toplumun sana bir borcu yok, bu yüzden, cevap kendini helak etmekte değil, gücünce madalya vermiyorlar insana, hem özgürlüğe çıkıp çıkmadığını ben nereden bileyim? Salıncakları, tüfek atışlarını, atlıkarıncaları hatırlıyor musun; başı dönmüş, gözü kamaşmış, bir sokak kedisinin üzerinde yapış yapış parmaklar, ölü bir ardıçkuşu, sersemlemiş bir tavşan; vitrayların üzerine püskürtülmüş peygamberçiçekleri; mısır tarlalarında gelincikler, samanlıkta verilen birinci, ikinci, yoksa üçüncü öpücük müydü, dudaktan değil ama; koşturan sıçanlar ve park banklarına sonradan tebeşirle işaretlenen öpücükler: benimki en fazla. Güneşli günler ve ev yapımı kek, şekerleme, düşmüş elma kokuları; bombalanmış ek binanın penceresinde Edith'in haleli yüzü. Siz orada birbirinizi inceliyor, birbirinizin üstüne tırmanıyor, süsleniyor, birbirinize dil çıkarıyor, dokunuyorsunuz, bilseler ne derler? Tepeler gökyüzüyle ve patikaları salyangozlarla koruyanlarla ya da çitlere çarkıfelekler koyanlarla buluşuyor; başka gezegenlerden atılan roketler tutukluk yapıyor; tüm galaksi: bir dev sandalyesi, insan sandalyenin bacağına bir kıymık. Komşu kıza papatya zinciriyle bağlı; ve bacaklarının arasında seninkinden daha büyük bir nergis tutanları kısıkanıyorsun.

Berg, saatin durduğunun farkına vararak ışığı açtı. Saatin kaç olduğunu bilmeyince kendini yörünge dışında hissediyordu. Ara duvara dayanarak gerindi. Yatmışlar mıydı, biri

mi öksürmüştü? Pencereye gitti, dans salonu kapanmıştı, bu da saatin on biri epey geçtiğini gösteriyordu. Dışarı sarktı ama barın saatini görmeyi başaramadı. Pekâlâ, saat başı çalana kadar bekleyecekti. Hesaplara göz gezdirdi, ama bu fazla depresif geldi. Bir derginin sayfalarını karıştırdı, bir süre turkuvaz renkli küvette sabunlanan kıza baktı. Evet sabun gamında daha iyi olabilirdi, ihmal edilen ev kadınlarına uzatılan büyük, limon şeklinde, taahhüt edilmiş bir süre boyunca onlara, kendine keyif verecek sabunlar. Saç çıkması sonuçta bir tek erkekleri ilgilendiriyordu. Geceleri iki kere uygulayın, saten pürüzsüzlüğündeki güzelliğini hissedin. Peki o zaman neden aslan yelem yok, şehirde kükreye kükreye dolaşamıyorum? Ara duvar hareket mi etmişti? Duvara bastırdı. İkisi de hemen yan tarafta mıydı, yaşlı adam bir köstebek gibi kadının et yığınının üstünde sürünüyor muydu? Saati sormaya git, durmuş saati bahane edersin.

Kapılarını çaldı, kimsenin cevap vermediği bir tokmaklamaya dönene kadar sürtünen bir panter pençesi. Tokmağı yokladı. İçeridelerdi pekâlâ, böyle numara yapmaları bir acayıptı, uyuyorlarken rahatsız etmiş değildi ya. Sahanlıkta hızlı hızlı gidip gelirken öksürdü, soluğu kesildi. Odasına geri mi dönmeli, oradan mı bağırmalı, hatta bir kâbus görüyormuş gibi çılglık mı atmalı. Merdivenlerin tepesinde, evin, mahallenin geri kalanından yalıtılmışçasına durdu. Dışarı mı çıkmışlardı yoksa ölmüşler miydi – çok fazla, çok hızlı sevişmekten? Bir sonraki vesileyi nasıl yaratacağını düşünerek başı önde, bir kat indi. Orada kaldığı sürece diğer kapılar, duvarların bir parçası olarak kalmıştı, ara ara bir çatlaktan hafif bir radyo uğultusu kaçıyordu. Ama kapıyı çalsaydı, saati sorsaydı, çatlak hemen kapanmaz mıydı, parmağı

şöyle dursun, bir göz için bile boşluk kalmazdı. Palais de Dan-
ce'in* yüz elli, iki yüz metre uzağında, ön kapının basamağında
biraz duraksadı. Renkli biletler, kullanılmış balonlar, doğum
kontrol hapları kaldırmı yoldan ayırıyordu. Berg barın saatini
görebilmek için hafif öne eğildi. Başaramayınca ilerleyen devlere
benzeyen binalara baktı. Yıldızları yakala, göbek deliğim için,
şahsi kimliğim için bir düğme deliği niyetine ayı çekip al.

Yüzünden bir gölge geçti. Kollarını açtı. Olduğum, bana ve-
rilen yerde bırakılmayı rica ediyorum; dünyamdan memnunum,
onunla uyumluyum. Gözlerini kapattı, kaldırımdan bir cenin
gibi kıvrıldı. Dudakları yavaşça ayrılan kuru yapraklar. Hiç içe-
ride bulundum mu?

Dayanıklı anneler arasında çekingen, başa çıkamayan Edith'in
gözyaşları. Sen dokuz yaşında yatakhane zevklerini, neyin güzel,
suiistimal edilebilecek bir oğlan sayıldığını keşfettin.

*Ah Aly bana bu korkunç utancı, bu berbat acıyı yaşatacağı-
na ölseydin daha iyiydi. İçindeki şeytani şehveti anlamıyorum,
hayatımın tüm neşesini alıp götürdün.*

Yuvarlak, bereli dizler, kıvrıcık saçlar; o bir muhallebi ço-
cuğu, sadece sıradan bir muhallebi çocuğu; babası yok, annesi
okul ücretini ödemek için kendini rehin bırakıyor; aptal mu-
hallebi çocuğu Berg, o kadar üşüyor ki kakasını bile yapamıyor.
O zaman ona er ya da geç geri alınmak üzere bir şey verilmesi
bir oyun muydu yani? Yumruğunu avucuna yerleştirdi, her an
açılıp daha lezzetli şeyleri ortaya çıkarabilecek bir kırmızı bibere

* Fr. Dans sarayı -çn.

bakar gibi inceledi. O vazgeçmeye bu kadar istekliyken –ama o kadar istekli misin?– dış dünya onu suçlayabilir miydi? Çelişkiler, tarafsız bölgelere gidiş biletini kabul etmeyi reddeden bir çağın ortak yaşamının kendisi gibi görünüyordu. Biletimi uzun süre önce yırtıp bahçelere, dümdüz kademelenmiş çimlere attım, kelebekler ve nadir çiçekler orada öylece yatar, çitlerin öteki tarafında bırakılmış oğlanı üzerinde titreşen ışık olukları arasından gözetlerken. Sağlıklı, sert, iyi kesimli takım elbiselerinin içinde kasıla kasıla yürüyen, saçları briyantınli başka oğlanlar tarafından kabul görmek için yanıp tutuşan yapış yapış, hastalıklı bir çocuk. Senin lekeli, fare kemiriği manşetlerin ve arkası yamalı yakan, ayakkabılarında şapırdayan çamur. Ama tek başına kalıp tepeleri aşarak bitkilerle hayvanların efendisi olduğunda, seni doğal düzen, güneşi çevreleyen, çimen ormanlarının arasında rüzgâra binen yavaş bir şehvet karşıladı. Sonra hiçbir şeyin önemi kalmazdı, çünkü her şey senin değerinin bilincine varırdı. Yolun ortasında, babasının gözlerinin içine bakarak sallanırdı; içe doğru yuvarlanan, sağ yanağındaki tek koyu renk kıllı et beninden kaçıp burnunun kemerinin içinden bir iple birleşen gözlerine bakarak. Berg alkol ve bayat tütün kokusundan uzaklaşarak geri adım attı. Yaşlı adam bir sigara sarmaya çalışırken biraz ona doğru yalpalandı. Hey dur bir dakika, sen bizim yan odayı, 18 numarayı tutan delikanlı değil misin? Evet ben de öyle düşündüm, sen de biraz fazla kaçırmışsın içkiyi anladığım kadarıyla, eh neden olmasın, insana bir nefes aldırıyor, değil mi? Dili sigara kâğıdını yalıyor, tereddüt eden bir kertenkele, sonra bir fiske, kuyruğuyla bir fiske, bitti. Ben bundan mı çıktım yani? Hayır, hayır, yalnızca düşünce seviyesinde ölmüş, özsaygılı, olgun baba imgesiyle kalmalıydım.

Plan neredeyse kaza eseri, fazla iyi ilerlemişti, güven olmazdı şüphesiz: dizginsiz bir hayvan gibiydi. Ama önceki gibi, planlandığı gibi devam etmeliyim. Şimdi kimliğimi açıklamam ölümcül bir hata olur. Berg yaşlı adamın kolunu tuttu ama kesin bir şekilde geri itildi. Tamam, tamam, ben idare ederim, teşekkürler. Babasının eve doğru yalpalaya yalpalaya yürüyüşünü izledi.

Ziyan olmuş bir fırsat. Şimdi bile bir kavga çıkarabilir, ihtiyar delikanlıyı tahrik edebilir, saniyeler içinde yere sererdi. Peki geriye kalanlar? Eh o kalırdı işte, bu yetmez miydi? Ama bir aşk ilişkisi gibi, fazla kolay görünüyordu, bu yüzden hazırlıkları uzatmalıydı; fırsatlarla biraz flört etmeliydi. Kapı eşiğinde yalpalıyordu işte, şimdi git, kolundan yakala, yere indir, benini kesip çıkar, saçını ayır, beynini patlat, boğ onu. Oğlunum ben, duyuyor musun, evet bir zamanlar görüp beğendiğin bir kadın vardı hatırlıyor musun, hani derler ya, başını derde soktun, evlenmeye tenezzül bile etmedin, sonrasında da...

Baban bir dava istiyordu Aly, bir dava, İspanyol savaşı mı? Evet pekâlâ o olabilirdi. Neyse bir akşam lokale uğrayacağım diye çıktı ve bir daha dönmedi. Birkaç mücevherin, kürk mantomun ve özellikle senin için sakladığım kumbaranın kayıp olduğunu anlamam birkaç haftamı aldı.

Berg eve yaklaştı. Babası tırabzandan sarkmış, bir kusmuk birikintisine bakıyordu. Aramızda herhangi bir iletişim, bir bağ katiyen olamaz. Ama ideal, insanın kendi gücüyle, sarıh gücüyle güdümlü bir şekilde birbirine sürüp devasa bir sağanağa dönüştürerek güneşin ötesine sürmeyi arzuladığı o çelişkili ikilem, haddinden fazla süre beslenmişti şimdiden. Tarafsız, düşünceli

komşu ol, senden bekleneni yap. Yaşlı adamı merdivenlerden yukarı sürükleyip yukarıda bıraktı. İnileyen babası tekrar tırabzana dayanarak yığıldı. Şimdi ufak bir gayret, hah böyle işte. Bu sarhoş halindeyken kim anlardı ki? Zavallı Nathaniel Berg, onu iyi tanırdık, sonunda içkinin onu mahvedeceğini söyledik hep. Berg Judith'in dışarı seslenen sesiyle tekrar ayağa kalktı. Yaşlı adam, sahibesini kızdırmış bir köpek gibi mızırdanıyordu. Git şimdi, ayaklarına kapan, onu yala, orasını yala, burasını yala, saçının arasını, üstünü yala, şekerli kokusuna bahar gelgitleri hücumuna sokul. Kapı kapandı. Babası titriyordu. Berg kollarının altından tutarak kaldırdı, kendi odasına doğru çekti, içeride yatağının üzerine yatırdı. Ne kadar yaşlı görünüyor – kaç yaşında, ellilerinin sonunda, altmışın üstünde belki, peki Judith? Boyalı saçlarının, iyice pudralanmış yüzünün arkasında, belli olmuyor, o kadar yakınında bulunmamıştı, en azından şimdilik. Yaşlı adamın cildi sebzemsi, gözleri paslı topluigne başları. Berg onu soydu, arkası –üç kurşun deliğiyle– yırtılmış kirli çamaşırlarına ve iri dövme izlerinin bulunduğu buruşuk sarı tene ulaştı.

Bir kere yaptırmış onları, hani sırfe eğlencesine, en azından bana öyle dedi. Yine de eğer kesin bir ayırt edici varsa herhalde bundan iyisi olmaz.

Berg işaret parmağını yavaşça yazının üzerinde gezdirdi: EDITH AŞKIM VE NEŞEM; biraz aşağıda: SEVGİLİ AN-NEMİN HATIRASINA. Gözleri yukarıda, yakında, daha yakında sallanan ampule kaydı. Kopar şunu, içini çiçeklerle doldur, taçyapraklarını teker teker kopar, mis kokulu yumuşaklığın altına uzan. Yanık kokusu yeniden burnuna geldi, odayı bir et kokusu

kapladı. Yaşlı adamın üstüne battaniye örttü, pencereyi kapattı, gerçi şimdi kokunun bütün gece içeride kalacağını fark etti ama eğer şansı yaver giderse sabaha geçmiş olurdu. Belki yolun karşı-sındaki yer bir krematoryumdur?

Gazocağının yanına çömelip sütün köpürmesini izledi – içine bir sinek düşmek üzereydi. Yaşlı adamı kendi odasına getirmek korkunç bir hata olmuştu, işler bir gün sonrasını bekleyebilirdi. Sütün üstüne eğilince kahverengi bir lekenin yüzeyde süzüldüğünü fark etti. Güveyi kaşıkla aldı, çay tabağının kenarına bıraktı. Topaklı yastığa, kırık yaylara ve soyulmuş deri kolçaklara yerleşti. Birkaç kere babasına baktı, bir an için uyanık olduğunu, hatta onu izlediğini sandı ama daha yakından inceleyince, yatağın üzerinde bitap bir beden yatıyordu yalnızca, battaniyeden çıkmış ayağı ara ara seğiriyor, duvarla gizli bir iletişim içindeymiş gibi başını sallıyordu. Berg Judith’in hareket edişini, tabak çanak seslerini ve tuhaf emme seslerini duydu – kadın belki kendini yalıyordu? Çirkin bir kadın sayılmazdı aslında, onun tipi değildi gerçi. Sütü karıştırdı, bir kat kaymağı ayırarak çay tabağındaki güvenin üstüne koydu. Gerçekten hiç de fena değildi; iri göğüsleri eksik olabilecek başka her şeyi telafi ederdi. Aynaya uzandı. Eğer altmışına merdiven dayamış bir adamı kabul ettiyse kimi reddederdi ki? Tıraşsız çenesini ovdu, saçını düzeltti ve çıtçıtly papyonunu aradı. Neredeyse sevimli, kuşkusuz o eksikliği tamamlayan, neredeyse zarif bir hava veren bir dokunuştı.

Sende kesinlikle bir şey var Aly, doğuştan aristokratsın, baban da öyleydi, en azından böyle düşünmeyi severdi.

Babasının lekeli, eski püskü paltosunu, delik çoraplarını fark etti ve gülümseyerek odadan çıktı, kapıyı kilitledi, anahtarı da yukarıdaki çıkıntının üzerine koydu. Temkinli olmak her zaman faydalıydı, babası aniden uyanıp dışarı kaçacak olsa bu iyi olmazdı. Belki de fazla kuruyorum? Usulca çaldığı kapılarını en sonunda nefes nefese, kızarmış ve kaşlarını çatmış bir haldeki Judith açtı. Berg papyonunu takarken alıştırma yaptığı gülümsemesini yüzüne sabitlemeye çalıştı ama Judith kapıyı kısmen kaparken ağzının köşeleri düşmüştü bile. Saatin tam olarak kaç olduğunu söyleyebilir miydi? Judith burnunu çekti, Berg'i tepeden tırnağa süzdü, sonra ortadan kayboldu ama hemen geri geldi. Böyle hışır hışır ses çıkaracak ne giymişti – yoksa rüzgârda uçuşan yapraklar mıydı? Kusura bakmayın bilmiyorum, ama kapanış saatini geçeli çok oldu. Berg Judith'in bakışlarını bir kez daha, ütülü pantolonunun, parlak dizlerinin, düğmelerin arasındaki kirlerin üstünde hissetti. Acaba, bir ihtimal Bay Berg'i yolda görmüş olabilir misiniz? Eh şimdi sorunca düşündü de, evet, barda biriyle konuşurken gördüğü Bay Berg olmalıydı. Judith'in göğüslerinin arasındaki bir düğmeyle oynayan parmakları şimdi uçtu, gür sarı saçlarını örten ince altın rengi filenin içine daldı. Odalarıyla sahanlık arasındaki boşluk genişledi. Berg ayaklarına baktı, bir ayakkabısının bağcığı çözülmüştü. Eğilip bağcığın uçlarıyla oynadı. Belki ağlar, kollarıma yığılır, onu yatıştırırım, sakinleştiririm – peki sonra? Gözünü kapalı kapıya dikip dinledi ama hiçbir şey duymadı. Kendi odasına doğru ilerledi, anahtara uzandı, dokundu, tekrar geri dönüp kapılarını çaldı. Judith'in bir çocuk gibi bağırıldığını duydu. Kapı hâlâ kilitliydi. Judith'in sesi yükseldi – kadınların sesleri duruma uyum sağlamak, amaçlarına

ulaşmak için nasıl da değişiyordu. Boşluk genişledi. Ee, şimdi ne var? Berg ha gayret eğilerek selam verir gibi, bir adım geri attı. Bir şilin mi, peki madem, içeri girin, bir bakayım.

Odalarının, tamamen mor kadifeyle kaplı gibi görünen, bir Mısır mezarını andıran, loş aydınlatılmış, kare odalarının eşiğinde. Judith'in ağzı havada asılı fazla olgunlaşmış bir kavun gibi açıldı, kapandı. Berg biraz daha içeri girdi.

Odaya kurulmuş mobilyalar – konferans veren senatörler gibi. Bir köşede, içinde tüylerini yolan ya da gümüş çingırağa vuran bir muhabbetkuşu bulunan geniş, kenarları yaldızlı bir kafes. Kadife bir kırlentin üzerinde bir Siyam kedisi gerindi, esnedi. Oda ağır Victoria Dönemi süslemeleriyle kuşatılmıştı ve içleri doldurulmuş yaratıklar camdan evlerinin içinden balmumu çiçeklerle meyvelere bakıyordu. Judith'in bir paravanın arkasında hışırdadığını ve bir saatin tiktaklarını duydu. Yan yan yatağa doğru ilerledi – ara duvarın yeri mi değişmişti? Judith ortaya çıktı, el çantasına eğildi, mücevherli iki tokayı eline alarak doğruldu. Kedi kanatların pırpır etmesiyle irkildi, kuyruğu titriyordu – kanepenin kenarında iri bir tırtıl; ateş ve su yörüngelerinde dönüp duran koca gözleriyle, Judith bir şilin uzatırken Berg'in gözlerini arıyordu. Şimdi, odanıza dönmeden önce bir içeceğe ne dersiniz, Bay Greb, Greb'di, değil mi, ya da belki daha kuvvetli bir şey istersiniz? Berg cebindeki ılık bozuk parayı sıktı. Bir fincan sıcak çikolata çok iyi olurdu. Kedi tüyleriyle kaplı kanepeye doğru hareket etti. Gardırop kapağının üzerinde rahiplerinkine benzer gri çizgili bir takım elbise asılıydı, yatağın altından bir çift süet ayakkabı, bir çift mavi pofuduk terlikle birlikte yan yan bakıyordu. Judith yeniden paravanın arkasında. Berg gidip yarı oturur

vaziyette uzandı. Çıt yok, piç kurusu bu arada tüm bilincini yitirdi mi yoksa, beni aldattı mı yani? Gitmeliyim, hemen gidip öğrenmeliyim. Yataktan güçbela indi. Judith etrafa bakınıyordu. Berg eliyle ara duvara doğru bir hareket yaptı. Çaydanlığın altını açık bıraktım, unutmuşum, gidip baksam iyi olacak, bir dakika sürmez. Yenlerini yıpranmış gömlek manşetlerinin üstüne çekerek kapıya ilerledi. Kedi zıpladı, Berg'in ayaklarına sürtündü; daralıp hançer şeklini alan gözleri dışarı, içeri doğru dönen sarı makaralara benziyordu.

Yaşlı adamı yatakta göğsü inip kalkarken buldu, yorganın, kilimin üzerinde kusmuk tepelikleri vardı. Berg kapıyı tekrar kilitledi. Judith sıcak çikolatayı getirdiğinde parlak siyah bir kumaştan bir sabahlık giymiş, saçını düzeltmiş olduğunu, saçının şimdi fileyle bağlı olmadığını fark etti; gözlerini Doğu'ya özgü bir etki bırakacak şekilde özenle belirginleştirmişti. Berg içeceğini yudumladı, kadının yavaşça kendininkini yudumlayışını izledi. Hava son zamanlarda berbat. Uzun zamandır burada değilsiniz anlaşılan? Hangi sektöredesiniz, saç onarıcı mı, ne kadar alışılmadık. Berg, Judith dumandan halkalar üfler, kucağına uzanmış, patileriyle saten kaplı dizlerini ovan kediyi okşarken gülümsedi. Sebastian çok tatlı bir kedici, çok sevimli değil mi, bana yarenlik ediyor, biliyor musunuz, gerçi Nathy Seby'den pek hazzetmiyor. Hayvanın sırtı kavislenirken parmaklarını kedinin tüylerine bastırmayı sürdürdü; yüksek mırıltılar odada titreşiyordu. Ama onun Berty'si var, aslında bazen benden çok o kör olası muhabbetkuşuyla ilgileniyor, gerçekten çılgılık atasım geliyor, hayvanla nasıl konuştuğunu görmemiz lazım, Nathy ortalıkta yokken hiç ötmüyor, tek bir nota bile çıkarmıyor, insanın bırakın

konuşmayı, asla ötmeyen bir muhabbetkuşu olması ne acayip. O şeye yem verirken kafasını nasıl da kafesin içine kadar sokuyor, bir görseniz. Hayvanları sever misiniz Bay Greb? Tabii Seby gerçek bir kedi sayılmaz, insanın her dediğini anlıyor. Anlamasın diye bazı kelimeleri kodluyoruz biliyor musunuz? Seby, Seby, hanımış benim aşkım, hanımış benim gücelim.

Judith'in sabahlığının katları ortadaki gedikten uzağa, uzağa buruş buruş açıldı. Koltukaltılarının iç bayıltıcı tatlı kokusunun farkında – yağmur sonrası çimen kokusu gibi. Kuş bütün gün bir şey yemedi, Nathy dışarıdaydı, gerçi en iyi yemi aldım sanıyordum, surat asıyor biliyor musunuz, şu kadarcık bir yaratığın duyguları olduğuna inanabiliyor musunuz? Seby geçen gün az daha öldürüyordu, kızamıyorum da aslında. Şimdi bakın şuna, öyle dikmiş gözlerini, benden nefret ediyor kesin, eminim. Berg sallanan, başını eğer, kehribar gözlerini parmaklıkların arasından kırıştıran kuşa baktı. Fincanını dikkatlice taklit Japon tarzı sehpanın üzerine yerleştirdi, bir sigara arandı. Judith ona timsah derisi görünümlü bir plastik tabaka uzattı, Berg tabakadan bir filtreli sigara çıkardı. Ben bunları tercih ediyorum, siz de öyle değil mi, Bay Greb? Berg, Judith bir nefes çekene kadar bekledi, sonra kadın dudaklarını uzatırken dumanı burun deliklerinden yavaşça dışarı bıraktı. Judith bacak bacak üstüne atınca sabahlığı arkaya kayd, bir çukur, dizinin yanında bir et beni ortaya çıktı. Berg kanepenin ucuna kayd. Eh bu çok güzeldi, güzel bir sütlü çikolata, bundan iyisi yok, tam yatmadan önce yapılacak şey. Ayağa kalktı. Ah gitmeniz mi gerekiyor, bu kadar çabuk mu, Nathy dönene kadar kalıp bana ve Seby'ye eşlik etmez misiniz, konuşacak birinin olması çok fark ediyor.

Berg kanepeye gömüldü, bacak bacak üstüne attı, bozdu, bacaklarını ayırdı, yarısını içtiği sigarayı söndürdü. Kuş çingırağı gagalayarak ya da küçük aynaya bakarak kanat çırpı. Sebastian kıpırdandı, kuyruğunu tırpan gibi Judith'in kucağına çarpıyordu. Ara duvar sallandı. Berg hızlıca odanın öbür ucuna geçti. Judith arkasında hışırıyordu. Kedi kum kutusunda kaşınıyordu. Doldurulmuş hayvanların, bir baykuş, bir fare, bir tilki maskesinin gölgeleri. Kapı koluna uzandı, Judith'in kolunu kavradığını hissetti. Gitmek zorunda mısınız, yorgun musunuz, çok azıcık mı yorgunsunuz, neden burada rahatlamıyorsunuz, o dönene kadar, birazcık? Berg yarı dönerek duvarın hâlâ titrediğini fark etti, kedi şimdi balmumundan meyve ve çiçeklerin arasındaki sehpanın üzerine tünemişti. Kapı kolunu bükte, Judith'in parmaklarına bastırdı, sonra dışarı süzüldü. Kapı eşiğindeki siyah örtülü silüetinin, arkasındaki Dresden çobanlarının, soluk suluboya kırsal manzaraların, çelik çubukların üstündeki parlak televizyonun, hanımının ayakucunda esneyen, gerinen parlak tüylü kedinin farkında. Bir de köşesinde sessiz sessiz bakan kuş. Bir zamanlar pazarları perdeleri örtülen pencerelerin arasından beyaz güller, bir iki doldurulmuş papağan, pencere pervazında gümüş kaplı bir kâse ve çöp kutularının arasında gazeteleri eşeleyeyen cılız bir kedi görünüşü kayboluyordu. Anlayış arıyorsun. Kuruntu bir tek yolun dönemecinde, bükümlü hilallerde; yarı aralık kapılardan sızan müziğin hatırası, bir yüzün köşesi, kilit göbeği, gizli saklı; Edith'in rugan ayakkabıları, burunları topukların tıkırtısını beklerken, çatlaklardan ve taşlardan sakınıyor. Dantel perdelerden geçen ışık kesitleri diğer boyutları uyumsuz kılıyordu. Evrimsel yüzeyler sınırsız çelişkilere maruz kalırken,

insan duran bir manzarayı kıyaslayabilir mi? Anahtara uzandı. İyi geceler Bay Greb tatlı rüyalar, sıkı bir uyku çekin, sineklere geçit vermeyin.

Isırılırsa yapıştır duvara – iyi geceler iyi geceler canım oğlum tatlı rüyalar.

Kendi odası onlarınkinin yanında antre gibi kalıyordu, gerçi soyulmuş deri sandalyeye neredeyse rahatlayarak baktı. Battaniyeleri attı ve etraftaki gri kurutma kâğıtların arasından fırlayan dövme izlerine baktı. Yaşlı adam tamamen döndü, gözlerini kırıştırarak tekrar sırtını döndü. Ne oldu, neredeyim ben, saat kaç? Onu kötü bir halde buraya getirmişti, şey yapmak için uygun durumda olmadığını düşündü, şey... Berg başıyla ara duvarı işaret ederek göz kırptı. Babası kaşlarını çattı, sonra sırttı ve yataktan yuvarlanıp inerek giyinmeye başladı. Eh çok teşekkürler delikanlı, kadınların nasıl olduğunu biliyorsun demek, ha? Düğmelerini ilikledi, fermuarını çekti, güçbela ceketini giydi. Berg paltosunu giymesine yardımcı oldu. Çok teşekkürler, bunun karşılığında eğer yapabileceğim bir şey varsa söyle, olur mu? Belki bir ara kafaları çekeriz, ha? Tanrım, ne rezillik, çok üzgünüm, delikanlı şurayı temizlememe izin ver, sana borcumu nasıl ödeyebilirim, söyle yeter. Tekrar teşekkürler, çok minnettarım. Berg eğilerek kapıyı açtı.

Yorganı, yerleri, kilimi sildikten sonra, ev daha sessiz, daha karanlık görünür olduğunda uzandı, duvara yaslanarak uzaklarda tıslayan denizi dinledi.

Ara duvar sallanıyordu: Bir kayaya demir atmış ama kendi çapında dönüp duran yelkensiz bir tekne gibi. Ben, önceden milyon kere gidilmiş bir yöne asla uçmayan bir albatros. Berg tavan-
daki çatlağa baktı. Rüyayı devam ettir, başı tek bir saniyede geri geldi, ana akım şansın dışına çıkarılmış soyutlanmış bir düşünce. Gerçi şimdi kendini bu kadar sıkıca yamamış olan serin gün ışığında, yaklaşımda, eylemde, takip eden etkilerde akla hayale gelen her tür tehlike var gibiydi. Dün geceden daha iyi bir fırsat olabilir miydi, oysa ikinci el bir kıyafet gibi bir kenara atılmıştı. Ama her şeyin kontrolüm altında olduğundan, hiçbir şeyin zorla araya girmeyeceğinden emin, kesinlikle emin olmak zorundayım. Bu sabah başı nasıl da ağrıyordu, bir sürü parmak dokularına, kanna, kemiklerine bastırıyordu sanki. Şu anki koşulları oluşturan, dışarıdan hiçbir şeyin, geçmiş, şimdi ya da gelecek düşüncelerinin bile müdahale etmediği, kendi gerçekliğime dair kuşkuların giderek azaldığı zamanki tam duygularımı hatırlamalıyım. Göz kırpmadan güneşe bakıldığında, burada içeride bir sonsuzluk yatarken, iki ruh hali arasına, aradaki boşluğa sıkışmış, ölümden

olduğu kadar hayattan da ayrı bir an yok mu; hiçbir şekilde bir ayrım yok, yalnızca bir dizi dolambaçlı güdü? Ama bu damarlı ellerle bir yaprak arasında bir ayrım yok, bir tek tatsız bir benzerlik var. Kanıt aramak neden peki? Ben gerçekliğin bir düşünce karşısındaki değerini inceleyecek bir filozof değilim şüphesiz ve böyle dilbilimsel labirentlere dalmanın ne faydası var? En üstün eylem zihinden kurtulmak, gerçekliği yaşamsal, hissedilen, görülen, hatta koklanan bir şeye getirmek kesinlikle. Her şeyi ele geçiren bir eylem adamı. Duvar yeniden sarsıldı. Berg çabucak giyindi. Dışarı çıkar çıkmaz temiz deniz havası onu yatıştırdı. Dalgaların dalgakıranlara vurmasını, çakıl taşlarının iskelenin demir ızgaralarını aşındırmasını izledi. Birçok insanın ortalığa çıkması için fazla erkendi – nefes almak, daha berrak, daha sakince düşünmek için yeterince boşluk vardı. Judith'e telefon edecek, onu dışarı çıkmaya ikna edecekti, kaderlerinde olan bir gizli ilişki bahanesiyle. Evet gerekli olan bu, bundan emindi, onun küstahlığıyla, duygusal hırslılığıyla oynamak. Onun için bu kadın mükemmel intikam olurdu. Yaşlı adamda ne buluyordu ki zaten, daha ileri gitmeden önce ilişkilerini, aralarındaki gerçek durumu tam olarak öğrenmek için neredeyse zahmete değirdi.

Telefon kulübesinde ahizeyi eline alırken aynaya gözlerini kısarak baktı. Yaşlı adama tıpatıp benzeyişi yüzünden az daha telefonu elinden düşürecekti; gözlerin, ağzın şekli şüpheye yer bırakmaz biçimde aynıydı. Ondan otuz yaş daha gençti bir tek, kutuya bozuk para attı, onlarca binanın arasında mırılayan kediyi dinledi. Çok geçmeden hattın öbür ucunda cızırdayan ev sahibesinin sesini tanıdı, mavi beyaz kimonosunun üstündeki malum yaka iğnesini düzeltiyordu muhtemelen. Goldstein mi? Yok o

çıktı, kesinlikle gitti, az önce ikisinin birden çıktığını gördüm. Mırlama yeniden başlarken Berg aynanın karşısında yüzünü buruşturdu.

Rıhtımdan geri dönerken balık tutan bir çocuğun yanından geçti. Hiç yakalayabildin mi? suratsız bir cevap. Anlaşılır: yirmi sene önce, programlı günlerden tek kaçamak, sonradan gelen dayak, çekilecek küçük bir ceza; ormanda gezinti, alabalık tutma, kurbağa yakalama, mevsimi gelince de böğürtlen toplama, kalıcı –gizli– bir böğürtlen lekesi olan Edith tarafından çekinerek keselenmek. Kapıdaki bir çatlaktan izlerdi, öteki kadınlar da aynı mıydı? Bebekler göğüslerden çıkıyor. Hayır, biliyorum, karınlarının orayı kesiyorlar, biliyorum çünkü ablamın orasında yara izi var. Saçmalama işedikleri yerden çıkıyor. Doğrulandı, ikna olundu, baştan sona yırtılmış kullanışlı, resimli bir kitaba varana kadar, sonra her pozisyonu denedikleri ortamların kızıyla havalar atıldı, her bir pozisyon denendi, en sonunda midesi bulanana ve bir şeye zarar verme dürtüsünün farkına varana kadar.

Sakin bir kızın başını belaya sokma Aly olur mu, baban hâlâ yanımızda olsaydı sana hemen söylerdi, değmez, Aly, biliyorum.

O kadar solgun görünürken, sönük gözleriyle, sen ona o an için neredeyse bir düşmanken, ne biliyordu ki?

Kaldırımlardaki çatlakları hükümsüz kılan gölge, pencerelerde eciş bücüş ikinci bir yüz. İlan panolarının önünde oyalanıyor, huzur kaçırarak derecede incelikle mesajlar karalıyordu, yoksa bunlar yalnızca başkaları için mi apaçıktı? Lastik ayakkabı yalnızca Gloria tarafından mı kişiye özel giydiriliyordu? Fransız

metoduyla flüt derslerinin saati yirmi bir şilin etmesi mümkün müydü? Birkaç kuruşu daha olsaydı, kadife gibi bir ses irili ufaklı dertlerine deva olurdu belki. Daha bariz olana baktı: Bekârlar için ideal odalar, günde iki defa oda servisi verilen, bir koridora bakan yosun kaplı bir düzine oda, kel kafalı hafta soncular için fırlamaya hazır başka bir çağdan kalma jartiyer askıları; dört gözle bekleme kanallarının yanına sokuşturulmuş pürüzsüz, sıkıca bir araya toplanmış güzel kızlar. Ama bu umutsuzdu, daha da kötüsü sınırda bir vaka olduğundan, hayal gücünün üstüne yapay nefes alıp vermenin panzehirlerinden yapılma parçalarla demleniyordu; can sıkıntısını yenme dürtüsünü asla kabul etmeyerek ya da reddetmeyerek, yalnızca farkında olarak yolun yarısında kalmayı tercih edenlerin kurtuluşu. Kendi vasat benliğini alıyorum, görüyorum, büyük bir şeye maruz bırakıyorum. Berg içeride oluşmuş tümöre yüzeysel bir yan bakış atan yansımadan uzaklaştı.

Derken sabah kalabalığı, adeta denizin kendisi onu sokaktan aşağı, otobüs durağına kadar sürükledi, kolları dışarıda olmasa pekâlâ otobüse kadar taşınabilirdi. Sarkan yapraklardan kaçınarak, yalnızca üstte sallanan Çin fenerlerini izleyerek yavaş yavaş geri döndü.

Köşeyi dönünce: Duvara yapışmış bir böcek: Babası. Tam Judith, saçları yuvarlak bir kürk yakanın üstünde uçuşur halde sokakta tık tık ettiği sırada Berg bir kapı boşluğuna daldı. Onu görmüş müydü? İlk öyle sandı. Yan yan çıktı, elini kaldırdı, ama Judith babasının koluna girip yürüyerek uzaklaştı.

Berg'in bacaklarına bir kedi süründü; yuvarlak gözlerini kısarak inildemeye başladı, hayvan kuyruğu titrer halde yarı çömelirken

kaldırımında kahverengi damlalar belirdi. Berg ayağını kaldırdı. Kedi kayıtsız, sıçmaya, inildemeye devam etti. Berg elini uzattı, hayvan sarı köpekdişlerini ortaya çıkararak hırladı ve hala çömelmiş halde geri çekilmeye başladı. Aniden zıpladı, tembel hayvan gibi Berg'in koluna asıldı. Berg kediyi kuyruğundan yakaladı ve hayvanın duvara çarparken çıkardığı pat pat seslerinin farkına bile varmadan savurmaya başladı. Çığlıkları, ulumaları ancak sonradan duydu. Ayaklarının dibinde seğiren gevşek bir beden. Berg olup biteni gören oldu mu diye etrafına bakındı, sokakta in cin top oynuyordu neyse ki. Cesedi kaldırdı, oluğa attı. Ellerini silerken çizik içinde olduklarını fark etti, yenlerinde, gömleğinin manşetlerinde üstüne yapışmış tüy öbekleriyle kan izleri vardı. Hızla uzaklaştı.

Rüzgâr çıkmış, çisentiye iç kısımlara doğru taşıyordu. Berg Rıhtıma yaklaşırken şapkasını aşağı bastırdı, yakasını kaldırdı. Elleri uyuşmuştu; onları Judith'in göğüslerinin arasına sokmak için büyük bir istek duydu içinde – ne yani, bunu yapsın da orada yaşlı adamın izleriyle mi karşılaşsın, belki kadınlarına dövme yapmak gibi bir de fetişi vardı, yaşlı adamın Edith'in vücudunun bir yerinde damgasının olmadığını nereden bilebilirdi?

Suyun kenarında çukur kazan çocukları izledi. Bir dalgakıranın yanında çisentiye ve tüm Rıhtımı, sahili karanlığa gömen sise karşı sigara içti, iskele bile görünmüyordu. Deniz çocukların sesini boğuyordu ve birkaç martı –gevşek bayraklar– dalgakıranın üstünde asılı duruyordu. Hemen geri dönmeli, odalarına girmeli, yaşlı adamı tek başına yakalamalıydı, bir darbe, o kadar yeterdi ya da boynunu, o incecik, dinç eti sıkıca kavrardı, tavuk boynu gibi çevirip koparırdı, peki ya ceset? Şimdiden aşırı sayıda idealle

çürümekte olan bir evin en üst katına serili, sineklerin delik deşik ettiği bir ceset. Varsayımlarımın yüzeyinin altına tek bir çizgi çekebilseydim, berraklığın kaosu yerine geçtiği bir zaman gelir miydi? Trajik kader algısı her insanın tabiatında vardır; ama ben kadere meydan okuyorum, her eylemden, her sahneden yalnız ben sorumluyum; hiçliğimin içinde düşünceyi yaratırım, hayal ettiğim şeyi görürüm ve eylemlerimin tamamı bir tek bundan çıkar.

Yakasının altından çisentiyle karışık ter aktığını hissetti. İş neden buralara gelsin, düşüncenin neredeyse duygu kadar ağır olduğu ayrık bir gün, ama eğer yapraklarda aydınlanma varsa, kanıt olmadan, elle tutulurluk ihtiyacı olmadan bilgide kesinlik neden olmasın? Doğal güçler tarafından yıpratılmış heybetli bir kuş gibi kolları açık halde dalgakırana yaslandı. Eğer sadece “ben varım” ya da “seviyorum” dersem bunlar ucu ucuna yeterli olur, tüm eylemler içinde en rahatlatıcı olanı “öldürmeliyim” bile bana “ben varım” öyleyse Tanrı var dedirtemez. Tanrı olma gücü, lütfu neden bir anlık olsun, insan bu hali daha uzun süreliğine elde edebilir şüphesiz? Yukarıda bir martının sisin içinde kaybolana kadar dolanmasını izledi. Ben istiyorum ki – ne istiyordu bu çelimsiz, havuç kafalı –paslı, seni koca paslı, annen saçını yıkadıktan sonra kurutmayı unutmuş– sayılı cinsel ilişki hazzı dışında asla sevmemiş ya da sevilmemiş birey ne istiyordu? Arkasını döndü, sırtüstü uzanarak taş duvardaki bir çatlağın içine girmeye çalışan bir böceği izledi. Bir kadına, bu kadar tutarsız bir şeye sarılmak değil de, doğru ya da yanlış tüm değerleri tartıp doğruca içine atlamak, gerekirse debelenmek, bağlantıyı tanımlamak, tüm rüya sonlarını temelli olarak gerçeğe şifalandırmak istiyorum.

Deniz kenarında bir “öp beni” şapkasıyla, pamuk helvalı parmaklarıyla Edith’in ovalanmış ellerini kavrayarak geçen başka günler; deniz neden hareket ediyor, onu ne hareket ettiriyor, İsa gerçekten suyun üzerinde yürüdü mü? Neden ben de dalgaların üzerinde yürüyemiyorum? Koşuyor, sürekli kaçıyor ama alelacele geri dönüyor, güneş tekrar yukarı çıkacak mı diye merak ediyor; ne zaman deniz kenarına tatile gitsen saray zemininin altında yuvarlanan yeşil gözlü canavarın hışırtsı ve şeytanların güneşe siper olan kalelerinden ağlamaları; adamlar keman çalar, yaşlı kadınlar Pekinez köpeklere ekmek kırıntıları atıp maviye çalan başlarını nazlı nazlı geriye yaslarken sırada plastik yağmurluğuyla kapüşonunu bağrına kadar iliklemiş halde, çadırda çay yudumluyorsun.

Tenha kumsal boyunca geri yürüdü. Deniz sise karışıyor, iç kısımlarda belirsiz şekiller oluşturunuyordu. Basamaklarda tökezledi, birkaç yosun tutamı bacaklarına dolandı, ıslak kürke benzer bir şey yüzünü sıyırdı. Basamakları çıktı ve sokaklarda ağır kaf-tanlar gibi sürüklenen otobüslerin dört başlı yuvarlak ışıklarını takip etti.

Hafiften sersemlemiş halde bir kafeye girdi, çay ve sigara sipariş etti. Masa örtüsünün karelerine gözlerini kırparak baktı, kendisine benzeyen ama asla hayatını paylaşmayacağı başkalarının bıraktığı lekeleri fark etti. Ellerin üzerindeki sıyrıkları yaladı, bir bezle sıkıca bastırdı, çok geçmeden bir leke diğerlerinden ayrıldı. Üç kek söyledi, ikisini yedi, çayın da yarısını bitirdi.

Şu köşeyi dönen Judith miydi? Peşinden iskeleye kadar gitti, bir yabancıнын ifadesiz yüzü kuşkuyla ona bakıyordu. Üstten bir tavırla yanından geçti ama midesi demir parmaklıklarla aşağılara çarpan pütürlü dillerin arasında bir yere yuvarlandı. Öne eğilerek

sis kalktığından şimdi görülebilen tepelere, sahile, pansiyonların kırık beyaz cephelerine, otellere, boşa çıkmış kazıklara göz gezdirdi.

Ama neden orası Aly, o kadar yer dururken, baban neden orada olsun, hem neden şimdi onu bulmaya gitmen gerekiyor, en azından hava biraz ılıyana kadar bekleyemez misin?

Edith'i gücendirmeden, geçmiş tasavvurunu bozmadan ne diyebilirdi, ona ne kadarını söyleyebilirdi? Ama herkesten fazla onun bilmesi gerekmiyor muydu, anlardı muhakkak? Bir koruda mutlu çekirdek aile.

Git bakalım Aly uslu bir çocuk ol babanla bana çiçek topla, geçen sene bulduğun fındıklardan ara. Hazır gitmişken kuş yumurtası filan da bulsana.

Sırtlarını döndüklerinde gümüş bir kuleyi ölçüp biçtin, meşeden bir salıncakta sallandın, bir yandan da kadınla adamın oracıkta reddetmeye karar verdiği maskaralığını dikizledin. Kadının nazikçe paylayan gitgide yükselen sesi, adamın –tuzağa düşmüş bir hayvan gibi– mırıldanmaları ve çimlerde ileri geri hareketi, kolların birbirine karışması, bacakların makas gibi açılması. Yakınlarda irkilen bir ardıçkuşu yedi yumurta bıraktı. Sen yukarıdaki çubuklara asıldın, altı yumurtayı birer birer kuru yosunların üzerine atarak kırdın. Sonradan anahtar deliğinden, uzun karanlık saatlerde, artık bakmaya cüret edemediğinde –yanan odunlardan yayılan özsuğu. Bir şey ister misiniz efendim? Bir büfenin yanında, maskelerle, balonlarla ve çizgili kayadan sopalarla çevrili, kireç gibi bir yüze dik dik baktın. Berg iskeleden ayrıldı ve mısır gevreğine benzer yaprakları sürükleyerek, isimsiz

kalmaya –hissetmeye– çalışarak parkın içine doğru yürüdü. İnsan hafta içi bir günün sabahında, hem de sezon dışında ne yapar? Flört edilecek bebek bakıcıları ya da gizli gizli gülümsenecek, güneşin tadını çıkaran hamile kadınlar yok; okulu kırmaya cesaretlendirilecek kız öğrenciler yok; hava çeşmenin orada oturup gazete okumak, horozlanmış köpekleri izlemek ya da çocukların kahkahalarını dinlemek için fazla soğuk.

Solgun güneş daha da solana kadar ağaçların altında dolandı, kulağa dev Atlantik dalgaları gibi gelen trafik uğultusu onu haberleri gösteren sinemaya sürükledi, orada reklamlar sırasında mastürbasyon yaptı, aralarda da beyaz üniformalı sarışın yer göstericinin ışığını takip etti. Bir dondurma, biraz yerfıstığı aldı; dondurmanın üzerindeki çikolatayı yavaşça yalarken ambalajını buruşturup önündeki koltuğun yanına sokuşturdu.

Gözleri, burnu, kulakları dumanla, yoğun sıcaklıkla, balık ve patates kızartması kokusuyla yıpranmış halde, insana bu yüzyılın son derece medeni hijyenik bir yüzyıl olduğunu, yarın ölebileceğini ama bugün yaşadığını ve gündelik manşetleri solda sıfır bırakan işlem görmüş robotlar aracılığıyla pompalanan anlık kanla gününü gün ettiğini hatırlatmaya meyilli bir şehrin gittikçe artan gürültüsünün içine çıktı. Bu kadar efendim her gece iki kere uygulayın, gülümseyin, kocaman, daha kocaman bir gülümseme, ürün dolu şişe, parmaklarının üzerinde sıvı, kafa derisinin üzerinde yol yol, sattım gitti.

Saç toniği tabii ki moda Aly evladım, bu kadar saç dökülmesiyle er ya da geç ihtiyaçları olacak. Evet sanırım kısa saç için de, ne zararı olur ki?

Gerçek bir garanti, aynı anda hem kendi değerini hem sizin-
kini kanıtlayan piyasadaki tek tonik. Berg's alın ve bir erkek olun,
pişman olmazsınız...

*Ama emekli maaşı yok Aly, peki ya sonunda emeklilik var
mı, bu hiç aklına gelmedi, değil mi?*

*Şu gülümsemenle evlat, onlara porno kitap satarsın, Pa-
muk Prenses aldım sanırlar.*

Ama çoğu insan hayattaki aşağılık konumunun, durumunun,
rolünün farkında değil miydi, hepsi er ya da geç, mezarın öteki
tarafında –altmış santim içeride, bir elleri dışarıdayken– negatif
bir tavır takınmıyor muydu? Bu defa bir atılım anlamına geliyor,
eğer fikrin peşine düşersem, daha uzun süre planlarsam kolayca
devrilebilir. Bu da tabii azami eylem anlamına geliyor.

Eve yaklaşırken her şey neredeyse somut bir şekilden yok-
sun görünüyordu; dans salonu, kilise, evler hepsi düz şekillerdi.
Aynı zamanda her bir kasının ileri doğru gerildiğinin, her bir
parmağına kan hücum ettiğinin farkına vardı; kır saçlarının,
ayak parmaklarının arasındaki kirin, göbek deliğinin yanındaki
siğilin, sol kolunun altındaki benin bile bilincindeydi. Her şey
mümkün – bir çiçeğin uzun bir kuraklık döneminden sonra açıp
yağmur alması gibi.

Sahanlıkta Judith'le yaşlı adamın konuştuğunu duydu. Kapı-
larına yanaştı, anahtar deliğinden baktı. Babasının bir şişeyi sal-
ladığını, arada bir kocaman yudumlar aldığını gördü. Judith yarı
çıplak halde sere serpe kanepeye uzanmıştı. Berg kapıyı çaldı,
geri çekildi. Sessizlik. Tekrar baktı, ikisi de donakalmış, bir ka-
pıya, bir birbirlerine bakıyorlardı. Kapıyı bir daha, bir daha çaldı.

Hâlâ cevap yok. Kapıyı tekmele, yaşlı adam iki itmeyle camdan aşağı fırlar. Peki ya Judith? Muhabbetkuşunun öttüğünü duydu. Islık çaldı, kuş sustu, kuşun başını eğdiğini, paslı parmaklıkların arasından bakan boncuk gözlerini, ikisinin kafası yukarıda, ağızları açık, gözlerini kapıya diktiğini görür gibi oldu. Odasına girdi, yatağın üzerine diz çöktü. Şimdi alçalmış seslerini duydu; ne diyorlardı, ne tartışıyor, ne planlıyorlardı? Ah şu duvarda bir delik açabilseydi, gözüne yetecek kadar. Tahtayı elledi, karşılık verdiğini hissetti. Çakısını arandı ve kazımaya başladı, ama sırf çıkardığı ses duraksamasına neden oldu, hem tahta fazla sağlamdı, matkapla delinmesi lazımdı. Her neyse, aralarında olup biten o kadar da ilgisini çekmiyordu. Onu yiyip bitiren tek şey yakında bitecekti. Bir sigara yaktı, yavaşça içine çekti ve sırtüstü uzandı. Tavandaki çatlağın ötesinde yaşlı adamın sersemlemiş, mor suratı: Şişmiş, gözleri parlayan, koparılmaya hazır bir sualtı bitkisi; kalıtsal olanın iddialarına, karşı iddialarına dair nihai bir işaret. Ama ben hiç kimseye ait değilim, dolayısıyla herhangi bir şeye bağlılık, ihanet, kendini aforoz ediş, kendi devamlılığından vazgeçiş, kendini aşma anlamına geliyor; benlik yalnızca anlam katmak için var.

Ara duvar hareket etmeye başladı, bir noktada büsbütün çöküverecek sandı. Başını bayat tütünle karışık bir naftalin kokusu olan yastığa gömdü. Ama onu kuşatan gözler vardı, denizden, dans salonu ışıklarının canlı renklerini yansıtarak gözbebeğinin içinde kuyruklarını oynatan kurtçuklar. Tam bir kadirimutlak hazretlerinin karşısında her şeyin reverans yapmasını sağlayabilsem, tüm arzuların çevresinde bir hale çizebilsem. Neden güç kendisine dokunulur dokunulmaz kaçır hep? İnsanın

başarılı olması, kendisini son eylem noktasından mahrum bırakma sorumluluğundan sıyrılması için illa emirlerini yerine getiren dalkavukları olması şart mı? EYLEM! Şimdi bile tümörü örten deriyi çekiştiriyordu; koparmalıyım, ortaya çıkarmalıyım, hâlâ tereddüt etmek neden?

En iyi fırsat babasının sarhoş olduğu bir akşam eline geçerci. Evet o zamana kadar beklemeli, o arada belki kusursuz suç için kusursuz bir bahane ayarlamalı? Hayır hayır, o olmaz, herhangi bir tarafta yapılacak en ufak bir hata, küçücük bir aksilik, gözden kaçan bir şey işi batırmaya yeter. Unutma ki şimdiye kadar hiçbir şey kusursuzluğa yakın bir şekilde başarılmamıştır. Her noktayı, en ufak ayrıntısına kadar çok önceden düşün, tekrar düşün, tüm açılardan değerlendir.

Yatağın arkasındaki soyulmuş duvarın üzerindeki geometrik şeklin üzerinden geçti eliyle. Strateji kesinlikle gerekli, eylemden önce düşünce; o anın heyecanıyla herhangi bir şey yapmak işe yaramaz. Kafasına soyulmuş badana parçaları düştü –sürülmüş bir tarlanın üstüne düşen kar gibi– gözlerini kapadı. Neden eninde sonunda başarısız olayım, düşeceğimi bile bile tırmanayım? Olmayacak şeyin spekülasyonunu yapmak projenin ana kabulünde kısıtlamalar yaratır kuşkusuz? Korkmadan ilerle. Pencereye pıtır pıtır vuran yağmura arkasını döndü, yüzünü bu defa tüm gün tüm gece kalmaya kararlı yanık kokusundan uzağa çevirip yastığa gömdü.

Yaşlı adam gideli iki gün oldu. Berg duvarın arkasından Judith'in pat pat dolaşmasını, telefon çaldığında sürekli merdivenlerin başına gidip gelişlerini dinledi. Yaşlı adam temelli mi gitmişti? Fırsatım varken niye peşinden gitmedim? Doğru zamanı kollamak için harcadığım zihinsel çaba beni neredeyse fiziksel olarak felç etti sanki. Kırk sekiz saat ve ben hâlâ buradayım; bir kutu fasulye konserve, bir dilim domuz pastırması kaldı, o da bozulmuştur muhtemelen, bir de gaz sobası için bir şilin.* Yaşlı adam hakkında soruşturma yapmalı mı, tabii fazla kuşku ya da merak uyandırmadan? İlk ev sahibesini yakalayabilirim. Geri gelse iyi eder, biliyor musunuz Bay Greb üç haftadır kira ödemediler, yani ikisinden birini görürseniz, benimle konuşmalarını söyleyin. Zaten bir sürü işle uğraşıyorum, bu ikisi evli bile değil, yine de beni ilgilendirmez, yani eve iyi baktıkları, kirayı da ödedikleri sürece. Böyle bile olsa bence kadın fazla gösteriş yapıyor,

* İngiltere'de bazı evlerde madeni parayla çalışan, konulan para karşılığında sıcaklık veren bir ısıtma sistemi kullanılır -çn.

bugünlerde utanma diye bir şey kalmadı. Sizin yerinizde olsam ondan uzak dururdum Bay Greb, bir şilin ya da onun gibi bir şey için kapısını çalmayın, ihtiyacınız olursa aşağı inin, bende her zaman bolca bulunur. Adam terk ettiyse suç onda değil aslında. Şuraya yazıyorum çok geçmeden başka bir zavallı herif bulur, onun gibileri iyi bilirim.

Berg aynaya doğru, içindeki plana adapte olan manzaraya sıırttı; parmaklarıyla alındaki, burnunun, ağzının etrafındaki kırışıklıklara bastırdı, tekrar yukarılara çıktı, gözaltı buruşuklarının arasındaki solgun karmaşıklıkta duraksadı. Mesele sadece Judith'in duyguları, kalıplarında tam kurumamış o duygular üzerinde çalışmak değil miydi? Böyle bir birleşmenin akıbetinin ne olacağını kim bilebilirdi, onu doğru yöntemle ikna ederse nihayetinde yeteri miktarda ödöl almaz mıydı?

Kadının kapısının altından bir not mu atmalıydı, yoksa daha da iyisi tekrar merdivenlerde karşılaşana kadar beklemeli miydi, gerçi son zamanlarda ancak kaçamak bakışlar atmışlardı birbirlerine – zamana bırak. Zaman mı? Daha demin dışarıdan biri geçti, Judith miydi? Berg kapısını araladı, babasının yan kapının anahtar deliğinden gözetlediğini gördü. Piç kurusu dönmüş demek – yok, bir dakika, hayır gidiyor, ama neden? Olur da bir ihtimal Judith'in evde olmadığı bir anı yakalarım, eşyalarımı toplarım, temelli giderim diye mi gelmişti? Ön kapıyı çarptı bile.

Berg sokakta babasını göremedi. Kasabanın eteklerine ulaşana kadar yürümeyi sürdürdü. Deniz ilaç etkisi altındaki uykuda arkasını dönen bir canavar. Yağmur yüzünü yalıyordu. Bir yeraltı geçidine sığınınca denizi bir midye kabuğunun içinden ışıtır gibi oldu. Tünelin sonunda ışık genişleyip devasa bir beyaz balığa

dönüşüyor, sonra büzüşüyordu. Tanrım ne şans ama, acayip inanılmaz bir şans, tanrılar benden yana kesin. Yaşlı adam aşağı doğru kıvrılıyordu, şimdi daha yakında, şimdi iki yüz metre uzakta. Berg duvara yapıştı. Kulaklarında denizin zonklaması. Vay vay, seni görmek güzel delikanlı, hava ne berbat değil mi, dolaşmaya mı çıktın? Şu kör olası yağmurda bütün sigaralarım sırlısklam oldu. Ah sağ ol evlat, sen de mi bunlardan içiyorsun, fena değiller, değil mi, ateş var mı yanında? Uzanan bir el, bir metre uzakta sallanan büzülmüş bir kafa; adamı indir, şimdi, şimdi. Aslında tam da görmek istediğim insan sendin. Takırdayan, gece gıcırdayan cinsten dişler; onları yedi gece boyunca duvarın arkasından duymadım mı? Antika bir saatin tiktakları, şimdi piç kurusunun taş kalbinin üstünde işliyor. Şöyle ki, şey aslında biraz zor bir durum ama anlayacağından eminim. Oradan ayrılmaya karar verdim, açıkçası böyle devam edemem, kadın çatlak, belli ki epey deli, uzun zaman önce ayrılmam gerekirdi ama nasıl olduğunu tahmin edersin; eh geçenlerde lanet kedisini sokakta bulup beni, evet beni onu öldürmekle, lanet yaratığa bizzat zarar vermekle olmasa da kapıyı açık bırakmakla suçladığında sabrım taşı, sorarım sana, kim bakmazdı uluyan, salya akıtan yaratığın gözünün içine, dolaşısıyla olay öyle bir noktaya geldi ki, bir şey yapılması gerekiyordu, hem de gecenin bir yarısı, kadın ansızın üstüme atladı, kafamı gözümü morarttı, inanmıyorsan sana morluklarımı gösterebilirim, hepsi o boyu devrilesice kedi yüzünden, eh ben de dayanamadım. Şimdi sorun şu ki, delikanlı, muhabbetkuşum orada, üstelik bir şekilde onu oradan çıkarmazsam hayatı da tehlikede. Düşündüm ki sana odanın anahtarını versem, içeri girersen, o dışarıdayken tabii, Berty'yi çıkarırsın, bir de zahmet olmazsa birkaç eşyayı,

gömlek filan toplarsın, şu kâğıda bir liste yaptım, bak her şeyin yerini de yazdım. Ha bir de vantrilok kuklası var, aslında bayağı önemli, gardırobun içinde, dipte, sol tarafta olması lazım. Ya bir arkadaşla turneye çıkıyorum, bir çeşit vodvil gösterisi olacak, biraz para kazanmayı umuyorum, sezon başlar başlamaz tatil köylerini gezeceğiz. Çok teşekkürler iyi bir arkadaşsın. Ben Seaview Otel'de kalıyorum, hani şu iskelenin karşısındaki, yan tarafa bakan, dolayısıyla bu hafta içinde herhangi bir zaman olur, cumadan önce bir ara dışarı çıkar mutlaka.

İskelenin orada el sıkışarak, gülümseyerek ayrıldılar. Berg babasının otele doğru zikzak yaparak ilerleyişini izlerken anahartarla oynadı. Listeyi elinde buruşturarak karşıya geçti. Bir süpermarkete girdi ve bir kutu fasulye konservesi, birkaç çikolata, bir de donmuş turta satın aldı. Edith'in erikli tatlılarını, yuvarlak masanın kenarında, pencerenin yanında, sahanlıkta ya da yatağın üstündeki pembemsi ama narin yüzünü; hasta olduğunda yaptığı leziz yemekleri, göğsünü ve sırtını ovuşunu anımsadı. Perdede katlar, kafada bölünme; üstüne, sonra altına katlanarak geçmiş şimdiden ayırıyor.

Fasulyeyle domuz pastırmasını pişirdi, buhar pencerenin ve aynanın üzerinde kıvrıldı, bu arada duvarlardaki nem de kalınlaştı. Yatağın kenarına oturdu ve tabağı dizlerinin üstüne yerleştirdi, her lokma arasında düşüncelere dalarak yedi. Tabii bütün bu olanların sadece intikam hatta hınç almak için bir araç olduğunu düşünmek saçma – kişisel denemez bile, hele şimdi hiç, gerçekten de hiç bu kadar tarafsız hissetmemiştim. Eğer zamanın doğası böyleyse sorun yok, hoş tarihsel açıdan bakılacak olursa bu fikir biraz gözden düşmüş belki. Tam olarak neyi ispatlamayı

umuyorum – apaçık tek bir hamlede her taraftan kapatılmış, görünmez duvarlar arasına asılmış gergin bir ipten atlamayı mı; ve sonradan, yani her şey planlandığı gibi giderse koşulsuz boşluk olur mu? Yarıısı ısırılmış, şimdi kıvrıla kıvrıla istenmeyen bir derinin içinden çıkmaya çalışan deli bir böcekten başka bir şey değil. Belki onunla uzlaşmak daha kolay olurdu – sonuçta her şey gayet güzel bağlanır, yılların hayal kırıklığı üzerine arzuyu besleyerek teslim olmakta sorun yok, ama ya sonunda ne kabul eder ne reddederse, Edith’in gözlerindeki suçlamayla, dudak bükmesiyle yüzleşmek gerek. Berg ışığı izleyerek çatalı havada tuttu – gümüş bir kulede tutsak, dans eden bir Mısır kraliçesi– tabaktaki yansımasına baktı, gözünün bir yerlerden ısırıldığı birinin soluk parıltısı. Farklı bir ortamda doğmuş, başka bir sınıfa ait biri, ne çıkacağını kim bilebilir? İnsanın ipeklere mi pamuklara mı sarmalanacağı elbette şans meselesi, hem ayrıca önceden olanlar için kimi suçlayacaktı? Aşağıda imzası olan ben, işbu Alistair Charles Humphrey Berg isimli kişi tarafından cezaya çarptırılacağıma yemin ederim. Şu andan itibaren sadece öyle seçtiği takdirde büyüyecek bir şeyi bir yabancıнын yok etmesine neden izin vereyim? Beni okşayan ya da tekmeleyen kişileri gizliden gizliye hor görüp küçümsemedim mi; beni kendi fikirlerine, alışkanlıklarına yamamak için beyhude çabalarına neden katlanayım? Kuşkusuz, bir noktaya kadar boyun eğdim, ama her zaman aşağılama, mide bulantısı oldu, gerçi başlangıçta bunun pek farkında değildim.

Seni anlamıyorum Aly, sahiden anlamıyorum, bazen hiçbirimiz seni çözemiyoruz, istediğin ne, hayatın sana ne borçlu olduğunu sanıyorsun?

Ama Lotte ve tüm diğer kuzenlerin ona şimdi dokunmasını bekleyecek değildi. Dokuz yaşında, on üç yaşında, hatta on sekizinde evet, onları umursardı, yanlarında aptallaşacak kadar önemserdi. O can alıcı merkeze asla dokunmadılar, en azından buna dört elle sarılabilmişti; o memeleriyle, ocakta dökülmüş gözleriyle Lotte bile dokunmadı.

Baban da aynıydı, her zaman gelecek için büyük planları olurdu. İşte bu derdi, gerçekten her şey güzel olacak, kısa zamanda kâr getirecek. Bütün ihtiyacım olan beş yüz sterlin, kuzen Murry adamla konuştu, yakında her şey hazır olacak, ay sonunda açılış yapacağız, tabii parayı bulabilirsek, bir tek sponsora ihtiyacımız var. Sonra borç aldığı yüzlükle köpeklere giderdi, tabii kaybederdi parayı.

Özünde farklı mıydı, muhtemelen cilâlı taş devri insanından beri çoğu insan gibi, tek istediği, illa ruhundan vazgeçmeden, hak ettiği tüm ödülleri, adeta tanrıların ziyafetini almaya değer biri olarak yargılanmaya değer görülmekti. Eğer bir tanrı olamıyorsa ya da hüküm sürenlerle anlaşmaya varamıyorsa, o zaman imgeler yok edilmek zorundaydı.

Berg bileklerini kaşdı, o an onun için hiçbir anlam ifade etmeyen dört parmak, bilinçli düşünce ne olursa olsun gerçekleştirilen bir eylem; belki yarım saat, ışık yılları kadar önceki arzusun neden olduğu bir eylem, kaç defasında arzusun ardından soğukkanlı eylem gelir? Arzuyu alt et ve eyleme geç. Talaşa benzer yüzeyin üzerinde el yordamıyla tıraş oldu. Evet, buna geliyor, arzulamaktansa karar ver. Köpüğü lavaboya döktü, kara benzeyen damlaların aşağı kaymasını, yuvarlak, karanlık ağzın

içinde kayboluşunu izledi. Jileti boynuna yerleştirdi – oraya değil aptal, bileklere, bileklere. Kapı çalındı, jileti lavabonun kenarına koydu, yüzünü silip saçını düzeltti.

Mavi ve altın renkleri içinde gösterişli ve parlak Judith. Kıscık uğramak istersiniz belki diye düşündüm, televizyona bakarız, tek başınasınız, ben de öyle, gelmez misiniz Bay Greb? Gelir misiniz, gelmez misiniz dedi...

Bir kez daha, kenarlarına hâlâ kedi tüyleri yapışık kadife kaplı kanepeye oturdu. Bekleme salonuyla kıyas kabul etmez, odanın bir köşesi gülümsemesi, gaz ateşinin mavi turuncu dişleri, televizyonun titrek ışıkları. Elleriyle kanepenin kenarlarını yokladı. Omuzları kamburlaştı. Sağ dizime kramp girdi, hay aksi, yok sorun değil rahatsız olmayın Bay Greb, sık sık nüksediyor, kötü dolaşım, hepsi bu. Biraz daha soluna yaslandı. Judith'in dizi, baldırı, ucuz ama tütsü gibi baskın kokusu ve arkasında cam kafesinden camdan gözleriyle bakan bir baykuş. Berg'in eli –bir fare gibi– sessizce süründü. Burada olmaz, şimdi olmaz seni aptal. Uygunsuz anlar karanlıkta yere düşen elmalar gibi, inanılmaz, yerden alıyorsun ve mutlaka biri görüyor, bağırarak seni ele veriyor. Hah bitti, böyle bir şeyin insana bu kadar acı verebilmesi tuhaf. Ah baksanıza çok tatlı değil mi ne güzel bir kedi – ah Bay Greb size söylemeyi unuttum zavallı Seby öldü, sokakta ezildi, Nathy kapıyı açık bırakmış, aptal, Seby de peşimizden çıkmış olmalı, zavallı şey, kalbim çok kırıldı. Berg başını salladı, iç geçirdi ve kanepeden birkaç tüy yumağı toplayıp arkaya sıkıştırdı. Bay Greb demek istemedim – yani Aly sana Aly diyebilir miyim komşuyuz şunun şurasında, sen de bana Judy diyebilirsin, evet evet, ısrar ediyorum. İşte gördüğün gibi gitti, ufak bir tartışma

yaşadık, nasıl olduğunu bilirsin, bir hışımla çıktı gitti, bir daha da dönmedi, daha önce de yapmıştı, bir iki gün sonra geri döner, ah bilmiyorum şimdi iki gün oldu, ama pek dert etmiyorum aslında, kendine iyi bakmayı bilir, bana ya da temiz gömleğe ya da sevgili Berty'sine ihtiyaç duyar duymaz gelir. Güldü, başıyla şimdi köşede yerde, üstü örtülü olan kafesi işaret etti. Berg arkasına döndü, Judith'in ortasına parıldayan ejderha broşunu iliştiirdiği sinesine baktı. Aslında vitrin mankenini, indirim sonunda vitrinde bırakılmış bir mankeni andırıyor; dudaklar daha soğuk kışları, daha soğuk düşünceleri ifade ediyor; alnındaki, kendi hayal kırıklığı ve zevk hikâyelerini anlatan kırışıklar, çizgiler ve halkalar. Edith'in yüzü bir keresinde yeraltına inen bir asansörde, küçük bedeni dimdik, ufak kemikli eli Berg'in kolunu kavramış, yanına sokulmuş halde, büzüşüp Berg'in içten içe tiksindiği narinliğe dönüyor. Burada bir zamanlar o kadar önemli olanı anımsatan bir şey yok. İşte bitti, epey hoşuna gitti, değil mi, kapatsana Aly, sağa doğru soldaki düğme. Bir içkiye ne dersin, sokağın ilerisindeki yere gidelim, olur mu? Berg eğilmesini, çorap dikişlerini düzeltirken eteğinin açılmasını izledi. Judith paltosunu üzerine geçirirken ayağa kalktı.

Judith koluna girdi, hâlâ havadan sudan konuşup duruyordu. Kirpiklerinin yarısının kopmuş olduğunu fark etti – kenarda asılı duran örümcek bacakları. Bar doluydu; Judith bar tezgâhına doğru yanaşırken sohbetin ortasındaki yüzler onlara döndü, içkilerinin üstünde asılı kaldı. Cam tablalı bir masaya karşılıklı oturdular, üstlerinde meleklerle çerçevelemiş bir ayna vardı, Berg aynadan piyanoya güm güm vuran kör adama, işadamlarının kızarmış yüzlerine ve Judith'in yüzüne, sürekli esneyen

ağzına, herkesin üstünde gezen, demin içeri giren birinde takılı kalan gözlerine baktı. Bu o Aly, inanabiliyor musun, bizi gördü hem de, görmemiş gibi yapıyor, baksana, öylece geçip diğer bara gitti, sence neyin peşinde, Aly duydun mu beni, gördün mü? Berg Judith'in yüzünün kızarışını, gözlerinin far tutulmuş tavşan gibi açılmasını izledi. Bak sen burada kal, hemen dönerim, kadınlar tuvaletine kadar gidip geleceğim. Bara doğru insanların arasından ilerleyişini izledi. Aynada iki kadının üst kattaki tuvaletten çıktığını gördü. Falcı edasıyla kadehini inceledi. Savunma avukatı, sana soruyorum, suç başkaları bizi görürken içimizde yatıyor mudur? Bir tek eylem ele verir insanı; düşündüğüm şey, gördüğüm rüya tehlike sinyaline, herhangi bir tarafta korkuya yol açamaz. Ama bu, onun sözleri, bağlam dışında şüphesiz, uzaklaşırken yüzünde endişe – işlenmemiş bir kuru toprak parçasını örten dağılmış polenler. Dışarıda hava sert; deniz kasabanın üstünde çalkalanan devasa bir makine. Berg kumsala yürüdü ve bir sandalın arkasına sığındı. Orada iskelenin altında sevişen bir çifti, saklanacak yer arayan çeşitli duyargalar gibi hareket eden uzuvlarını izleyerek sigara içti. Kızın nihai teslimiyet zevkini artırmak için hafif direnci, kurbanın anlık güvencesi. Berg çakıltaşlarına baktı, aralarından büyükçe iki tanesini aldı, denize doğru fırlattı. Kızın kıkırdadığını, adamın mırıldandığını duydu. Üç çakıltaşı daha fırlattı, yalnız sonuncusu suya isabet etti. Gözleri kapalı, çisentiden ağzındaki tuzu ve gözlerindeki birkaç kum taneciğini şimdiden hissederek sandala yaslandı. Yanında yosunla birlikte yağ ve katran kokusu süzülüyordu. Geriye yürümeden önce çiftin gitmesini bekledi. İskelenin altında kıpırdanan, eğilip bükülen paçavra ve gazete

yığınlarının şeklini almış, birbirlerine sokulmuş serserilerin yanından geçti.

Merdivenlerden çıkıyor; kaya oluşumu gibi duvarlar – tırman, tepede kafanın geçecek kadar geniş, nefes alacak kadar alana sahip bir delik aç. Kapısını tekmeleyerek açtı ve dans salonundan gelen bir ışık huzmesinin içine düştü. Ama bu gece her nasılsa yolun karşısında aşk eylemini taklit eden çiftlerin görüntüsü ve sesinden midesi bulanarak perdeleri kapattı. Dönem sonu dansları, köy dansı, cumartesi gecesi dürtüsü yavaş yavaş iki dirhem bir çekirdek giyinme süreci; parlatılmış çizmeler, veda öpücüğü.

Çok geç kalma Aly, eğlenmene bak, iyi vakit geçir, dur bir dakika güzel takımının üzerinde biraz toz var, üstünü fırçalayayım.

Bir büyük bira, bir köşeye yaslanmış, bunca sofistikelikten dehşete düşmüş, herkes ondan öyle daha yetişkin, sosyal oyunun kurallarında öyle daha bilgili ki. Ayakkabıların her dönüşte gıcırıyor, ayak parmaklarını sıkıyorsun, sonrasında en az bir hafta topuklarında yara bandıyla geziyorsun; sivilceli solgun yüzünle. İki içki sonra tombul bir kıza doğru manevra yapıyorsun ama ya çok geç kalıyorsun ya da en yakın arkadaşının kıkırdamalarına yenik düşüyorsun. Son valsten önce, spot ışıklarının etrafından dolanarak, kalbin göbeğinle ayak parmakların arasında bir yerlerde sallanırken dışarıya sıvışıyorsun. Bahçe yolundasın yeniden, penceresinde ışık var, yatağının sıcak olacağını, çarşaflarının onun tarafından yeni yıkanmış, ütülenmiş, yorganın sıyrılmış olacağını biliyorsun.

Sen misin Aly, iyi eğlendin mi, eh biliyorsun sen gelmeden uyuyamıyorum.

Sonra herhangi bir yere gitmeyi reddediyorsun, kafan kitaplara gömülü, arada bir beraber sinemaya gidiyorsunuz.

Kendi yaşıtlarının arasına karışmalısın Aly, Kulüp'e katilsana, hoş insanlar var, oraya git, Bayan Deal'in oğlu Johnny bile cumartesi geceleri gidiyor.

Kışın sıcaklık, ateşin yanında birlikte oturmalar, birbirine kitap okumalar. Sonra askerlik geldi, koyun gibi, kafan kazındı, acemi gençlik bir şeye evrildi – neye sahiden? Erkekliğe evrildiği pek söylenemez. İki yıl süren hadımlık, ışıklar kapandıktan sonra tuvalette, sessiz mastürbasyon. Diğerlerine modaya uygun, kabul edilebilir bir tür kutsallık saçarak onlarla temas kurmayı öğrendin kuşkusuz. Sonra yola çıkma kararı. Gözyaşları, ardından gelen mağdurca teslimiyet; Edith'in tren istasyonunda gittikçe ufalan yüzü, peki ya sen? Asla erişmeyi umamayacağın seviyede biri olma sorumluluğundan nihayet kurtulmanın getirdiği muazzam rahatlama, aslında sanki yaşlı adamın bir fotoğrafını gözünün önüne tutup şöyle dermiş gibi:

Bak görüyor musun bu ikimizi birden terk eden baban, ben ölmeden önce onun üstesinden gelmek için çok şey yapman gerekecek Aly.

Başarısız mı olmuştu, sonuna kadar korkağın teki miydi? Başından beri, o pişmanlık duyulmayan güneşle dolu günlerin korunaklı patikalarının arkasından, mucizevi keşifler; güneş

ışığı desenleri, gölgeler, taş şekilleri, karanlığın içinde kımıldayan tepeler, tam anlamıyla sana ait bir dünyayla dolu olduğun zamanlardan beri. Bir korunun içinde, nemli, yumuşak, ılık yaprakların altında lezzetli kadınsı kokularıyla yatan anadan üryanlar. Ah evet altın bir çağda doğaya şarkılar düzüyordun, mozaik göğün altında, su kenarında dans ediyordun; başında tüyler, baldırlarında çimen izi ve sihirli çizmelerin, taşlaşmış çamur, yüzün şaşkınlıktan kırmızı. Satılık kuş yumurtaları, bir kalp karşılığında; sorbe lekeli, lolipop başparmaklar, meyankökü saçlar – sonradan pelür kâğıda sarılıp Flo Teyze'nin odasındaki komodinın sağ tarafında, küçük bir kızken o uzaklara bakarak oynadığı kendi uzun siyah saç örgülerinin yanında saklanan beş yaşına kadarki lüleleri. Kesilmiş saçlar saklanırsa insan hasta olur demezler miydi hep? Yumuşak, altın sarısı bukleleri hâlâ orada mıydı? Pazar okulu, sen ütülü, kolalı, kollarında bacaklarında "Taşınacak" mühürleri, ayaklarının etrafına dolanmış yılanlar olan Meryem Ana resimleriyle pazarlık ediyorsun. Kilise sıralarının arkasında elden ele gezinen gizli notlar. Bir tek belki ışık huzmesini, sallanan kilise kapısından geçen gönülsüz yaz esintilerini anımsıyor; aslında kimsenin bilmediği ilahileri geveleyişi; bir mezarın çatlağından içeri bakışı, sopaya benzeyen kemiklerden büyülenerek ya da mermer mezar taşlarının üzerine kazınmış, kaldırımlarda ve bahçe duvarlarındaki kendi yazılarıyla etkisi yok edilen telaffuz edilemez isimlere bakarak: Josie Aly'yi seviyor; Barney Broadbent iğrenç. Salıncaklı ağaç, gülhatmili kameriyeler; dokunulmaz uğurböcekleri, bir man kedisini fırçasmsı kuyruğundan yakalamak; izinsiz girenler dikkat. Ama sen ormanın kralı, üstün savaşçısı. Duvardaki bir yarıktan

bir göz görüyorum, şimdi görebildiği şeyin ötesinde her şeye kayıtsız, biricik kendi gözüm.

Yanmış bir izmariti açtı, içindeki tütünü yere ufaladı. Bir haftadan fazla süreyi aylaklık ederek geçirdi, daha da kötüsü, şimdi parası bitiyordu, altmış sterlin içerideydi – her şey nasıl da her köşe dibinde alay etmek, insanın üstüne atlamak için pusu kurmuş bekliyor. Ama aklını kullan, en azından bu durumla ilgili makul ol. Hiçbir şey kaybedilmedi şüphesiz, şimdilik. Kadınlardaki annelik içgüdüsünü okşayan –şefkatli ve alaycı– iki ucu pohpohlayan kendi cazibemi yanlış hesaplamıyor muyum? Ama belki yaşlı adam geri dönmüştür, tam şu anda duvarın arkasındadır – hayır hayır, onu düşünme, ikisini orada, o işi yaparken düşünme, peki ya döndüyse? Ee, onu zorla dışarı çıkarmaktan seni alıkoyan ne, sonuçta Judith’in yaşına daha yakın olma avantajı sende, bakışlarıyla, hareketleriyle senin potansiyel bir sevgili olduğunu, olabileceğini az çok ima etmemiş miydi? Evet ona duygusal güvence verebilirdi, peki buna karşılık? Ama önce tüm bunları, bu düşünceleri ve idealleri mantıklı önermelere aktaralım, yan yana koyalım, lekeli bir gözün altında yarım yamalak oluşmuş, acımasız, narin arzulardan kurtulalım. Ama bu eller kadında, yalnızca merhametten daha fazlasını üretmeye uygun mu, muktedir mi, bacakları en ufak bir kıskırtmada açılır mı – şimdi düz, beyaz, okşanmamış, kendilerine ait bir dile sahip bu parmaklar, gerçekte neye muktedir?

Ah uyku beni serbest bırakabilse. Bacaklarını esneterek rahatlamaya çalıştı, önce ayak parmaklarıyla – şu pazara gitti, peki ya diğerleri? Yataktan indi, perdeleri tekrar açtı ve ağaçların gittikçe ufalan parmaklarının karşındaki bir pencereye vuruşunu

izledi. Yarı ışıktaki dikildi, onu bir gölge perdesinden atılmasına izin vermiş olduğunu hissettiği bir yere yansıtabilecek bir sahne arayışındaki Pirandello kahramanı. Sebep ve sonucun tamamen benim elimde olup olmadığını bir bulabilsem.

Sokakta ayak sesleri duyunca biraz daha dışarı eğildi. Geri çekildi. Peki. Parmağını anahtarlarının üst kısmındaki deliğin içine soktu. Çok geçmeden Judith'in kıkırdarak, yaşlı adamın hırıldarak merdivenlerden çıktıklarını duydu. Pencereyi küt diye indirdi, ışığı söndürdü, bir sigara yaktı ve sırtüstü yatağa uzandı. Şimdi öteki taraftan seslerini duyuyordu. Sessizlik: on dakika, on beş dakika, yarım saat. Tanrım hiç bitmeyecek mi, ne yapıyorlar ya da bunu düşünmeme gerek var mı? Duvar her şeyi ortaya koymuyor muydu? Ansızın bir şey düştü, ağır bir nesne odanın bir tarafına savrulmuş gibi yatağa çarptı, oradan sekip duvara çarptı, şimdi sesleri yükseldi, ardından açılan, kapanan kapı sesleri, geri çekilen adımlar, gıcırdayan merdivenler. Işığı açtı, yatağın etrafında yürüdü. Judith ağlamaya başlamıştı. Birkaç kez duvarı tıklattı; ağlama tazelenmiş bir kuvvetle devam ediyordu. Dışarı çıktı ve onların anahtarını kullanarak içeri girdi.

Anında sıcaklıkla, ıslak kürk kokusuyla karşılaştı. Başını indirdi, ama sıcaklık yoktu artık. Sen, içeri nasıl girdin, bu ne cüret, çık dışarı, duyuyor musun? Erkekler midemi bulandırıyor, ne istiyorsun? Işık Judith'in kızarmış yüzünü, köşelerine rimel bulaşmış kan çanağı gözlerini ortaya çıkardı. Judith'in büzüşmesini, nihayet bir ağlama krizine daha girip kanepeye yığılmasını izlerken eşikle sahanlık arasında sallandı. Ah, bu sefer onu temelli kaybettim, bir daha hayatta geri gelmez. Eh umurumda değil, duyuyor musun, cehennemin dibine kadar yolu var, orada

da çürüsün. Bak bana, benden ne istiyorsun Tanrı aşkına, ah ne yapayım?

Berg ilerledi, durdu, daire çizdi, gözünü tilki maskesine dikti, birkaç yapma çiçeği elleyip görünüşe göre daha yeni yıkanmış bir plastik yaprağı soydu. Sonra kapıyı sessizce kapatarak usul usul çıktı ve merdivenleri ikişer ikişer atladı. Bir keresinde rüyamda dağılmayı bekleyen, azar azar parçalanan bir yıldız olduğumu, samanyoluna bir roket fırlattığımı gördüm. Hep şu kabuğu tüketmeye dair devasa arzu – bedenın şekli ruh olabilir mi, dışarıya tezahür eden hangi şey en derindeki duygularımızı ortaya çıkarır ki? Yine de attığım bu adımlarda, yaktığım bu sigarada, kaldırımdaki çatlağa sıkışmış o yaprakta ve daha demin gözyaşları arasında bıraktığım kadında yeterince doğruluk payı var. Ama bir kere bağlanınca sorgulamaya, talepte bulunmaya başlıyorum. Etrafımda pek çok apartman var: sıkıcı gözler, dikilmiş ağızlar, kesilip atılmış ağaçlar, kırık camlar ve köşelerde yuvarlanan gölgem.

Yaprakların arasında zikzak yollar çizdi, bir kere masmavi gözlü, fırça tüylü bir kaplana benzeyen kediyi sevmek için durdu, neredeyse kediyi Judith'e hediye niyetine eve götürmeyi düşündü, ama daha ellerini uzattığı sırada bir yüz belirdi ve başka birinin elleri kediyi yakaladı. Berg denizden gelen, evlerin üstünü kaplayan sise, leopar desenli ağaçların etrafında yarasa gibi kanat çırpın koca yapraklara bakakaldı. Okyanus yatağından yükselmişe benzeyen havayı içine çekti, aynı anda gerekirse şehrin tüm ağırlığını kaldırmaya hazır halde, omuzlarını geriye attı.

Otelin dışında volta attı, içeri dalmadan önce döner kapıların önünde birkaç kez duraksadı. Bay N.H. Berg, 301 numaralı oda, yedinci kat, asansör hemen şurada efendim. Bir sivilcesini

kanatana kadar sıktı. Koridor boyunca sessizce yürüdü, en can alıcı olanı dışında her numara karşısına çıktı. Belki de yanlış kat-taydı? Sadece alçı şeritleriyle ayrılmış kapı üstüne kapı, rutubet lekeli pembe duvar kâğıdı; yeni serilmiş, belki bir talaş çemberine doğru gidiyor gibi görünen halı. Her yerde dezenfektan kokusu.

Gözlerini, her bir rakamı büyüler, yarıya böler, toplar, çıkarır, çarpar gibi 301 numarasına dikti. Kapı, birkaç tanıdık nesne ortaya saçılmış olmasına rağmen seyrek döşenmiş küçük, yuvarlak bir odaya açıldı. Yatağın üzerinde: bir çift solmuş süet ayakkabı, bir tarak, uçları aşınmış bir giysi fırçası, birkaç kirli mendil, bir saat ve zincir, bir de içi boş, imitasyon domuz derisi bir cüzdan. Akan suyun sesini duyan Berg ara kapıya doğru gitti. Oo kimleri görüyorum delikanlı, gecenin bu saatinde seni burada görmek tuhaf, eh, neyse boş ver, ayakta kalma, hemen geliyorum. Eşyaları getirdin herhalde, çok nazıksın onu söyleyeyim. Berg küvete doğru iki üç adım ilerledi. Kim nereden bilecekti, sonuçta insan her gün gazetede bir sürü kaza haberi okuyordu, küvet kazaları da duyulmadık şey değildi; küvet taşar, ayağı kaymıştır, musluklara çarpıp kendini kaybetmiştir. Delikanlı, şunu tekrar açar mısın, su biraz soğudu. Yanmış deri hiçliğe doğru cızırdıyordu. Aynanın üstü buhar kaplı. Delikanlı çok sıcak yaptın, kıs biraz hah işte esaslı adamsın, teşekkürler, böyle daha iyi. Sırtımı keser misin, malum, insan oralara ulaşamıyor hiç... Ah bu harika, çok iyi, biraz daha aşağıya, sola, ah, oh, tam orası, işte bu, tam orası, yok yine yanlış oldu delikanlı, bu sefer biraz daha yukarı, sola dedim, evet orası. Dur bir dakika biraz daha sabun lazım, yukarıda şu rafın üzerinde dostum, hah işte o, güzel kokuyor, tam bebeğin istediğinden ha? Hani şu bir İngiliz, bir İrlandalı bir

de İskoç'la ilgili fıkrayı duydun mu hiç? Eh biraz eski herhalde, ha peki şunu duydun mu hani kadının biri doktora gidiyor ayak parmaklarının arasının kaşındığını söylüyor doktor da... Omurgası boyunca bir dolu sivilce, dövme izleri bulanık suyun altında nasılsa solmuş. Küveti biraz daha doldur delikanlı, hah şöyle, hah bu kadar yeter, yavaş, su taşacak şimdi, hah ne diyordum, kadının kaşıntısı varmış...

Islak ellere değen metal, bundan daha basit olamazdı, şimdi, ŞİMDİ. Sakin ol delikanlı, az daha düşürüyordun beni. Şu havluyu uzatıver, hah o, çok teşekkürler. Gel bakayım bir yerin kanıyor galiba, kedi tırmalamış sanki, yoksa daha başka bir kedi miydi dokunan, ha Greb? Dolapta üst rafta pamuk olacaktı, aynen.

Giderden akan suyun lıkırtısı: İnleyen bir gardiyan gibi. Ama ben bakmıyorken kaçtı, yani hazır bile değildim doğru dürüst. Evet o olmalı, su usul usul, sürekli üstüne düşerken pürüzsüz beyazlıkta yüzen kan ve lime lime et. İşte böyle daha iyi, tertemiz ve sağlıklı. Ee Greb eşyalarımı nereye koydun, Berty iyi mi, onu çok merak ettim, gittiğimde onu görme şansım olmadı pek. Evet geri gittim, yani birkaç eşyayı toplamak için iyi bir fırsat olacağını düşündüm ama dırdır da dırdır –kadınlar, vampir dişlerini sana bir kere geçirdiler mi– gerçi üstüne titrerler, herhalde onların albenisi de burada ama Tanrım bu onların tuzağı, sürekli lanet iplerine bağlı olalım istiyorlar. Ne dedin, ama sevgili kardeşim ben onun için geldin sandım bir de en azından birkaç temiz eşya istedim, bir iki tişört, hem senin de gördüğün gibi mendilim de kalmadı, ah azizim, bir de şu kukla var, cumartesi provalara başlıyoruz. Yarın o zaman, söz mü, yarın ilk iş? Görüyorsun ya

burada bir haftadan fazla kalmaya param yetmez, bu durumda muhtemelen onlar bana faturayı çıkarmadan gitmek zorunda kalacağım – gece yarısı gizli gizli taşınmam filan gerekecek, rezale. Bir de dünyanın parası, utanmazlık resmen, böyle bir yere Seaview’ diyorlar ve bak, buraya gel Greb, şuna bir bakar mısın, sorarım sana, muazzam yüzüzlük hakikaten, penceremi bir yangın merdiveni kapıyor, gerçi öte yandan bundan iyisi olamazdı, yani aniden gitmek için filan. Aa gidiyor musun delikanlı, biraz daha kal sohbet edelim, daha yatmam ben. Judy hakkında gerçekten ne düşünüyorsun söyle bana, ikinizi bugün barda gördüm, dedim vay vay bu ne hız!

Berg babasının gözlerinin kısılmasını izledi, öksürüğe de benzeyen ani bir kakhaha patlattığını duydu, koyu kırmızı yatak örtüsünün üstünde emekleyerek fırçayı, tarağı toplamasını, mendilleri çöp kutusuna atmasını izledi. Fena kız değil, değil mi Greb gerçekten, onunla birkaç senedir kesintili şekilde beraberiz, kusurlarımı kabul ediyor, yapmayı sevdiğim bazı şeylerden hoşlanıyor, anlarsın ya, ve de insan böyle bir kadına her gün denk gelmiyor, bencil tarafları olmasa iyi aslında; yani bağımsızlığım konusunda, belki çocuk sahibi olması gerekiyordur, genelde bu onları sakinleştirir. Hey camı biraz kapatamaz mısın, hava soğudu, ateşi de yak, kahretsin beş kuruşum yok, sende var mı delikanlı? Hah bu daha iyi, sandalyeni yanaştır, ayaklarını kaldır, kusacak gibi duruyorsun, betin benzin attı, iyi misin Greb, yani hasta filan değilsin, değil mi? Şimdi düşününce onun bir temsilini sakatlayabilir, posasını çıkarabilirdim, sonra o biçimsiz

* İng. Deniz manzarası –çn.

kütleden tanrımsı güzel bir şekil çıkabilirdi. Sandalyeyi babasının karşısına çekti, bir an yatağın ortasına çömelmesini, sonra yığılmasını izledi, mavi dövme izleri – ansızın bir mürekkepbalığı izi gözüne çarptı. Bu arada ilk ismin ne – Aly, değil mi, Alistair’in kısaltması herhalde? Ne tuhaf benim de bu isimde bir oğlum vardı, tatlı bir ufaklıktı, gerçi şimdi o kadar ufak değildir herhalde. Eh şimdi yatacağım galiba. Yarın görüşürüz ve çok teşekkürler evlat, benim için ne anlama geldiğini bilemezsin, Berty’yi taşıırken dikkat et, kafes muhtemelen düşündüğünden daha ağırdır, bir de bazen kapı gürültü yapıyor, hemen korkuyor. Berg yatağa yaklaştı, eğildi, elinin kenetlendiğini hissetti, babasının ortaparmasının derisinde bir ısırik olduğunu gördü. Hoşça kal ihtiyar, tatlı rüyalar, sıkı bir uyku çek, sineklere geçit verme!

Koridora çıktı, uçsuz bucaksız uzanan pembe halı, kutumsu asansör, iskele ışıklarını yakalayıp çeviren döner cam kapılar, dalgalar kumsala vururken denize doğru kavis yapan gökyüzü.

Karanlık girsin, tahnit edilip mumyalanmış her şeyin üstünü örtsün, ben kemikleri çekip çıkarırken yalnızca bir leş görünsün. Dışarıda kuşlar beni parça pinçik etmek için bekliyor. Berg battaniyeleri başının üstüne çekti. Kapı tıkırdadı. Eğer onlar bekleyebiliyorsa ben de beklerim. Kapı gıcırdadı. Berg ayağa fırladı, sahanlığı, kapalı kapılarını kolaçan etti. Belki gecenin ortasında ölmüşümdür – sonsuza dek böyle mi olacak? Aynayı kaptı, çarpık yansımaya endişe içinde bakarak hemen başını çevirdi. Ölmüş olsam daha iyi böyle bir yüzü kim ne yapsın? Yatak örtülerinin sığınağına geri süründü, yüzünü yastığın derin çukuruna gömdü. Yavaş yavaş, alışıldık kokulara benzemeyen bir kokuyu ayırt etti; belki saç toniği şişelerinden biri sızdırıyordu? Yok gerçekten bu olamazdı. Başını kaldırdı: Amazon Judith kapının eşiğinde belirmiş. Bay Berg'in nerede olabileceğini biliyor muydu? Dağıldı, sarsıla sarsıla kahkaha attı. Bilmek mi, sevgilisinin nerede olduğunu nereden bilecekti, onunla ne alakası vardı? Ama çizgileri kuşağa uzanan pijamasının köşesine konuşuyordu yalnızca – bir çekiş ve karşısında suçlayıcı bir parmandan daha büyük bir şeyle

yüz yüze gelirdi; kadife gibi, mısır gibi, güneşten düşen parçalar gibi; kadife gibi Aly – dedi ilki, neden o kadar ansızın gitmişti? Güneş içeri, yosun öbekleri gibi dağılmış perukların, şimdiden tozdan kalınlaşmış şişelerin üzerine aktı. Berg her bir kirli kıyafet uzuvlarını, parça parça zırhla kaplar gibi, kafası soldan sağa sıçrayan gözlerle, bir kirpi gibi içlerinden fırlayana kadar, yavaşça giyindi. Alistair Berg, diğer adıyla Greb, gezgin tüccar, peruk, saç toniği satıcısı, paranoyak sevgili, suçunu kabul ediyor musun? Evet. İnsanlık halinin getirdiği her şeyden suçluyum; kendini aşırı adanmış olmaktan suçluyum; kendimi savunmaktan suçluyum; başkalarını aldatmaktan suçluyum; aşktan suçluyum; fazla sevmekten ya da yeterince sevmemekten; dar görüşlü eylemlerden, genel geçer dilekleri yerine getirmekten; bilinçli şehitlikten; bilinçsiz mazoşizmden suçluyum. Başiboş saatler, işgüzar parmaklar. Alistair Charles Humphrey Greb, diğer adıyla Berg, ölümüne layık olduğunu ispatlayana dek müebbet hapse çarptırıldın.

Boğazla kalp arasında böceğin kıpırdanması belki daha önce, evet buraya girmeden kesinlikle önce, belki yaşlı adamın fotoğrafını gördüğü o uğursuz günden bile önce başlamıştı. Ama şimdi tam olarak ne yapmayı öneriyorsun, evet sen, yakında mor ayak parmaklarını eski püskü bir kilime sürterek, gözlerini gazocağının etrafındaki yağ izlerinden, şişelerin üzerindeki tozdan, komodinden, çatlak emaye tencereden, bir köşeden duvar kâğıdının bir İtalya haritasında son bulduğu yere kadar giden çatlaktan kaçırarak Sosyal Yardımdan geçinecek olan fakir. Bu çevredekiler bir şeye tekabül ediyor muydu, ayrı birer varoluşları mı vardı; diyelim gitmeye karar verdim, hiçbir anlamları, kesinlikle hiçbir anlamları olmayacak mıydı? Dünkü adamı büsbütün

silebilseydim. Geçmiş silmek için başkaları ne yapıyordu? Gerçi benzer bir durumda ne yapıp ne yapmayacaklarını görecektik kadar yakın olmamıştı pek kimseyle. Ayrıca alışkanlık yaratıkları olan çevreye zincirli, kalıtsal şikâyet ve komplekslere sahip diğerlerini, kendisini hep sorgusuz sualsiz kabul etmemiş miydi? Şimdi içinde bulunduğu dönemeç –aynı deverana mahkûm halde– öylece aktarılmamış mıydı? Pencerenin kenarına oturdu. Güneş şimdi yumuk yumuk bulutların arkasına saklanmıştı. Kendimi parçalara ayrılmış ağaçlarla, yarı yarıya kırılmış duvarlarla, kiremitleri düştü düşecek çatılarla ve aşağıda kayıtsızlık maskeleriyle dolaşan insanlarla özdeşleştiriyorum ve hepsini ezip geçme dürtüsünün bilincindeyim. Yine de emir komuta zincirinden gelen emirleri yerine getirmek ne kadar kolay olurdu. Karşımda harfleri parça parça olmuş bir pano İSA SENİN GÜNAHLARIN İÇİN ÖLDÜ. Kendimi kurtarmam yetmiyor mu? Şimdi kasabanın üstüne yönelen çisentiği dışarıda bırakarak perdeleri kapattı. Tabii her zaman o kadar affedilmez olan şey bu, benim varlığım olsa da olmasa da her şeyin sürüp gideceği gerçeği. İnsan Faust gibi, kısa bir anlığına da olsa mutlak inanca sahip olabilse ve sonradan ne olacaksa kendi kendine hallolmasına izin verebilse. İnsanı tahminen refah içinde bir toplumun bölgelerinin ötesine götürebilecek bir yolculuk, inancını yitirmiş bir çağın boş hayali. Boynundaki sürüngen kırıksıklıkları, yakasındaki çatlakların üzerinden akan teri hissetti, ama bunu neredeyse hoş karşıladı, çünkü bir kez daha, kendine söz verdiği bir gökkuşağına doğru devasa bir bulutun üzerinde taşınyordu. Meseleyi dikkatlice ölçüp biçmek için kendine zaman tanıyordu haliyle, açıklama buydu, eh o zaman şimdi her şey düzelmişti, yarın temelli bitirecekti meseleyi. Çay

yaptı, çay yapraklarının üstünde arpacı kumrusu gibi düşündü, nihayet dört tanesini çıkardı, karıştırdı, fincanın köşesinde sıktı. Kahretsin, tabii ya, bu kadar işin içinde Edith'e her zamanki haftalık mektubunu göndermeyi unutmuştu, eğer hemen yazmazsa bu da telgraflar, acil şehirlerarası telefonlar hatta Edith'in çıkıp gelmesi anlamına gelecekti. Bir dolmakalem buldu ama mürekkebi yoktu; Judith'ten istemek akıllıca olur muydu, bu onun sorulamalarına, belki bir ağlama krizine, ona karşı –tüm insanlığa karşı– genel bir tatbikata maruz kalmak demekti. Çekmeceleri karıştırdı ve bir kurşunkalem buldu.

Sevgili anneciğim,

Nasılsın? Burada her şey yolunda. Babamı gördüm ama henüz gerçekte kim olduğumu açıklamadım (insan ne kadar Dickensvari olabiliyor ve sahiden ne diyebilirim – bitişik odada başka bir kadını ve ayrıca geçen on beş yılda muhtemelen bir düzinesini daha becerdiğini, bir arkadaşıyla yanlarında bir kuklayı sürükleyerek bir vodvil şovu için turneye çıkmak üzere olduğunu, bir muhabbetkuşuna âşık olduğunu mu...?) Bir şekilde onsuz daha iyi durumda olduğunu düşünüyorum, biraz fena yaşlanmışa benziyor, hiç fotoğrafındaki gibi değil, hatta sende olanlardaki gibi bile değil ve hâlâ çulsuz, anladığım kadarıyla onun bunun sırtından geçiniyor.

Yiyecek paketi için teşekkürler, bir de yeni çamaşır takımı için, biliyorsun çok makbule geçiyor. Eğer bir çaresini bulup bana biraz para gönderebilirsen ben işleri yoluna koyana kadar çok işime yarar – burada satış oldukça zor ama ay sonuna kadar bir şey ayarlayacağımı umuyorum. Şimdilik benden bu

kadar. Hep seni düşünüyorum yine de Noel'e bir şey kalmadı, o zaman güzelce kavuşuruz. Bu arada –bu arada– şey ben de onu becereceğim...

Kalemin tepesini, ıslak kahverengi bir çıkıntıyı emdi ve parmağıyla kâğıda bastırdı. Beni kabul ederse böyle bir insanla nasıl özdeşleşebilirim? Yumruğunu duvara yapıştırıp yaslandı. Dönersem içerideki tüm yapı bir kutu çivi gibi tıngırdar belki? Ama geçmişi yaşlı piçin yanına bırakırsam namerdim. Benim, oğul olarak her türlü haklı sebebim var, insanlar bana hak verir, kahraman muamelesi bile yapabilirler. Zaten beni kim durduracak, kınayacak ya da mahkûm edecek, en büyük gerçek benim içimde yatarken? Aynaya bir daire çizip NON OMNIS MORIAR yazdı. Çayın geri kalanını mideye indirerek paltosunu giydi ama kapıyı açınca Judith'in merdivenlerden inmek üzere olduğunu gördü. Kapıyı tekrar kapatıp pencerede beklemeye koyuldu. İşte gidiyor, yüzüklü parmaklarıyla şapkasını kavramış, fevkalade yüksek topuklularla yalpallıyor. Bu kadar erken saatte ne cehenneme gidiyor olabilir, sevgili Nathy'sini yakalamaya belki, yoksa başka birini ayarlamış mıydı çoktan? Ama günün bu saatinde? Yine de kadınlar o kadar çelişkili yaratıklardı ki, en alakasız zamanlarda en sapıkça şeyleri yapma kabiliyetine sahiplerdi. Eh madem o ne diye oyalanıyordu, beklediği an buydu şüphesiz? Odalarının onlardan yoksun ama alışkanlıklarından bir şeyler muhafaza eder halinin nasıl görüneceğini merak ederek anahtarlarını elledi: güvence veren eşyalardan oluşan bir arka plan, önemsiz kavgalarla tahrik olmuş tutku arasındaki tuhaf boşlukları doldurmak için küçük biblolar.

Oda leş gibi bayat tütün, alkol, yemek ve parfüm kokuyordu. Sandalyeler, yatak ve yerler kıyafetlerle kaplıydı. Görünen o ki Judith gün boyunca giyeceği uygun bir savaş kostümünde karar kılmadan önce çok sayıda kıyafet denemişti. Masanın, hatta kimi cam kubbeli hayvanlarla çiçeklerin üstünde çatal bıçak, tabaklar, fincanlar tepeleme yığılmış. Kuş kafesi hâlâ köşede, üstü örtülü. Belki en azından bunu götürerek yaşlı adamı teskin etmeli. Örtüyü kaldırdı, muhabbetkuşu yan yatmıştı, sarı, şişkin bir kuru tüy öbeği ve göz niyetine kahverengi kesikler. Örtüyü yerine geri koydu; bu yeterince uygundu.

Yavaş yavaş parktan geçiyorum; ben gittikçe büyüyen Cheshire gülümsemem, kural ve düzenlemelerime uymayı reddeden her şeyi ezecek kocaman ellerimle gezinen bir hayaletim. Kafesin kapısının tıkırdadığını işitti ve o neşeli neşeli ısıklık çalarak yürürken insanların başlarını ona çevirdiğini fark etti.

Üç duvarın arkasında yangın merdiveni. Yedinci kat – binanın tam ortası. Oraya varmak için: bir duvarı tırmanıp arka bahçeye girmeli. Pencerelerini buhar kaplamış otel mutfağından yükselmiş sesler duydu, sırf o kimseyi görmediği için başkalarının da onun hareketlerine kör olduğu yanılsaması için pencerelerin buhar kaplı olmasına müteşekkirdi. Yangın merdiveninden çıkarken yolun yaklaşık dörtte birinde başı döndü. Kafesi bir üst basamağa dayayıp oturdu. Rıhtım, iskele ve kumsal denizin üzerinde yüzen ama her bir bölgesi el değmemiş kalan adalar gibiydi. Kasaba neden bu kadar dağınık, daha da kötüsü insan düşüp bu adaların ortasında yürürse her an enkaza dönüşebilecekmiş gibi görünüyordu? O adalarda yaşayan şu küçük koyu renk şekiller tam şu an aynı hissi duyuyorlar mıydı? Kordonda çalmaya başlayan bir

bandonun, ara ara karanın üstünde daire çizen martılarla boğulan belli belirsiz ezgilerini duydu. Berg bir sigarayı bitirdikten sonra kafesi alıp yeniden tırmanmayı sürdürdü.

Çok geçmeden duruverdi, çünkü açık bir pencerenin dışında üst üste yığılmış birkaç tanıdık eşya vardı. Bir elektrikli tıraş makinesinin sesi onu odada birinin olduğuna dair uyardı. Kafesi yere koyup biraz daha yaklaşıp içeri baktı ve aralık kapının arasından babasının tıraş olduğunu gördü. Salona atlayarak sessizce karşıya yürüdü. Korkuttun beni delikanlı, şu aletin sorunu fazla ses çıkarması, insan anlamıyor. Ee eşyalar nerede? Dışarıda mı – dışarıda nerede? Biliyorsun çabuk olmam lazım, bu sabah boşaltıyorum burayı. Nasıl, Berty'yi diyorum tabii delikanlı, iddiaya varım Judy beslememiştir zavallı şeyi? Onu nereye koydum dedin, pencerenin dışına – tahmin ettin ha? Ha anladım oradan çıktın, söylesene duvarın üstünden atlamak kolay mı? Berty, Berty nasılmış benim küçük ciğerparem? Yavaş yavaş Greb, bak sen çıkıp kafesi bana uzat, evet öyle örtü üstünde dursun çok korkuyor canımın içi. Nazik olsana, hey dikkat et. Berg yaşlı adamın kafesin tıkırtısının zayıfladığını duyunca ellerini umutsuzca uzatmasını, gözlerinin aşağı inmesini, boynunun kasılmasını izledi. Çabuk bana ver Tanrı aşkına Greb, ne yaptın, ne yaptın, ah benim zavallı Berty'm, zavallı Berty'm. Berg babasının yangın merdiveninden aşağı döne döne inmesini izledi. Şimdi bağırmanın ne faydası vardı biricik kuşu ölmüştü zaten, Judith muhtemelen hayvanı günler önce boğmuştu.

Tekrar odaya çıkıp tıraş makinesini prize taktı. Tıraşını bitirince telefonu kaldırdı, kahve, yumurta ve domuz pastırması sipariş etti. Pencereyi kapattı, perdeleri çekti, radyoyu açtı ve

yatağın üzerine uzanarak parmaklarıyla tafta yorganı yoldu. Buruna bir mendil tutarak kapıyı açtı ve kadın garsonun elinden tepsiyi aldı, Berg kapıyı kapattığında kadın bir şey söylemek üzereymiş gibi duruyordu.

Yumurtalarla pastırmayı yavaşça, her bir lokmanın tadını çıkararak, kahvesini yudumlayarak yedi. Şekeri unutmuşlardı; şimdi bir daha telefon açıp istemek küstahlık olurdu. Biri pencereyi tıklattı. Eh piç kurusu istediği kadar vurabilirdi. Pencere daha sert vurulmaya başladı ve yaşlı adamın kaba sesini duydu. Greb seni domuz beni içeri al, duyuyor musun, beni hemen içeri al. Berg radyonun sesini açtı ama müzik şimdi dışarıdan gelen gürültüyü boğamıyordu. Berg başka birinin bu gürültü patırtıyı duymasından korkarak pencereyi açtı.

Ne kadar düşüncelisin öyle delikanlı – boyun devrilsin, ne yaptığını biliyor musun, sevdiğim tek şeyi öldürdün, duydun mu Greb, evet öldürdün, bir tutam sevgi ve zaman verebildiğim tek canlıyı katlettin. Bir de zırlıyor, hakikaten ağlıyor, beninin iki yanında süzülen gerçek gözyaşları. İlk puan Greb'e, deplasmanda bir puan, kim bilir belki yakında kendi sahasında iki olur. Telefon çalmaya başladı, Berg babasına baktı, o da gözlerini Berg'e dikti. İkisi birden telefona baktılar, tekrar birbirlerine, odaya, sonra da kapıya baktılar, şimdi biri kapıyı çalıyordu. Çabuk Greb pencereyi aç Tanrı aşkına menüleri kadar uzun, bir o kadar yanlışı bir fatura çıkaracaklar, bu insanlar acayip yüz­süz, dünya onlara ait sanıyorlar, tam tüketici soyu bunlar Greb. Çabuk şu aynayı uzatıver, bir de şu fırçaları, hazır ayaktayken şu yorganı da alıver, belli olmaz günün birinde işe yarayabilir. Berg ıvır zıvırı kaptı, fırçaları babasına fırlattı, yorganı rulo yapıp omzuna

attı, binaları, yangın merdivenini, denizi yansıtan aynayı havada tutarak pencereden tırmandı.

Bahçeye varınca ikisi de peşlerindekiilerin yolun yarısını inmiş olmalarını ya da en azından pencereden bakıp bağırımlarını bekler gibi yukarı baktı. Kimse yoktu. Duvara tırmandılar, Berg kafesi ve yorgana sarılı eşyaları taşıyordu. Sallana sallana yolu geçtiler, korkuluklara dayanıp soluklandılar. Hey Greb kafesi bana uzatıver. Şuna bak, ah benim zavallı Berty'ne bak. Belki de ölmemiştir ha – belki uyuyordur yalnızca. Hey Berty, Burlington Berty, cik cik, tatlı oğlan, haydi ama, babacığın küçük ciğerpare-sine sesleniyor. Berg korkulukların üzerine biraz daha yaslanarak bandonun çaldığı müziğe kafasıyla tempo tuttu, tef çalan kadınlardan birine göz kırptı. Greb galiba bu gidici, gerçekten buz gibi olmuş. Berg babasının kafes kapısını açtığını gördü, şimdi kuşu avucunda tutuyordu ve sanki içine kendi canından üfleyecekmiş gibi ağzına yaklaştırdı. Berg denize bakarak uzaklaşmaya yelten-di ama babası seslendi. Kafes kapısının tıkırtısı. Yaşlı adam çok geçmeden yetişmişti, kuş elinde değildi artık – atmış mıydı? Zor, muhtemelen göğüs cebine sokulmuştu – gerçi kafes hâlâ ondaydı, sert bir şekilde oradan oraya savuruyordu, kafesin kapısı her zamankinden daha fazla takırdıyordu. George onu özleyecek, onu görürsen Greb, güvercini diyorum, çok iyi arkadaşlardı, çok severlerdi birbirlerini, şey, olur da George evin önüne bir yerlere gelirse onu benim için besleyebilirsin. Ama bak Berty'yi bir yere gömmeliyim. Berg elini sertçe büktü, babasının yüzü solup kehribar rengi bir trafik ışığına karıştı; saçını başını yol, üstünde tepin, gözlerini oy, kalbini kesip çıkar, lanet olası kuşu gömdüğü yerin yanına göm. O büzüşen gözler, krepon kağıdını andıran

ağız. Bir çiçek tarhının önünde durdular, yaşlı adam çömelip toprağı kazımaya başladı. Berg o anda Judith'in park kapısından geçtiğini gördü, yakasını kaldırıp bir ağaç oldu. Ah sizsiniz diye düşündüm, paltonuzdan tanıdım Bay Greb. Oldukça dikkat çeken bir palto, zeminde yuvarlanan bir hardal tohumu gibi. Berg içinde bir şeyin kasıldığını hissetti, ismini söylerkenki imalı resmiyetinde – düşününce, şey düşününce... Hava korkunç, çok soğuk, soğuk değil mi? Nathy orada ne yapıyorsun söyler misin lütfen, büyük günahların için tövbe etmenin sırası olmadığı kesin, Tanrım, ne karıştırıyor orada? Berg gülümsedi, tekrar şapkasına dokundu, Judith'in babasına yönelttiği kaygılı bakışlarını taklit etmeye çalıştı, babası sanki onu izleyenlerden tamamen habersizmiş gibi toprağı eşelemeye devam etti, en sonunda muhabbetkuşunu cebinden çıkarıp açtığı çukura nazikçe yerleştirdi, üstünü yavaşça toprakla örttü, sonra başı hâlâ öne eğik, elleri iki yanında taşlaşmış halde iç çekerek ayağa kalktı. İkiniz de suçlusunuz bana böyle eziyet ediyorsunuz, ikiniz de, ah evet biliyorum. Bu hoşuma gitti duydunuz mu ne dediğini Bay Greb Tanrı bilir neyle suçluyor bizi, ayrıca bu ne merasim, hepi topu bir kuştı ne yapalım öldüyse? Kahrolası kedin için öyle demiyordun ama Judy. Seby'den bu şekilde bahsetmeye kalkma sakın, ne kadar hoyrat olabiliyorsun, açıkçası midemi bulandırıyor sun. Berg bakışlarını kaçırdı. Anlaşılan sağlam bir kavga edeceklerdi, o da hakem olmayı beceremezse sonunda aralarında yem olacaktı. Bir randevuyla ilgili bir şeyler geveledi. Yaşlı adam seslendi. Dönünce Judith'in yüzüklü parmaklarının başının etrafında pırpır ederek tüylü şapkasının açısını düzelttiğini, kaçmış tüyleri içeri soktuğunu gördü. Başka bir yöne doğru yürümeye başladı,

bu sefer Judith bağırdı. Bu arada Bay Greb bu akşam bir parti veriyoruz, siz de uğrayın, birkaç arkadaş, isterseniz içki getirin, sadece birkaç havai fişek, biraz eğlence, gelin mutlaka. Berg elini kaldırdı, bir yaprak yakaladı, öptü ve çeşmeye attı.

Tezgâhın arkasında cırtlak bir Mistress Quickly'nin* servis ettiği bir bara girdi. Sohbetteki sorular kadının dili kadar kısa ve sivriydi – bir köpek dişinin altında kayan bir yusufçuk ve insanın ihtiyaçlarını ustalıklı gideren hamur eller. Buralarda yeni misin? Ben de öyle düşünmüştüm, seyahat ediyorsun, değil mi? Evet hepinizde o aynı hava var, yani hiçbir yere tam olarak ait olmamak gibi bir şey, köksüz olmak herhalde, böyle denebilir. Berg bir sürü bakışın ona doğru döndüğünü hissetti. Kadehini boşaltıp dışarı fırladı.

Tabii baban o günlerde oldukça çekiciydi, kendini beğeniyordu işte, tam bir salon adamıydı ve şunu da söylemem gerek, bizimkine kasırga tarzı bir romantizm denebilirdi herhalde, ayaklarımı yerden kesti ve o zamanlar bir kız ne yapabiliirdi ki, takılacak pek erkek yoktu ortada, yani adam gibi adam yoktu. Yakışıklı denmezdi ona ama ben güzelliği hiç önemsemedim, bence bir adam gerçekten yakışıklıysa bu güvenilir-meyecek bir şey, hem gözünün senden sonra kime kayacağını bilemezsin.

Judith'e imzasız bir mektup yazsam ya, gerçekleri anlatsam, aralara da birkaç yalan yanlış bir şeyler serpiştirip sonra devreye

* Mistress Nell Quickly, William Shakespeare'in birkaç oyununda yer alan kurgusal karakter, hancı -çn.

girsem. Yaşlı adamdan gerçekten kurtulmadan önce onunla sevişmek daha fazla tatmin sağlardı kesin, sahiden de itiraf etmeliydi ki babası öldükten sonra o kadar etkileyici olmadığını ortaya çıkması ihtimali vardı. Şu an için mastürbasyon belki bedenden çok zihinde daha iyiydi, söz yok, sorumluluk yok; düşünceler rüyalar yoluyla dışarı sızıyor, bütünleşiyor, tüm evren bir tek benden oluşuyor. Bir başka şahsiyet zamana meydan okudu, teslimiyetin kıyısında kasıla kasıla yürüyen biyolojik benzerlerini asla canıgönülden kabullenmeyen veya reddetmeyen imgelerle alay etti. İnsan yansıtılmış kurmaca bir aşkla ne kadar sık oynuyor: bir Ruth, bir Helen, Beatrice, Cleopatra imgesi. Kadın, sevgilisinin ona verdiği rolü içtenlikle kabul eden efsanevi yaratık. Berg için mektuplar, küçük hediyeler, gizli buluşma önerileriyle birkaç haftalık çaba anlamına gelse bile Judith pekâlâ ikna edilemez miydi? Ona hayatın kendisinin, bizzat onun varlığına bir şey borçlu olduğunu ispatlayamaz mıydı? Bütün oluşumu asla sonuçlandıramamış, çoktan fazlasıyla belirlenmiş bir modelle, yalnızca bir şekil, şekillerin gölgeleri, tarçın renkli bir duvara atılmış ara tonlarla ne yaparsın?

Aynanın karşısında dikilip papyonunu taktı. Karşıda dans eden çiftlerin yansımasını görmekten çok biliyordu, onların yukarısında da çatının üstünde roketler patlayıp birçok yıldız oluşturuyor, sonra dağılıyor, kalıntıları da denize saçılıyordu. Bir süre gözlerini sandalyeye dikti – eğilmiş yaşlı bir kadın, ortasında çömelmiş bir kurbağaya benzeyen bir yastık; çekik gözlü çatlak bir tencere. Yan odadan gelen kahkaha, müzik ve hepsinin üstünde Judith'in sesi onu tahrik etti. Şimdi ortaya çıkmalı mı? Hayır hayır, parti epey bir koyulaşana kadar beklemek çok daha

iyi, belki önce çıkıp bir içki içmeli, oraya fazla ayık gitmemek en iyisi. Aynanın karşısında kaşlarını çattı, papyonunu elledi, kırmızı bir tanesini eline aldı. Kapının çalınması onu daha fazla kafa karışıklığından kurtardı.

Kadifeler içindeki Judith, iki pembe balonla ona yaklaştı, Berg balonlardan birini sıkıp patlattı, Judith çığlığı basarak göğsüne vurdu. Bak bak Aly aaaaaaah ah yine mi, ah sen çok yaramazsın gerçekten öylesin. Berg gözleri Judith'in gösterişli bedeninin bir kısmına dikili, flört eder biçimde parmağıyla diğer balonu dürtükledi. Judith bir yandan balona sarılmayı sürdürüyor, bir yandan Berg'i kolundan kapıya doğru çekiştiriyordu. Berg'in parmakları bir an için, içine sürünülecek, onun tarafından korunacak hatta belki aramadığı soruların bile cevaplarını ona verecek iki adım uzağındaki vahanın bilincinde, Judith'in elbisesinin yumuşak kumaşında gezindi. Judith'in gülümsediğini, ağzının çok yakın, çok büyük göründüğünü fark etti – parmaklarımı, elimi içine alacak kadar, şey kadar... Ah haydi ama Aly, utangaçlık yapma, içeride bir sürü kız var, içki de var, ikisinden de tat almadığını söyleme bana. Nasıl baktığını gördüm.

Mobilyalar, ıvır zıvır, yapma çiçekler düzenlenmiş; hepsinin arasında hareket eden, sanki bir anda saksılarından salıverilmiş uzun, ince, kısa, dolgun lastiğimsi bitkiler vardı. İki tanesi Berg'in iki yanında yapış yapış bükülmüş, bir tanesi eğilmiş nefes almasını engelliyordu, öyle ki bayılacağını sandı, bir diğeri onu kanepeye geri çekti; sarmaşıklar bacaklarını, kollarını yakalıyordu, en sonunda nasılsa aradan sıyrılmayı başardı, odanın ortasına elleri ve dizlerinin üstünde kondu. Tavan hatırladığından daha alçak görünüyordu; yatak duvara her zamankinden daha yakındı.

Etrafında bitkiler köşedeki kasetçalardan bangır bangır yükselen müzikle sallanmaya, bükülmeye devam ediyordu. Yakınlarda bir yerde yaşlı adam, daha fazla bitkinin, esneyen, öne arkaya eğilirken ha gayret kırılacakmış gibi görünen, etrafına yayılan ipeksi bitkinin ortasında amuda kalkmıştı. Berg yaklaştı, pantolonla somon rengi çorapların arasına sıkışmış pörsük beyaz ete dağılmış koyu renk kılları gördü; yüzü kukla gibi buruşmuş, vücudu sallanıyordu, sonra devrildi – külçe gibi uzanmış bir kese kâğıdı, bu arada üstüne eğilen, serada gizli bir keyif sürüyormuş gibi titreyen bitkiler; iki kişi onu ayağa kaldırdı. Bir daha yapsana Nathy, haydi ahbap bize numaralarını göster, ver bir bacak, işte bu dostum, sonra yukarı, yukarı. Berg babasının sırtıttığını gördü; surat ekşitme de olabilecek bir sırtıış, kadınlar arzuyla, adamlar kısılmış, birbirine yaklaşmış gözlerle, yaşlı adam tamamen baş aşağı olana kadar çemberi daralttılar. Berg arkasını döndü. Judith yaklaştı. Aly bir dansa ne dersin, güzel bacaklarıyla Tanrı vergisi bir ritim duygun olduğundan eminim. Berg Judith'in bacaklarının kendininkilerinin arasına kaydığını hissetti. Judith müzikle uyumlu değil ama sanki kalçalarıyla omuzları arasında gizli bir mekanizma varmışçasına öne arkaya hareket etmeye başladı. Babası hâlâ baş aşağı dengede duruyordu, gerçi izleyiciler artık biraz sıkılmış gibiydi, yalnızca birkaç kişi kalmıştı. Hah işte bu güzel olmadı mı, dans edebildiğini biliyordum, biliyor musun Aly sen epey şehvetlisin, evet gerçekten, bir kere harekete geçtin mi seni kimse tutamayacak, bir içki daha al, şunu dene, adı zirve, votkayla viski, bir damla da limon, hah şöyle şimdi nasıl hissediyorsun? Judith'in sıcak nefesi, Berg'in kulağını neredeyse kuşatmış, nefes borusundan aşağı, omurgasını geçiyor, kaburgalarını ayırıyor.

Bitkiler uzuyor, bazıları El Greco gibi odadan dışarı süzülüyordu. Berg halının kaldırıldığı yeri kazıdı, bu arada elleri ısrarına teslim olabilecek herhangi bir şey aranıyordu. Bir kez daha o koku – ıslak kürk ve şekerci dükkânı; onu kuşatan, içeri doğru bükten, onu duvardan, ara duvardan ayıran yumuşak eller.

Birisi gardıroptan tuhaf görünümlü bir nesne çıkarırken bir gürültü patırtı koptu. Berg babasının, kollarını sallayarak odanın bir yanından bir yanına koşturduğunu fark etti. Onu rahat bırak, Tanrı aşkına, duydun mu? Judith çığlık atarak başını geri attı. Nathy'nin aptal, eski vantrilok kuklası, haydi at bana. Yaşlı adamın etrafına toplanmış kalabalık Judith kollarını açıp kuklayı yakalarken ayrıldı. İşte bu kadar, Nathy onu geri almak için ne yapacaksın ha? Berg yaşlı adamın kayamsı yüzünde tohuma dönmüş gözlerle bir sola bir sağa dönmesini izledi. Judy yemin ederim onu hemen geri vermezsen... Tehdidini bitirmedi, Judith gülmeye devam ederek, tuhaf lastiksi kuklayı bir koluyla tutarak küçümser bir tavırla hızla geçip gitti. Pencereyi açtı. Bak Nathy kıymetli kuklana son bir defa bak çok daha değerli bir amaca doğru gidiyor. Şimdi neredeyse bir histeri krizi geçiriyormuş gibi bağırarak kuklayı dışarı fırlattı. Aşağıda bir kalabalık toplanmıştı, kimileri dans salonu pencerelerinden sarkıyor, avlularda bahçelerde alev alev parlayan şenlik ateşlerini izliyordu. Judith biraz daha dışarı sarktı. Hah işte, alın onu, diğerleri gibi yakın, geriye bir şey kalmayana dek yakın. Takım elbisesini çıkarmamamız yazık oldu, sonuçta en iyilerinden biriydi Nathy, değil mi? Senin derdin ne Tanrı aşkına gören de birini öldürdüm sanır, bana öyle bakmayı kes Nathy, Nathy tatlım sorun ne? Berg yaşlı adamın şimdi hemen hemen boş odanın ortasında salınmasını izledi.

Buna pişman olacaksın Judy yemin ederim, bunu yapmamalıydın, bu kadarı fazla, onu kendi ellerimle yaptım, uzun zamanımı aldı Judy, bu gece yaptığına pişman olacaksın. Ağzına bir viski şişesi yapıştırarak döne döne, düşe kalka dışarı çıktı. Şimdi tam zamanı, al sana fırsat, düş peşine; kusursuz görgü tanığı – her şey olabilir; dışarıdaki kalabalık onu ezebilir, kazara bir ateşin içine itilebilir – intihar sebebi: ruh hali dengesizdi, şahitler var, Judith ifade verir. Böyle bir halde böyle bir zamanda her şey olabilir. Judith'in elleri Berg'in boynuna dolandı. Nasıl bir hale geldik, cidden Nathy çok kızgın, yine de neden umurumuzda olsun ki Aly, neden onu kafamıza takalım. Aly öp beni, beni şimdi öp, ah şuramı öp, senin için ölüyorum sevgilim, ah Tanrım seni ne kadar istiyorum. Yumuşak, ıslak ağzı Berg'in kulak memesini içine alıyor, aşağılara iniyor, elleri papyonunu açmaya çalışıyor. Berg Judith'in elbisesini sıyrıldı, kocaman beyaz şişkinliğin yükseldiğini gördü, yüzünü ona bastırdı. Halledilmesi gereken şeyler varken nasıl devam edebilirim – şey yapabilecekken... Güçbela sıyrıldı, kapıya doğru düz bir çizgi üzerinde yürümeye çalıştı. Judith'in güldüğünü, onu geri çağırdığını duydu. Bir o yana bir bu yana, tırabzanlara tutunarak ilerledi. Tanrım o içkinin içine ne koydu – ölümcül bir şey mi? Tavan zemine –merdivenlere– çarpıyordu ama devam etmem lazım, tek fırsat bu, şimdi yapmazsam hiç yapamam.

Çatır çatır patlayan havai fişekler, alevlerin yalaması Berg'i az daha geri döndürecekti ama çok geçmeden kalabalığa kapılıp bir dalga halinde ateşe doğru ilerlerken buldu kendini. Yaşlı adam karşı tarafta mıydı? Kavrıldığı şeyle belli belirsiz ona benziyordu. Bazı gençler ateşin etrafında atlayıp zıplıyor, Berg'i

de yanlarına çekiyorlardı, alevlerin aydınlattığı yüzleri bazıları yükseğe, daha yükseğe sıçrayan mor ve turuncu ışığa karşı sırtan maskeler gibi hop hop hopluyordu, bir de çocukların aydınlatılmış yılanların üstünden atlarkenki çığlıkları. Ateşe en yakın çemberin içine hapsolmuştu, sıcaklıktan bayılacaktı neredeyse. Geriye doğru çekildi ama oradan oraya sürüklendiğini fark etti; artık geriye dönüş yoktu ve hep karşı tarafta, aynı çemberin içinde, yaşlı adamı tanıdığını sandı. Ateşin ortasında bir sopanın ucunda yırtık pırtık bir Guy Fawkes' kuklası sallanıyordu, alevler tarafından yavaş yavaş yalanana, çatır çutur yanıp düşene kadar orada durdu. Bağırıp çağıran kalabalık hız kazandı. Şu ötekini de at, kadının aşağı fırlattığını. Berg babasını gördü, çemberin içinde bile değildi, kolları dışarıda, başını manyakça denebilecek bir şekilde sallayarak kenarda dolanıp duruyordu, ağzı açıktı ama bağıırıyorsa da kimse duymuyordu sesini belli ki. Berg çemberden ayrıldı, yaşlı adama doğru ilerledi. Bırakın, o kukla benim kahrolası bir Guy değil duyuyor musunuz o bana ait! Yaşlı adam kuklayı aralarında tutan, görünüşe göre ateşin üstüne kaldırma-ya hazırlanan birkaç gence inler gibi bir sesle yalvardı. Sizi piç kuruları, geri verin, bunu bana yapamazsınız, durun, hah burada mısın Greb, gözünü seveyim yardım çağır, bana yardım et, ondan başka bir şeyim kalmadı. Beni duyuyor musunuz, kesin şunu geri zekâlılar, hırsızlar, vicdansızlar. Berg yaşlı adamın etrafında toplanmış, gülerek ayaklarını yere vuran çemberin arkasına eğildi,

* Guy Fawkes maskesi, Barut Komplosu olarak bilinen olaya katılanların en ünlüsü Guy Fawkes'un stilize edilmiş bir tasviridir. 2005 yapımı *V for Vendetta* filminden sonra kullanımı yaygınlaşmıştır –çn.

aynı anda Judith'in güldüğünü duydu ve ışıklar saçarak dönen fişek labirentinin arasından yukarı bakınca Judith'in pencereden sarkarak babasını sonra ateşi işaret ettiğini gördü. Ter içinde kıvranan bedenler ormanının içinden, yeniden çevresinde ve üstünde dönen dev saplar gibi kollarla bacakların arasından yavaş yavaş geçti. Kalabalık gülüp eğlenmeye başladığı sırada nihayet kuklanın bacaklarını yakalamayı başardı ve birkaç kere çekiştirip sımsıkı kavradı. Renkli şerit ve havai fişek molozunun üstüne tırmandı. Yaşlı adamı kolundan yakalayıp yuhalayan kalabalığın yanından uygun adım geçti. Eve girince yaşlı adamın karşısına geçti. Ah şükürler olsun, şükürler olsun, iyi mi Greb, bacaklarındaki aşınma biraz daha kötüleşmiş, lastiğin bir kısmı yanmış ama yamanır, piç kuruları, Judy'ye gelince yemin ederim ki... Ama bana bak Greb iyi misin delikanlı, biraz solgun görünüyorsun, titriyorsun da, buyur şundan al biraz, dışarıdaki keşmekeşten sonra iyi gelir. Viski şişesini uzattı, nemli ellere değen soğuk cam. Berg babasının kuklanın çizgili takım elbisesini düzeltişini izlerken şişeyi ağzına götürdü. Soğukluk ateşe dönüştü. Kapı güm diye açıldı, yüzler kökünden sökülmiş mantarlar gibi içeri doluştu; yukarıdan tanıdık bir ses mırıldanıyor. Aly, tatlım, sen misin Aly aşkım yukarı gelsene. Berg etrafına bakındı: yaşlı adam bir kez daha tırabzanların üstünden sarkıyordu. Onu kaldırdı. Ne kadar hafif görünüyordu, hem de inanılmaz derecede. Ama bu defa odasına girer girmez kesinlikle bu defa iş hallolacaktı. Dört bir yanda seslerin, yüzlerin olması ne fark ederdi, merdivenlerden çıkıp odasına girer girmez, kapalı kapının ardında başlayabilirdi, ıslak kürkle karışık yanık kokusu bile onu vazgeçiremezdi, hele bu saatten sonra hiç.

Nihayet huzur içinde dinlenebilirim, geçmiş olsun. Halloldu. İşte şurada, yatağın yanında, kilimin içine sarılmış, üzerinde yorgan örtülü. Henüz bakmayacağım, bana zaman verin, fikre alışma meselesi, olay bundan ibaret gerçekten. Nesnenin kendisi artık ortada değilken insan böyle bir eyleme ne dereceye kadar inanabilir? Peki ya kilimi açarsan? Yok yok, öyle kalsın, yaraları, boğma izlerini, dövme lekelerini, kan olacak yerleri sakla. Bana direnç mezarını ver; kanat çıkaracak, ben, kralları nereyi buyurursa o hedefe uçacak kurtları besleyebileceğim yeri. Olaya üstten bakınca ne kadar kolay, ne kadar geniş, insan deneyimden sonra ne kadar şey kazanıyor! Eylem, dün geceki hadise, kademeli bir düzene kavuşsun. Eller, evet, kendi ellerin onun boynunun etrafında, pörsük ete bastırıyor ve şimdi, şimdi bile kan damlalarının parmaklarımdan arasından kayışını hissedebiliyorum; peki kan yok muydu, evet birkaç damla kesin vardır? Berg yorgana baktı. Evet onun altında ve kilimin altında kurumuş kan olmalı. Eylem nihayet düşünce ve hayallerin yerini aldı; düğüm nihayet çözülebilir.

Kuşkusuz, buna asla cesaret edemezdik, eh itiraf et, evet biliyorum, eğer içmemiş olsaydım. Ama sarhoş değildim, sanmıyorum, bir parça bile değildim, yani her şeyi hatırlıyorum, her ayrıntıyı – gerçi bağırmadı, gıkını çıkarmadı, yazık gerçekten, tabii tamamıyla şuursuzdu, içki onu ele geçirmişti muhtemelen. Hoş, bir iç çekme sesi çıkarmıştı, evet şimdi hatırlıyorum, gaz kaçağı gibiydi, sonradan –ben bıraktıktan sonra– başı geriye düştü, gözleri, gözleri hatırlıyor musun? Cam gibi bakıyorlardı, karşısında duramayacağın, üzerini örtmek zorunda olduğun gözlerden. Neyse ki kimse bilmiyor, en azından şimdilik. Peşinden gelmemişlerdi, merdivenlerden çıktığını kimse, Judith bile fark etmemişti – ama seslenmemiş miydi? Şimdi ne kadar hayal meyal geliyor, yukarıda beklemiyordu kesin, öteki tarafta herhangi bir hareket olduğunun da farkında değildi. İlk seslenen, Bay Berg’in nerede olduğunu ilk soruşturan o olurdu – evet Bay Berg, evet buradayım, beni her an alıp götürmelerine hazırım ve beni arzuladığını, hayalimi kurduğunu inkâr etme; biliyorum, o yanında yokken bile o duvarın nasıl sarsıldığını biliyorum, sonra gözlerin orgazmından ibaret olan o gözyaşları, kendiliğinden yerine yerleştirdiğin o parmaklar, onların bana ait olduğunun, hep benim olduğunun farkındasın, duyuyor musun? Berg yataktan aşağı atladı, soğuk yer döşemesini hissetti, ayak parmakları yorgandan uzağa kıvrıldı – o uzunca kütle hâlâ yorganın altında. Tafta kumaşın bir köşesine, çekecekmiş gibi dokundu ama yan tarafa adım atarak çaydanlığı ocağa koydu, bir de radyoyu açtı. Pencereyi hafif araladı, pervazın üstündeki yaprağımsı buz izlerinin arasına bir gülün surat çizdi ve süt tenekelerinin tanıdık ta-kırtısını, uzaklarda bir treni, hırıldayan otobüsleri duydu; haftalık

ritüellerinin yarısını şimdiden geride bırakmışların hızlı adımlarını. Bütün bunlardan ne kadar da ayrı hissediyordu kendini, bir de ne kadar benzersiz, kendi uydurduğu bir oyunda artık dublör değil, başroldü sanki. Peki ya sen? Evet sen, aşağıdaki, bir daha asla tek kelime konuşamayacak, yazamayacak ya da başka bir kadına dokunamayacak olan, güve delikli örtünün içine sarılmış sen, nasıl hissediyorsun bugün kendini ha? Alevler sıcak mı, cayır cayır yakıyor mu, bağırsaklarını, dilini, karaciğerini çıkardılar mı, kalbini kesip aldılar mı? Ya da belki üşüyorsundur sadece, hiçliğin, boşluğun, sonsuz boşluğun içinde buz kesmişsindir.

Biraz çay yudumladı, buharını içine çekti, parmaklarını fincanın kenarında gezdirdi ve başparmağını kulpun içine soktu. Merdivenlerde birini duyunca odanın öteki tarafına koşturdu, yorganı içindekilerle birlikte yatağın altına itti. Birisi tam kapısının önünde durmuştu kesin; ceset için gelmişler miydi şimdiden? Tabii ki hayır nereden bileceklerdi, epey güvendeydi aslında, kimse kuşkulananmamıştı. Ne gerekçesi vardı ki sonuçta gerçek kimliği hiç ortaya çıkmamıştı. Kesinlikle güvendeydi, Judith bile yatağının birkaç metre ötesinde, ondan yalnızca bir tahta parçasıyla ayrılan, kokuşmakta olan bir cesedin farkına varamazdı. Kapıdaki her kimse geçip gitti. Judith'in sesini, arkasından da – ama bu imkânsız, o burada, ama yine de? Tabii ki o olamaz, partiden sonraya kalmış biri sadece, evet evet böyle olmalı. Ama o tanıdık nefes alma, diş gıcırdatma, cümleler arasında hırıldama. Ah bir görebilse odalarının içini. Çakıyla duvarda delik açmaya çalıştı – ne kadar nafile bir çabaydı; ayrıca yatağın altında yeterince kanıt yok muydu? Çakıyı çekti, onunla birlikte bir tahta kıymığı geldi, duvar –acı içinde bir hayvan gibi– ürperdi. Şimdi bakacaktı

cesede, yarına kadar ertelemek yok artık. El yordamıyla yorganı aradı, bütün tomarı çıkarana kadar çekiştirdi. Üstteki örtüyü hızla çıkarıp kilimin üstünde dikilerek aşağı baktı. Tabii ki başka biri olması işten değildi, karanlıkta, kafan bir dünyayken, o hengâmenin içinde, ansızın belirip kaybolan yüzlerle, ateşlerden gelen sıcaklıkla. Her şey boşuna mıydı yani, kiliminin içinde bir yabancının cesedi mi var? Yandaki yorgan görünen karanın kalıntıları gibi. Çekinerek kilimin kenarına –içeride ne varsa dışarı fırlayıvermesini bekler gibi– dokundu. Kımıldadı sanki? Ortadaki kabarıklık, desenin sökülmiş iplerinin arasında, evet tam orada, şunlar gözler değil mi, iki kırmızımsı göz? Yorganı geri fırlattı ve odaya bakındı; nereye koyabilirdi, tekrar yatağın altına, en uygun yer orası gibi görünüyordu ama yine de – gece altında, karanlıkta, bu gece? Çürümenin başlaması, kokunun sinmesi ne kadar sürerdi, yanık kokusuyla baş etmek yeterince kötüydü, bir de üstüne bu... eh bir ceset nasıl kokardı? Ah bunu düşünmedin, bunu planlamadın Aly. Edith'in sesi – kafasındaki iç içe geçmiş mırıldanmaları karıştıran bir tahta kaşık.

*Bütün o tonikleri, perukları, her şeyi satınca ne yapacaksın
Aly, bunu düşündün mü?*

Peruklarla şişelerin olduğu çantayı boşalttı. Bu yeterli olur muydu? Diyelim cesedi ortadan büktü – ama ne saçma, ceset kaskatıdır, esnekliği kalmamıştır. Ne aptaldı, matematikten, bilimsel herhangi bir şeyden hiç anlamazdı, böyle bir şey insanı hayatı boyunca bunun gibi durumlarda çuvallatır. Gardırobu kafasında ölçüp biçti, sonra kapaklarını ardına kadar açtı – hiç şans yok, girişmek bile çok saçma olur. Kilimi yeniden karyolanın

altına itip yatağa uzandı – ortada küçülen bir ay. Oda ara sıra gıcırdayan duvar dışında ne kadar sakin görünüyordu – bu da sırf bana hâlâ hayatta olduğumu, bütün bunların ortasında yalnız olmadığımı hatırlatmak için. Doğruldu, pencereye gitti, kızarmış yüzünü dışarı çıkararak yağmurun, serinliğin tadını çıkardı. Yine o ses, evet yemin edebilirdi – ama hayır bu imkânsız, ama yine de? Kapıyı açtı, kulak kesilerek bir müddet dikildi – zamanda bir boşluk: kendine acımadan başka bir şey değil. Sonunda mükâfatını aldı ama yalnızca ön kapının açılıp kapanma sesiyle. Odasına döndüğünde pencerede ters dönmüş bir yüz gördü, yüz bir an göründü, sonra kayboldu. Merdivenlerden yengeç gibi indi. Bütün bu olanlar ne kadar saçma, tabii ki o değildi o zaman –eh ne zaman– ama nasıl emin olabilirsin ki? Gündüz gözüyle bakmadın – belki başka biridir, saati, mekânı, tam olarak nasıl hatırlayabilirim, hele ki geçmiş ot gibi büyüyen bir hayal gücüyle dolu çorak bir manzarayken; idealin dinden arındırılması.

Vaktiyle yaşlı adamın eğri büğrü elyazısıyla bir mektup bulunmuş, hemen hemen kelimesi kelimesine ezberlemişti:

Yüz tane suçlu anım olmuştur ama onları yaptım yine de, belki kendimi suçlu hissetmeyi seviyordum, insana düşünecek daha fazla şey veriyor. Herhalde suça bulaşanlar yakalanma riskinden hoşlanıyorlar...

Sokak boş, duvarlara vuran yağmur – kuyudan aşağıya düşen bir düzine kedi. Berg yavaş yavaş geri çıktı, en üst basamakta bir süre oturdu. Judith’e not yazıp kapının altından atayım, bir buluşma ayarlayayım mı? Neden şimdi hayatıma giremiyor? Ama dokunuşumun ardında o ihanet hissi olmayınca da hâlâ arzulanır

olacak mı hem o da son derece istekliyen – her halükârdâ bir risk olmayacak, ondan zevk almayı nasıl umabilirim şimdi –belki bir miktar– olduğu yerde kalması çok daha iyi şeydense, şey, bir cesetle aynı odayı paylaşmaktansa.

Tıpkı baban gibisin Aly, yastığının üzerine küçük notlar bırakırdı biliyor musun, gece vardiyasına gitmeden önce, evet, öpücüklü küçük notlar, yani o kadar da kötü olamaz değil mi? Bazı tuhaf hallerin ona benziyor, böyle ortaya çıkması ne acayip değil mi?

Belki de en iyisi geri dönmek, sessizce oturmak, sakın sakın düşünmektir. Kişisel verileri dünyanın durumuyla kıyaslamak – ayırmak neden, aynı olsa gerek. Yaratmak istiyorsam önce yok etmeliyim. Yıldızları sonsuza dek etrafımda dönmek zorunda bırakabilir miyim? Akşama kadar odada kal sonra...

Hızlıca perdeleri kapadı, ışığı yaktı ve yatağın yanına diz çöktü. Bir plan geliştirdi: önce cesedi koridora çıkaracaktı, telefonla taksi çağıracaktı – gerçi bu para gerektiriyordu. Cüzdanını karıştırdı ve tren ücretine bile yetecek kadar para çıkmayacağını fark etti, istasyona kadar taksiye yeterdi, peki ya sonra? Karşıdakine ismini, Edith'in adresini vermek anında şüphe uyandırırđı, bilet parası olmadığını açıkladığında bu o kadar da gözden kaçacak bir şey değildi. Ama babamı gömüleceğı yere taşıyorum sadece, onu götürmem için bana yalvardı. Eh onu götürmek için ilginç bir yol, gecenin bir yarısı, bu şekilde, böyle bir gecede? Ama memur bey, insanları bilirsiniz, gördükleri şeyden şüphelenir, gerisini hayal güçleriyle tamamlarlar. Bir tek benim gerçekleştirmeyi göze aldığım bir eylemden geçinen bir asalak, gerçekle, yalnızca

benimle değil, bütün dünyayla, cezalandırmak şöyle dursun, yorumlamaya güçbela cesaret ettikleri bir boşluk bırakarak reddedilmiş, itham edilmiş o dünyayla yüzleşmiş bir kişiye nasıl olur da mahkûm ederler, hatta suçlayabilirler. Yeterince ceza çektiğim kesin, bu benim doğuştan gelen hakkım, doğum sonrasıyla baş etmek onların işi, itibar kafeslerinde rahat rahat oturan ülkenin geri kalan fareleriyle birlikte.

Yorganı yatağın altından dışarıya sürükledi ve kaldırıp kilimi yarı yarıya açtı ama aşağıya bakmadan elleriyle yoklamaya başladı. Evet babasının takım elbisesinin şişkinliği, altındaki cesedin katılığı vardı orada. Ama emin olmak için en iyisi bakmalı, takım elbiseyi çıkarmalı, altındaki dövme izlerini görmeli, o zaman şüphe kalmaz. Kapıyı kilitledi, yarısı açılmış kilimin karşısına geçti. Yok, şimdi hızlıca uzaklaşıp sakın bir yer bulmak daha iyi. Biraz daha sıkıştırdığı tomarı nazikçe kaldırıp omzuna attı. Cesedin bu kadar hafif olması tuhaftı, hele ki – hele ki yaşlı adamın bir deri bir kemik olmadığı düşünülürse. Bu durumda yanına birkaç eşya da alabilirdi. Cesedi yatağın üzerine atıp birkaç kıyafet, kitap, Edith’in mektupları, birkaç şişe sa toniği toplayıp bir poşete doldurdu. Dans salonunun ışıkları yaprakların üzerine düşüyor, yaprakların gölgeleri de duvarın bir tarafına düşerek yatağın o yarısını, yarı karanlıkta neredeyse ayağa kalkıp adeta kendi kendine dans eden cesetten ayırıyordu. Berg ceset omzunda, envai çeşit ıvır zıvırını toplamadan önce son bir defa etrafa bakındı. Nefes almaya bile cesaret edemeyerek birçok kapalı kapının nnden sessizce geçti, koridorun sonuna varınca her şeyi bir köşeye yığdı ve bozuk para arandı.  kuruş buldu. Ev sahibesinin kapısının altından ışık sızıyordu, ondan borç isteyebilir miydi? Berg ahizeyi

kaldırır kaldırmaz kulağını anahtar deliğine dayamıştır, eninde sonunda her zamanki dedikodularına başlayacaktır şüphesiz. Peki ya kapalı kapılar ardındaki diğerleri? Daha önce hiç görmediği, yalnızca ara sıra yataklarının, sandalyelerinin gıcırdadığını, iç geçirdiklerini, radyolarının uzaktan homurdadığını duyduğu insanları nasıl rahatsız edebilirdi? Emin olmak için bütün ceplerini enikonu aradı. Sıfır. Belki yandaki kafede bir güzellik yapıları. Cesedi birkaç dakikalığına bırakabilirdi, onu bu köşede kimsenin görmesi pek olası değildi. Sokakta şakır şakır yağmur yağıyordu. Sokağın, kaldırımların üzerinde kömürleşmiş havai fişek kalıntıları, uçları yanmış ıslak paçavralar –başka bir çağdan kalma hatıralar gibi– duruyordu. Kafenin pencereler etrafına dizilmiş simli ışıkları, içeride terlemiş tavanda kalpler çizen kırmızı ampuller – Berg içeri girerken titrer gibi olan, genişlemek üzere bir balina midesi. Etrafında yarı pişmiş sebze kokusu. Tezgâhın arkasında yamuk çengel iğne suratlı bir kız çay kahve servis ediyor. Berg sigara satın aldı, para üstünü cebine attı, borç istemeye dili varmadı. İstasyona yürümekten başka çare yok. Eve geri yürüdü, kasayla poşeti aldı, tam cesede uzanmak üzereydi ki merdivenlerde birinin olduğunu duydu. Judith yaklaşıyordu. Vay vay vay şu bizim sosyal komşumuz Bay Alistair Greb değil mi, hem de bakıyorum gitmek üzere. Bu gidişle yakında burada tanıdığım tek bir insan kalmayacak. Çantaya, poşete baktı, burnunu çekerek Berg’in etrafını kolaçan etti, bir tutam saç gözlerinin üstüne düşmüştü. Berg cesedi Judith’in sorgulayıcı bakışlarından saklayacağını umduğu bir pozisyona geçti. Yanaklarındaki pudranın burun deliklerinin etrafında kuruyup pul pul olduğunu ve insana acaba başka yerlerindeki tüyler ne renktir diye düşündüren bir sarışınılıktaki saçlarını gördü.

Kızarmış boynunda imitasyon bir inci kolye asılıydı, boncukların birkaçı soyulmuştu –boynundaki üç çemberin üzerinde çürük dişler gibi duruyordu– onların üstünde de esneyen, daha geniş, daha yakında esneyen kırmızı bir ağız. Çok üzgündü ama gitmesi gerekiyordu, telgraf gelmişti, annesi çok hastaydı, gerçi muhtemelen birkaç güne kalmaz dönerdi. Judith hâlâ tam karşısında duruyordu, şimdi yolu tamamen kapatıyordu. Dans salonundan çıkarken gülen çiftleri duydu, ardından titreşen, vınlayan motosikletleri, arabaları. Şimdi çıksa onu istasyona kadar bırakacak birilerini bulabilirdi. Judith şimdi oynaşma modunda, Berg’in koluyla oynuyor, parmakları şimdiden yıpranmış manşetlerinin altında ilerliyor. Çok yazık Aly, umarım çok uzun sürmez, yani seni özlerim, hani işte, kapının altından sızan ışığı özleyeceğim, bir sorun, bir ihtiyaç olduğunda insanın yanı başında birinin olduğunu bilmesi rahatlatıcı bir şey, sence de öyle değil mi? Ama odayı kapatmıyorsun, değil mi? Belki sen yokken eşyalarına göz kulak olmamı istersin? Judith gözlerini indirdi, irisi, gözbebeğini örten mor gözkapakları Berg’in içinde tuhaf, erotik bir his, neredeyse gizemli bir şey uyandırdı, bir an için Judith’in gerçekte ne düşündüğünü, arzuladığını merak etti. Ama herhangi bir kadının heveslerini, cilvelerini sorgulayacak vakti yoktu. Bir gitse ya da en azından geçmesine izin verse. Nathy’nin beni terk ettiğini biliyorsun tabii, dün gece korkunç bir kavga ettik, bana fahişe dedi, kim bilir daha neler demiştir –sorarım sana, ben öyle bir kadın mıyım?– eh uğurlar olsun, onun gibi bir adam, düzgün bir kadına saygısı yok, hem nasıl içiyor – sen de gördün, hoş dikkatini çekerim sen kendin de pek iyi durumda değildin, ikinizi birlikte görünce epey midem bulandı. İkiniz derken ne kastetti

– ne zaman, nasıl, nerede? Dün gece tabii ki aptal şey, ikiniz burada yalpalarken, evet tam şu an olduğumuz yerde. Önce tek başınasın sandım, sonra onu gördüm ve bütün o terbiyesiz sözleri savurmaya başladı. Sizi kendi halinize bıraktım, iğrenç hadiselerden nefret ederim, çok kötü, yani kötü görünüyor, insanlar ne düşündü bilmiyorum, neyse ki ben başka âlemdeydim. Berg ayağıyla yorganın kenarına vurarak başıyla onayladı. Yorganı iyice ezip yok et. Bu sefer geri dönmeyecek, biliyorum dönmeyeceğini, şimdi baş başa kaldık Aly ve ben beklerim, çok uzun süre uzakta kalmayacaksın, yani yaşlı annen çok hasta değil, değil mi? Judith biraz kıkırdadı, Berg çantayı kaldırırken onu dirseğiyle dürtmeye yeltendi. Eh acelen var belli, seni tutmayayım. Söylediklerimi unutma Aly olur mu, geri döner dönmez beni istasyondan ara. Berg daha kararlı biçimde başını sallayarak çantayı ve poşeti alıp duvar kenarından yavaş yavaş kapıya doğru ilerledi. Judith koridorda olduğu sürece cesedi orada bırakması gerekecekti ama meydan boşalır boşalmaz geri gelip alacaktı. Şimdi önemli olan paçayı Judith’ten kurtarmaktı, şimdilik iyi gidiyordu, görünüşe göre bir terslik fark etmemişti.

Aly poşetten damlayan ne, ah canım dikkat et poşet kopuyor. Poşet dağıldı, saç toniği şişeleri koridora yuvarlandı, birkaçı kırıldı, sıvı merdivenlere doğru aktı, yol yol ayrıldı, kenarlarda minik dereler halinde ilerledi. Judith yanına çömeldi. Çevrelerinde, aralarında, üstlerinde sümüşe benzer şekilde yayılan toniğin içinde kaya kaya, birlikte cam parçalarını toplamaya başladılar. Bir kapı açıldı, karşıya ışık vurdu. Berg Judith’i de yanına alarak geri çekildi, Judith fırsattan istifade ona daha yaklaştı; şimdi kuru-yan yapış yapış tonik –bir ağaç macunu– Berg’in kendini ondan

koparmasını hemen hemen imkânsız hale getiriyordu. Judith'in sıcaklığını, kulağındaki yumuşak ıslak dilini hissetti, Judith çok geçmeden kararlı bir şekilde saç çizgisiyle yakası arasında açıkta olan tüm etini ısırmaya başladı. Ama ev sahibesinin ısrarcı sesi onu durdurdu. Berg, Judith üzerinde kıpır kıpır hareket ederken arkaya çöktü. Ama ev sahibi ortada kimsenin olmadığına ikna olup kapıyı kapatır kapatmaz Judith Berg'in parmaklarını yalamaya başladı. Berg ani bir biçimde geri çekildi, başı yumuşacık bir şeyin üstünde, yere dümdüz uzandı. Judith bariz bir şekilde ıslak kürk ve kaynamış tatlı kokan büyük bir mendille Berg'in kıyafetlerini silmeye başladı. Berg ayağa kalkmaya çalıştı ama Judith ona yaslanıyordu ve yarı karanlıkta dudaklarının neredeyse – evet neredeyse küçümseyerek, alaycı bir şekilde kıvrıldığına gördü, buna yemin edebilirdi yoksa yanılıyordu da hüsrana uğramış bir kadının şehvet dolu bakışı mıydı bu? Yana sıçradı. Judith doğruca cesedin üzerine düştü. Berg etrafına bakmayı göze alamayarak kapıya döndü. Çok geçmeden Judith'in o çocuk gibi, korkmuş ama güven dolu, dingin sesini duydu, bu Berg'in içinde, derinlerde bir şeyi burktu. Dışarıdaki çiftlerin bağırıldığını, sonra sahne efekti gibi –malzeme köşesinde duran biri onları susturmuştu sanki– sesin giderek azaldığını duyunca geriye doğru salındı, şimdi yarı yarıya boş salonda yalnızca yağmur sesi yankılanıyordu. Bunun içinde ne var Aly, cesede benziyor, olamaz, yani yapmamışsındır, değil mi? – Aly şu iğrenç yorganın altında ne var? Sen anlayamazsın, yapmak zorundaydım, bir şey yapmak zorundaydım, kimse, özellikle de senin gibi bir kadın asla anlayamaz. Dili buz sarkıtı gibiydi, kimse için, hele Judith için hiç erimeyecekti. Judith'in elinin, sessizce, yavaşça, anlayışla

kayan bir denizyıldızı gibi kolunun altına uzandığını hissetti. Aly bana söylemek zorunda değilsin tahmin edebiliyorum, bu o, değil mi, ama bakamam, şuna sarılı olan o, değil mi, ah Aly aşkım anlıyorum. Berg yanağını ısırды; içinden kahkaha, karnının dibinden mutlak bir kahkaha yükseliyordu, şimdi orgazmı kontrol etmeye çalışmak gibiydi. Ellerini kapıya doğru uzattı ama Judith neredeyse şehvetli bir zevkle mırıldanarak kolunu yakalayıp ona tutundu.

Judith kıyafetleri toplayarak, eşyaları kutulara gelişigüzel atarak koşturup dururken Berg ağzının kızarmış yanaklara doğru katlandığının, dolap kapaklarının, çekmecelerin gıcırtısının farkında. Tabii bunun ne anlama geldiğinin pek farkında değil ve gerçek şu ki odasında, yatağının üzerinde ölü bir adam olduğu, bir katille kaçmak üzere olduğu gerçeğini kendine bile asla itiraf etmeyecek. Ona göre her şey bir masaldan ibaret. Kadınlar ne kadar uyumlu – pratik? Hayır, sadece işlerine geldiği kadar mantıksızlar, o yok etme anarşilerinin, ama aynı zamanda tam bir masumiyet havasını korumalarının çelişkili büyüleyiciliği. Böyle bir durumla Judith’le birlikte olmaktan ha gayret zevk alıyordu, kendini yaptığı şeyi haklı çıkarma hissinden çok Judith’in takındığı tavra bıraktı. Yine de eğer kilimi açarsa – ama tam üstünde, hanım efendisinin hazinesini bekleyen bir köpek gibi kurulmuş, Judith’in şapkası duruyordu.

Çok işim kalmadı Aly, ne demeye bana en başta söylemedin ki, anlamıyorum, yani bizimle ilgili, bana karşı gerçekten ne hissettiğini. Ben en baştan tahmin etmeliydim gerçi. Berg

iki parmağını pencere pervazındaki tozun üstünde gezdirdi, bu arada Judith bluzlarını katlıyor, hırkalarını çıkarıyor, dolap kapaklarını çarpıyordu. Daha ilk başta aramızda bir şey olduğunu biliyordum tabii, merdivenlerde bana o hınzır hınzır bakışların, ama şunu söylemeliyim, her zaman o kadar incelikliydin ki yanımdan geçerken bana belli belirsiz değışin, tam şurama, evet tam şuraya dirseğinle nazıkçe dokunuşun, tabii ki dokundun, şimdi inkâr etmenin faydası yok. Hem biliyor musun hep tuhaf bir hisse kapılırdım, yani Nathy ile ben yanından geçip sonra buraya geldiğimizde şey doğruca yatağa giderdik ve ben seni düşünürdüm seninle nasıl olacağını merak ederdim. Çok kadınla ilişkin oldu mu Aly? Hiç, merak ettim sadece, bu o konulardan, o ilginç konulardan biri, biliyorsun, yoksa sevgililerini sayıp istatistik yapacağımdan değil. Ah Tanrım üzgünüm, seni üzdüm mü Aly? Aly bak bana, ne oldu? Tuhaf adamsın. Ah Tanrım az daha üstüne basıyordum şunun, yani Nathy'nin. Tabii ki çok sahiplik taslar, yani taslardı, başka bir erkeğe göz ucuyla bile baksam zavallı adamın gırtlığını kesmekle tehdit ederdi beni.

Berg pencereyi açtı. Yağmur dinmişti, turuncu bir pus çıplak ağaçları ve çatıları her zamanki griliklerinden çıkarıyordu. Judith'in kollarının onu sarışını, göğsünü bir aşağı bir yukarı ovuşturdu hissetti. Başını ona dayadı, nefes alışını hissetti. Böylesine bir kabul, tam bir şuarsuzluk, ani bir şefkat aktarımı, hem görünüşe göre duygusal yan etkileri de olmadan! Bunca yumuşaklığın arasında gerçek sertliğin bir odağı, çelikten bir kayıtsızlık nişanı olabilir miydi? Sanki kendi ihanet hissimin başlangıcını buluyorum onda. Bu yalnızca o köşe başında ya da kapının dışında ya da merdivenlerde, bıçakla gırtlığımı kesmek üzere olmadığından.

Tabii ya bu işte, kanlı canlı bir yüzleşme yok, bir tek her bir iç ge-
çirmeden, dokunuştan, en ufak bir hareketten alınan her küçük
zevkle, öteki taraftakilerin bitmek bilmeyen taleplerinin neden
olduğu cinnetle, çaresizlikle alay eden bir hayalet. Ah Aly şimdi
olmaz, bir daha olmaz, sen manyaksın, ondan daha fenasın ger-
çekten, dur, ah yapma... Berg hafiften korku dolu bir bakış fark
etti, yoksa gözlerinin mavimtırak beneğinde bir nebze huysuzluk
muydu bu? Şimdi olmaz tatlım, ortalığı toparlamamız lazım,
sence de öyle değil mi? Kaşlarını çatarak, alt dudağını ısırarak
yatağa baktı. Ne yapalım bunu? Bu nispeten kolaydı, taksi çağı-
racaklardı, geceyi komşu kasabada geçireceklerdi, Judith'in yete-
rince parası, ikisinin kaçmasına, hatta belki yurtdışına –Amerika,
Tokyo, Judith nereye isterse– gidip yeni bir hayat kurmalarına
yetecek kadar parası yok muydu? Judith perdeleri çekip sonra
toplanıp tavana doğru yükselen tozdan –uçuşan böceklerden–
kaçarken iç çekerek başıyla onayladı.

Berg yatağa oturmuş, birleştirdiği dizleriyle yorganın üzerin-
de iç içe daireler çiziyordu. Belki de Judith'i yanında götürmek
çok akıllıca değildi. Bak bir şey anlamam gerek Judith, ben ondan
kurtulana kadar beklemeyi tercih etmez misin, sonra geri gelip
seni alırım? Judith bütünüyle kendi etinden oluşan bir zirvenin
üzerindeymişçesine hızlıca döndü. Bunu nasıl teklif edebilir-
sin, yakalanırsın, farkında mısın, gerçekten ne yaptığını biliyor
musun Aly? Cinayet, evet cinayet. Dili ve dudakları yabancı bir
kelimeyi oluştururken birdenbire sapıkça bir zevk keşfetmiş gibi
fısıldadı. Gözleri solmuş, ağzı bir daha genişlemeyebilecek bir
çizgi. Berg başı cesede dayanacak şekilde arkasına yığıldı. Orada
kemiklerle, onlarla bağlı halde dur, o farkında değilken, derisinde

gözler oluşurken. Gerçekten Aly seni anlamıyorum, ne istiyorsun, intihar etmek mi, beni de anlaşılmaya dahil etmek mi, bu mu istediğin? Kalırsam bana yazıklar olsun, biraz aklın varsa sen de çekip gidersin, onu olduğu yerde bırak, bir daha da dokunma. Judith'in parmakları Aly'nin başının üzerinde, boynunun etrafında dolanıyor. Aly duydun mu beni? Tırnakları lastik eldivenlere yapışmış payetler gibi. Onu sarmalayan eller, Noel çoraplarının içini karıştıran eller, arabaların arkalarında, sinemada, tuvaletlerdeki eller, televizyonda parlak siyah topları tutan eller ve geceleri rahatlatan, kâbusları savuşturan yumuşak, esnek, serin eller. Pekâlâ, birlikte gideceklerdi ama bir şartla, ceset de onlarla gelecekti. Onu, bir cesedi yanımıza mı alacağız? Ah Aly çok sapıkça şey duydum ama bu hepsini sollar. Ne yapmamızı öneriyorsun, yatakta da ortamıza alacağız herhalde? Hayır yalnızca kısa bir yolculuk sonra Judith ne isterse onu yapabilirlerdi, herhangi bir yere, istediği yere gidebilirlerdi. Yalnız, bir tek ikimiz mi Aly? Berg'in bileğiyle manşeti arasındaki tenini okşadı. Buranda ondan daha fazla kıl var biliyor musun? Judith'in elinin ölçülü okşamalarını belli belirsiz merak ederek aşağı baktı, fermuarının açıldığını fark etti, peki onun altında? Hayır, hayır, güvenli bir şekilde sarılı duruyor ama patlamak üzere – gerçi muhtemelen bu sadece bir düşünce, o zevk aleti başka birine ait artık.

Yorganı Judith'in sabahlığının kemeriyle bağladı ve tomarın ağırlığını bir kez daha test etti. Her zamankinden daha hafif, yoksa ceset taşımaya alışmış mıydı sadece? Gerçekten yalnız giderse daha iyi olacaktı, sonuçta işleri daha da karmaşıklaştırmak ya da onu herhangi bir şekilde tehlikeye atmak istemiyordu. Bir an önce dönecekti, sonra birlikte gidebilirlerdi. Kemere birkaç

düğüm daha atmayı sürdürdü. Judith makyaj aynasında kendine bakarak biraz daha rimel sürdü. Bunlarla dolu sabahları hayal et, saç maşaları, günlük, gecelik ritüeller, domestik duvarlarla çevrili o dar hayat. Cesedin üstüne bastırdı. Ama Aly ben seni merak ederim, burada yakalandın mı diye merak ederek tek başıma beklemeye dayanamam. Bu planın oluru yok, bir daha duymak istemiyorum anladın mı, kesinlikle karar verildi, seninle geliyorum, bunu sorun haline getirme. Dudaklarına çift kat kırmızı ruj sürdü. Berg gözlerini yorganın desenine dikti, bir çemberin içindeki üçgene takıldı. Judith kıvrıla kıvrıla paltosunun içine girdi, çenesi kürk yakanın büzgüsünün ardına gömülü, boynunu vurdurmaya hazır, nasıl da gülümsüyordu, şeker kremasının içinde bir çatlak, biraz daha genişlese belki tüm çevresi dağılacak? Ee ne bekliyoruz? Ben hazırım, yoksa sen ceset kalkıp yürüyene kadar burada mı kalacaksın?

Berg hafiften salınarak yorganı kaldırdı. Şu kutulardan ikisini alırsan iyi olur, ben gerisini hallederim. Onunla ne yapacaksın bilmiyorum Aly, en iyisi kumsala atalım, sonra kasabayı terk ederiz. Berg onun peşinden merdivenlerden indi, kutular bacaklarına çarpıyor, ceset sırtından aşağı kayıyordu. Durup yorganı tekrar omzuna yerleştirdi. Yarı yolu inmişlerken ev sahibesinin ortaya çıkıp koridordaki saati kurduğunu gördüler. Judith tıslayarak geri çekildi. Ancak kimse olmadığından emin oldukları zaman ilerlemeye cesaret ettiler, ama şimdi hırsız gibi, kendi gölgelerinden bile şüphe ediyorlardı.

Yağmur tamamen dinmişti. Sanki bir yerde kalmaktan tiksindirici gibi toplanan, yeni alan işgal etmeye hazırlanan, kiremitlerin üstünden, pencerelerden aşağı, yağmur oluklarından hızla inen

suyun sesi. Saat tabii ki taksi çağırmak için çok geçti, istasyona yürümeleri gerekecekti. Ama Aly onu trende yanımıza almaya-caksın herhalde, şimdi kurtulamaz mısın, bak ben burada beklerim, eşyalara göz kulak olurum, sen de bu arada kumsala git, iki dakikanı almaz bunu yapmak değil mi?

*Aly uslu bir çocuk ol ve benim için bir koşu bakkala gidiver,
haftanın sonunda fazladan yarım şilin alabilirsin.*

Uçu birden istasyona gidiyorlardı, eğer Judith'in hoşuna gitmediyse ne yapabileceğini biliyordu, geri dönüp onu bekleyebilirdi. Adımlarını hızlandırırken cesedin sırtında sıçradığını hissetti. Judith kolundan çekiştiriyor, topukları kuş izlerinin olduğu yola bata çıka, rimel gözlerinin altında pıhtılaşmış kana benzer haldeyken yavaşlaması için bağıırıyordu. Kadın yaradılışının sonsuz çeşitliliği! Bir zamanlar neredeyse kendine yeten, kendinden emin özgürleşme, görkemli, ağırbaşlı hanım, şimdi kuyruğuna basan, ağlayıp sızlayan bir yaratık – ama kölesi olmayan efendi neye yarar? Kuşkusuz onu geride bırakmak daha iyi olurdu, uzun vadede çok daha güvenli olurdu. Ona nasıl da yapışmıştı, her an üstüne basılmasından korkan bir salyangozun kabuğuna yapışması gibi. Ah geri dönelim Aly, gün ağarana kadar bekleyelim en azından, şimdi çok soğuk, çok yorgunum, hem bu uğursuz saatte tren de yoktur. Kolunu çekiştirmeye devam ediyordu ama Berg görünüşe göre hiç orali olmadan ilerlemeyi sürdürüyordu. Ama Judith bu kadar kolay pes etmeyecekti, ansızın yanından geçip kollarını açarak yolu kapatmaya çalıştı. Berg sola yöneldi, ama Judith yine önünde durdu, zikzak çizerek eve gitmeye çalışan sarhoş bir çift gibi yan yan ilerlediler. Berg sırf çantalarla

cesedin ağırlığı fiziksel bir mücadele girişimini imkânsız kıldığı için de olsa, en sonunda pes etti, ayrıca değerli zamanlarını boşa harcıyorlardı. Eve giden –direkt– bir gece yarısı treni olmalıydı, olmak zorundaydı.

*Ne zaman döneceksin Aly, bana yazıp haber ver, olur mu?
En sevdiğin tatlılardan yaparım, sana Noel için yeni ayakka-
bı alırız, eskiden yaptığımız her şeyi yaparız.*

Yakınlarda şarkı söyleyen biri Berg'i duraksattı, Judith'i bir kapı eşiğine itti, sonra çantaları ve cesedi bir köşeye fırlattı. Ne tuhaf, bu melodi –bir sineğin antenleri gibi– bir hatırayı kaşıyordu; nerede, ne zaman? Ha evet, geçen gün bando çalmamış mıydı? Çok geçmeden bir gölgenin –bir mürekkep lekesi– kaldırımı yayıldığını fark etti. Judith köşeye biraz daha sokuldu. Ah Tanrım, ah Tanrım, kim bu, ne olacak, Aly çok korkuyorum. Berg dışarı bakındı, yolda yalpalayan tanıdık bir siluet gördüğünü sandı. Ama bu imkânsız, sadece belli belirsiz onu andıran biri, hepsi bu, çünkü o burada, sarılı, Judith'in sabahlık kuşağıyla, en az sekiz düğümle bağlı, o taraf sağlam, yakılmaya ya da solucanlara atılmaya hazır. Ah Aly geri dönelim artık, haydi. Düşünce yapısını tersleyerek, kararın belkemiğini aşındırarak koluna yapıştı. Berg cesedi, kutuları kaldırdı. Aly tuhaf görünüyorsun, çok solgunsun, miden mi bulandı, geri dönelim mi? Berg cesedi sırtında biraz daha yukarı yerleştirdi. Belki de haklıdır – ne yani, bir de ortak bir suçun esiri mi olalım? Vicdan ancak insan durağanken devreye girer. Kendi kaderinin efendisi ol, bu fahişenin, orospu-tanrıçanın saçma sapan gevezeliklerini dinleme. Bak şimdi Judith, tek başına devam etsem daha mutlu olmaz mısın, her

şey hesaba katıldığında geri dönüp onu beklemesi daha güvenli olmaz mı? Cesedimi çiğnemen lazım, gerçekten Aly sen beni ne sanıyorsun? Mağlup olduğu zamankinden daha korkutucu olan ani bir soğukkanlılık. Saçını düzeltti, şapkasını aşağıya bastırdı, çenesini kürk yakasının içine soktu – her an gözlerini oyabilecek bir kedi. Cesedi kapıp kaç – kaç...

Kendi soluksuzluğuyla, her biri zembereği bozuk birer saat olan kalp atışlarıyla çevrili. Çok geçmeden arkasında Judith'in tıkırtısını duydu. Önlerinde deniz uzanıyor, esniyordu, dalgalar soluk ışık sarmallarıyla toplanmış çiçeklerden oluşan çelenkler gibiydi. İskelenin altında berduşlar paçavralarından, gazete parçalarından kum ve çakıltaşlarını silkeleyerek ortaya çıkıyorlardı. Sarı oyuklu yüzler yukarı dönmüş, bu saatte ortaya çıkmış tuhaf kibar çifti izliyordu. Aralarından üçü yukarı tırmandı, bir çember oluşturdular, ikisi yorganı kaptı, ceset Berg'in sırtından yuvarlandı, kuşak koptu, yorgan –bir balık sürüsü gibi– önlerine yayıldı. Berg ileri atılırken Judith uzaklaşıp şimdi cesedi örten tek şey olan kilimin başında dikildi. Adamların yüzleri bir sıra çürük elma gibi Berg'in üstünde asılıydı, eğilip onu daha yakından sarsıyorlardı. Biri yeniden kilimi kaptı, diğeri açmaya çalıştı. Berg kilimin üzerine oturup denize baktı. Yüzleri yara gibi, kabuklarını kazı, ifrazları bir tek kendim için planladığım stigmatanın üzerine akıyor. Sen dua et en azından Judith kaçmıştı, şimdi platformun arkasına doğru kaçan bir siluetti. Bu arada adamlardan biri dört ayağının üzerinde gıdaklıyordu. Bakın verecek bir şeyim olduğunu sanmayın, kusura bakmayın beyler, beş kuruşum yok. Ellerini uzatmış halde, daha yakına toplandılar. Berg ceplerini karıştırdı, bir iç cebinin köşesinde, yarısı ekmek kırıklarının içine gömülmüş

bir yarım şilin buldu. Dışarı fırlattı. Madeni para korkulukların arasında yuvarlanırken adamlar sessizce izlediler. Kıs kıs gülmeye başladılar. Bir tarantula el kilimi köşesinden yakaladı. Berg yere bir yarım kron attı, para kaldırımın kenarına yuvarlandı, döndü, geri yuvarlanıp ayaklarının dibinde durdu. Adamlardan biri paranın üstüne atılıp ısırıldı. Otekiler işaretler yapıyor, sızlanıyor ya da Berg'in bacaklarının üstüne atıyorlardı. Biri önünü açmıştı, bir şişkinlik belirdi. Hayır hayır o değil, çok yanılıyorsunuz beyefendi. Bunlar çocuk, basitler, basit zihinleri var, hepsi bu, beni de içine katmak istedikleri küçük bir oyundan ibaret. Berg ayağa kalkmaya çalıştı ama olduğu yere mihlanmıştı, kulağında bir şey patladı. Şimdi ikisi iki tarafında; biri dibine çömeldi, yüksek bir emme sesi çıkarıyordu; üç dört el aradaki boşluğu keşfediyordu ama ikisi hemen dibindeydi. Birkaç bozuk para daha attı, paralar denizden gelen çisentiyle birlikte kırık pullar halinde, maviliğin üstünde gümüş parıltılarıyla dağıldı. Dördü cambaz gibi geriye eğilip üst üste düşerek kıkır kıkır birbirlerini gıdıkladıkları sırada Berg kilimi toparlayıp parka doğru koştu. Kapılar kapalıydı. Etrafına bakındı, neyse ki adamlar ilgilerini kaybetmişe benziyor, kendi aralarında didişiyorlardı. Berg damarları kalıcı bir kalemle çizilmiş benzeyen beyaz ellerini fark etti. Ceset sırtında zıpladı, bir keresinde omzuna bir el çarptı, etin lastiksi dokusunu fark ederek çabucak eli içeri sıkıştırdı – eh, yaşlı adam hiç kanlı canlı bir karakter olmamıştı aslında.

Bir yığın Victoria Dönemi binasının çevrelediği –ıssız bir cezaevine benzeyen– istasyonu tepeden gören tepenin zirvesine ulaştı, yolun iki yanında üst üste duran evler, çocukların canı sıkıldığında öylece bıraktıkları oyuncaklar gibi karmakarışık.

Yakınlardaki çalı kümesinin içinden irkilmiş bir tavşan fırladı, duraksadı ve güneş –metalden bir teker– kendini bir çelik plakasının üzerine atıp tepeye vururken, hayvan karşı tarafa seğırtti.

Parmaklarım gözlerime siper etmek için bile fazla sıcak; içten içe sahtekâr, yetersiz, zayıf düşünceler, ama tüm parçaları güçlerini birleştirmek, kuzeyden, güneyden gelen ejderhalarla savaşmak istiyor. Belki de ejderhalar içeride oluşmuşlardı çoktan, dolayısıyla eninde sonunda mağlup olunacaksa bir şeyi hayal etmenin ne anlamı var? Ceset ne kadar ağır geliyordu; bir hendeğe atıver, trene sokmaya ne uğraşıyorsun? Gözlerini kapatıp yolun kenarına yığıldı. Karanlık, yalnızca karanlık, asla aydınlatılamayacak hatta haklı gösterilemeyecek bir kaosun içine sürüklenmiş gibiyim. Çimenleri yolarak toprak parçalarını parmaklarının arasından bıraktı. Ama pes etmiyorum, şimdi olmaz, bu kadar ilerledim, gerisi nispeten kolay olmalı. Kilimi üst yarısından kavradı, başı bunun altında mıydı? Hafiften yumurtamsı bir şekle benziyordu, tekmelemişler miydi, ama bakmaya cesaretim var mı? Kilimi kıymetli bir eşyaymış gibi, neredeyse nazıkçe tutmaya devam etti sonra başını katların arasına gömdü.

Kafası kadın, yeleleri altın sarısı – baldan külahlar, toynakları ateşten, ağızları köpüren iki at, onu ipeksi bir gökyüzü boyunca, uzaklara yüzen ve bulut olan pek çok adanın üstünde çekiyordu, şimdi aşağıda bir kar manzarası, yukarıda da altından bir örtü uzanıyordu. Ama sert bir ses ona sataşıyor, kalbine iğneler batırıyordu; üç damla kan döküldü, örtüye yayıldı. Bu girdaptan bir şekil oluştu, sonra devasa, gözlerden yoksun bir kafa belirdi. Atlara döndü, ama şimdi kurbağa olmuşlardı, çömelmiş ciyaklıyor, tıslayan havuza atlıyorlardı. Yüz büyüdü, ağız açılıp her

şeyi yutarak, kendinin de içeri, aşağı, aşağı ve daha da aşağı, ateş ve kan bataklıklarına doğru çekildiğini hissedene dek gitgide yaklaştı, sanki dünyanın merkezine ulaşılmış gibi yalnızca koyu bir kütle kaldı. Güneş gözlerinin arasında patladı. Kilimi omzunun üstüne adeta savurarak ayağa kalktı, istasyona doğru koşar adım ilerledi. Kalple boğaz arasındaki çekişmeyi savuşturmak için bir girişimde bulundu. Aklı başı yerinde kimsenin ayak basmaya cesaret edemeyeceği yollara düştü; ince bir ipliğin üstünde kayboldu. Bir ipucu olmalı, bütün bunlardan bir onay, biraz hükmetme ortaya çıkmamış mıydı? Botlarına, ıslak çimleri yalayan tabanlarına baktı. Uzaklarda bir tren sesi duyunca adımlarını hızlandırdı. Başı alevler içinde, ince bir kadehten taşan şarap, peki ya kadeh kırılırsa? O zaman kan başkaları da içinde yuvarlansın diye akabilir. Ama bu tamamen kişisel bir teşebbüs, özel bir mesele, izleyicilerin son perde inmeden devreye girmelerine neden izin verilsin? İstasyondan çıkan kürk mantolu bir kadını görünce aniden Judith'i anımsadı ve sanki ancak şimdi, onu hatırlayınca varlığının bir etkisi oldu ve bir an için vücudunun etkisinin hatırasının tadını çıkardı, yuvarlak yumuşak karnı, açılan bacaklarının çabucak rahatlaması, evdeki bahçe duvarının dibinde gür çıkan mavi sümbüllerin kokusuna benzeyen aradaki koku. Ayrıntıların üstünde bir tek hafıza mı durur –nostalji parfümü– parmaklarının bir sandalyenin kenarında, masanın üzerinde oynayışı; başını eğişi, gözlerini indirışı, takma kirpikleri ve kızarmış yanaklarının üzerindeki soluk rimel izleri. Karın üzerinde bir kuşu, sanki tutkalla yapıştırılmışa benzeyen kuru tüylerini hatırla; iki defa yanından geçmiştin, bakamamıştın ama yoluna devam da edememiştin, sonra ayağınla

dokunmuştun, parlak gözlü, yeşil böceklerin çemberler halinde sürünmesini izlemiştin.

İstasyon memuru harlı bir ateşin yanına çömelmişti. Berg bariyerle bilet gişesi arasında sinsi sinsi dolaşıyordu. Cesedi hemen hemen boş bekleme salonunun bir köşesine bıraktı. Elleri ceplerinin dibinde ezilmiş kıymalı börek. Temizlikçiler kovalarla süpürgelerle gürültü yaparak geçiyorlardı. Kilimin yakınında bir güvenlik görevlisi dikiliyor, yavaşça, ölçüp biçerek bir sigara sarıyor, ince kâğıdı büyük zevkle yalıyordu. Berg bekleme salonuyla platform arasında gidip geliyor, makinelerin düğmelerine basıyordu; çikolata, süt kutusu dağlarının altına gömül ya da sonsuza dek sakızların üzerinde uzan. Güvenlik görevlisi saatini çıkararak uzaklaştı. Berg kilime yaklaşırken ellerini ovuşturdu. Hareket etmemiş miydi? Pencereden dışarı baktı, platform boştu, tüm istasyonda in cin top oynuyor gibiydi. Sert hatlarını yumuşatan kalın tozun –hayvan postunun– ardında kül rengi yüzünün yansımasını gördü. Çenesine elledi, Tanrım, zift gibi, tevekkeli herkes ona bakıyordu, tam bir Serseri! Belki sırf görünüşünün etkisiyle, istasyonda tuhaf çıkınlarla dolanıp durduğu da görüldüğünden, istasyon memuru ya da güvenlik görevlisinin polisi araması için yeterince şüphe uyandıracaktı. Neticede Judith’le birlikte gelmesi daha akıllıca olurdu, kuşkuları azaltmaya yardımcı olurdu. Ama üzerinde gezen o boncuk gözlerle, tekrar dizilme umudu olmayan o yüzlerce minik yuvarlak boncukla nasıl başa çıkabilirdi? Kilimi köşeye biraz daha itip gişeye yaklaştı. Gelincik suratlı bir memur başını çıkardı. Saat dörtten önce Easthaye’e tren yok. Berg sabırsızca arkasını döndü, yine de içi hafiften rahatlamamış mıydı? Neden böyle olduğunu merak etti, sonra bunun en azından yarım

günlük bir erteleme anlamına geldiğini fark etti: tekrar ciddiyetle düşünmek, geri dönüp Judith'i almaya ya da almamaya öyle ya da böyle karar vermek için.

Eve hiç tatlı bir kız getirmiyorsun Aly, bir pazar Doris'i çaya davet etsene, tatlı bir kız.

Evet haftada iki defa güzel bir film den sonra sinema duvarına dayayıp becermek için tatlı bir kız. Bu da bir düşünceydi haki-katen, Edith Judith hakkında ne düşünürdü, özellikle de bilsey-di – Tanrım asla, asla bilemezdi bunu, Edith'e kalsa Nathaniel Berg'in tek ve biricik aşkı kendisiydi.

Bir tek onu sevdim – ilk defa onunla yattım ve bana bu-nun için saygı da duydu – eh bugünlerde bakire kalmadı.

Bırak o imgeyle kalsın, onun idealist hayallerini yok edecek son insan Berg olurdu. Sonuçta, itiraf et, kendimi her zaman inatçı bir idealist olarak görmedim mi? Karakterimi değiştirmeye karar verdim, dolayısıyla yeni rolümü oynamam gerekmiyor mu? Her şeyden önce: Cesedin çaresine bakmalı, belki emanete bırakırım, sonra eve gidip hızlıca bir tıraş olurum, şöyle bir temizle-nirim, Judith'e bu yeni kahramanı gösteririm. Bu ne vay canına bayağı ağır bir şey, ne kadarlığına bırakmak istiyorsunuz? İçinde ne sarılı ha – ceset mi? Gel bize bir el at dostum. Berg pembe bileti iki parmağının arasında tutarak, kilimi ve içindekini nereye koyduklarına bakmaya cesaret edemedi geri çekildi, çabucak istasyondan çıktı. Evlerle dükkânların duvarlarının aralarından geçti. Şimdi kendinde değil gibi hissetmesi tuhaftı, ceset yürürken ona yardımcı olan ilave bir uzuvdu sanki. Islık çalmaya

başladı ama rüzgâr melodiyi süpürüveriyordu, o da balık kılçığı gibi açılan dalların altında, yaprakların üzerine basarak ilerlerken –kestaneler çıtırdıyordu– sessiz kaldı.

Tavşan kaç-tazı tut* oyunları, çalılıkta taşlar ve çaprazlama konmuş dallar; Edith sesleniyor, mütemadiyen sesleniyor, yavrularına bağırان bir karga gibi. Sen alacakaranlıkta dönüyorsun, ayaklarına kara sular inmiş, paçalarına çamur sıçramış.

Söyleyip duruyorum Aly sen bir lahana yaprağından filizlenirken bulundun, evet doğru, büyükbabanın Westhaye’de yetiştirdikleri gibi büyük bir lahana.

Hep havaya ulaşmak için uğraşan ama çalılıkta kalan pofuduk sarı bir tırtıl, açılıyor, titriyor. Sonraları, çok sonraları, Edith dışarıda alışverişteyken dolaplarına baktın, pembe bir kutunun içindeki mektup destesini keşfettin:

Sevgili Edie’m,

Ayda biraz toprak almayı düşünüyorum, dolayısıyla hakkımı talep ediyorum ve ikinci ya da üçüncü roketle oraya gidiyorum – benimle gelir misin? Orada vergi ödemek yok, kendimize küçük bir ev yaparız, tek maliyet kendi işçiliğimiz olur, bir çatıya da ihtiyacımız olmaz, su ücreti yok, gayrimenkul vergisi yok, düşünebiliyor musun kız Edie? Minik muhabbetkuşumuzu da alırım, yemekleri o yapar, çamaşırları da, ve her hafta dünyaya uçup süt getirir – o zaman belki güneşten bir

* Paper-chase oyunu, açık havada çok sayıda kişiyle oynanan eski bir İngiliz oyunudur. Tavşan olarak seçilen kişi kaçarken geçtiği yerlerde kâğıt parçaları ya da başka izler bırakır, tazılar onu yakalamaya çalışır –çn.

*kadın daha alırım ve bir ay solucanından çıkan ölüm ışınlıya
düşmanla savaşıması için ondan bir çocuk yaparım...*

Yaşlı adamın yazdığı ipe sapa gelmez ama tutarlı tek mektup, gerisi parayla, sonu gelmeyen işlerle ilgili, okunaksız, eğri büğrü yazılmış sarsak cümlelerle dolu.

*Ama Edie hayatta kalırız değil mi, çünkü biliyorsun bir-
birimize ve büyük aşkımıza sahibiz...*

Paltosunu satabilir miydi, yüzüklerini tefeci dükkânına verebilir miydi, İran halılarıyla çok ilgilenen birini tanıyordu ve büyükannenin yatağının yanında bir tane vardı, büyükanne yoktu artık – gramofonun on sekiz ay daha ödemesi vardı. Edith'in dikiş makinesi.

*Eh dikiş makinemi asla alamadı Aly, onu hayatta bırak-
mazdım, asla, beş kuruşu olmasaydı bile.*

Büyükannenin mücevherleri kaybolur; fark etmeyecek ya da dert etmeyecek kadar yaşlı nasıl olsa. Alt kattaki odada öksürüyor, soluk soluğa kalıyor, gözleri ölümü görmüş çoktan. O gidince en azından fazladan bir yatağımız olacak. Flo Teyze de gece gündüz, siyah kadifeler içinde anahtar deliğinden gözetliyor, uzun beyaz saçlarını tarıyor, boğum boğum parmakları ilave eklemlere benzeyen devasa yüzükleriyle kutu kutu mektupların, fotoğrafların arasına dalıyor:

*Evet bak işte baban Aly, hoş adam, değil mi, yakışıklı oğ-
landı, çok da güzel bir bebekmiş. Şuna bak, öndeki o. Şu benim
– güllerle çevrili şapkası olan. O günlerde atlı otobüsler vardı.*

Bir şoför vardı, hep yanına oturdum, "Ah evlen benimle Flo, evlen benimle!" derdi.

Denizci kıyafeti, elinde bir halka; bir eşeğin sırtında, salıncakta; kumsalda; kahverengi kadife takım elbisesinin üzerine mercimek çorbası döküyor; büyükbabanın kollarında; büyükannenin ayağının dibinde. On dokuzunda, etrafında üç tombul kuzini, kızların gözü bir eli hafifçe, uygun bir açıda yerleştirilmiş gümüş topuzlu bastona dayalı, uzaklara bakan pırıl pırıl, gülümseyen gençte.

Evet temiz kalmış hoş bir genç adamdı baban, etrafındaki bütün kızlar ona bayılırdı. Annen şanslı kadındı gerçekten. Tabii ki bu gerçeği şimdi, baban onu terk ettikten sonra kabul ediyor. Ama üzülmeye geri dönecektir, kimseye zarar verecek bir tip değil, karıncayı bile ezemez. Daha şu kadarcıkken eve yaralı kuşlar getirirdi, tekrar uçabilene kadar da bakardı onlara. Geri dönecek, sana bakacak Aly ve "Tanrım ne hoş bir oğlan olmuşsun," diyecek. O yemeğin hepsini bitir bakalım, aferin, ve büyüyüp babanın gurur duyacağı hoş adam ol...

Ortaya çıkıp gururunu inciten parmak; alt kattaki odada geceler boyu feryat eden, sonra susan ses ve yalnızca karyolanın gıcırdaması, Flo Teyze'nin yatakta dönerken kapıldığı astım krizleri.

Berbat bir üvey babamız vardı, hepimizi döverdi, sonra annemize söylersek tekrar dövmekle tehdit ederdi. O kadar sarhoş olurdu ki eve doktor gelir, deli kanı emsin diye ona sülükler yapıştırırdı...

Berg merdivenleri çıkarken arkasından saç toniği kokusu süzülüyordu. Parmaklarını kokladı, ceketine sildi. Odasına ulaşınca perdeleri çekerek kasvetli gün ortası ışığında kömürleşmiş uzuvlar öbeğine benzeyen dalları dışarıda bıraktı. Ama görüntüler burada, içeride için için yanıyor; başka bir seferinde bizzat bu dalları altına batırılmış, kendimi de yan dönen bir nehrin kıyısında çömelmiş, beyaz elbiseli bir siluet olarak göreceğim. Yavaşça elini yüzünü yıkayıp tıraş oldu, jilet birkaç kez elinden kaydı, temiz kolalı gömleğinin üstüne kan damlamaya başladı. Gömlek değiştirip en iyi çizgili pantolonunu giydi.

Her şeyden önce bir duruşun olmalı delikanlı, kendini satmayı bilmelisin yani; bir numaran olsun, sonra saç yağı mı neyse anında satarsın, mühim olan malzeme değil onu satarkenki tavrın.

Ama müteveffa babanın eski metresine kendini, planlarını, fikirlerini, hayallerini nasıl satacaksın? Ah bunu düşünmemişler, bunun cevabını hiçbir kitap, hiçbir sözlük, hiçbir satış konuşması veremez sana. Ayakkabılarını, neredeyse üzerlerinde yansıması görüne kadar parlattı. Sonra şömine rafının üstündeki aynayı paslı zincirinden çekti ve yatağın üzerine dayayarak geri çekildi, yandan, önden, arkadan kendini inceledi. Tabii pantolon biraz darcaydı – ama neyse ki sağlam bir çift bacağı vardı. Gülümsedi ama dişlerinin ne kadar sarı olduğunu hafif bir mide bulantısıyla fark etti –diş fırçasının kılları yıpranmıştı– eh gülümsememeyi unutma, en azından eve varana kadar – eve mi? Ah Edith ne kadar şaşıracaktı, şefkatli gözleri ne kadar açılacak, ne kadar donuklaşacaktı!

Saat dörtteki treni kaçırmamalı, daha epey vakit var, peki ya ceset? Kokunun çökmesi ne kadar sürerdi? Ah şu Mısırlıların yaptığı gibi mumyalayabilseydi onu, ama aromatik yağları, baharatları filan yoktu. Ayrıca cesedin çürüyüp çürümemesinin bir önemi var mıydı? Onu saklayacak hali yoktu, trene biner binmez – ya da daha iyisi, neden emanette bırakmasın? Ağzının yamulmasına baktı, tüm yüzü buruşup kuru kayısıya dönmüş gibiydi. Zihninin gerisinde bir yerlerde, evet muhtemelen bir süredir bunu düşünüyordu, ama hemen savuşturdu: öyle absürt, fantastik bir fikirdi ki: Babasının cesedini eve, Edith’e götürmek – ona duyduğu muzaffer sevginin bir ganimeti! Bir Yunan oyununda olsa hiç yadırganmazdı, bir görev, tanrıların seçilmiş kahramanlarından bekledikleri nihai hareket olarak görülürdü.

Tekrar aynaya baktı, yüzü gevşemişti, kuşkusuz alnında, gözlerinin altında, burnuyla ağzı arasında her zamanki çizgiler duruyordu. Kravatını düzeltip paltosunun kollarını gömlek manşetlerinin üstüne çekerek dışarı çıktı.

Judith’in kapısını çaldı ve parmaklarıyla oynayarak bekledi. Âdemelması kravatın düğümüne karışmıştı. Derken tanıdık bir hışırtı, kapı ardına kadar açılırken başını geri atarak göğsünü şişirdi. Demek sensin, yeter, gerçekten beni rahatsız etme artık Aly, çok yorgunum, her şeyden o kadar bıktım ki. Aly üst üste yığılmış, mumdan nesneleriyle cam kubbeli evleri gördü ve neredeyse Judith’in boynunda asılı LÜTFEN DOKUNMAYINIZ yazılı büyük bir tabela görür gibi oldu. Judith’e sarılacak gibi ellerini uzattı ama Judith geri çekildi. Bir dakikalığına gir içeri madem, görmen gereken bir şey var. Berg’e baştan sona o meşhur kargacık burgacık yazıyla yazılmış bir mektup uzattı:

Westbourne

Canım sevgilim Judy,

Lütfen beni affet, affedeceğini biliyorum ama geçen sabah gitmek zorundaydım, yan dairedeki o işe yaramaz Greb'in neden olduğu yoğun bir kıskançlık duygusu beni ele geçirmişti. Ona karşı bir ilgin olduğunu ve senden faydalanacağını biliyordum Judy, senin zaafının da farkındayım. Ama seni affetmeye karar verdim, çünkü özünde masum olduğunu, temiz kalpli olduğunu biliyorum. Hatunum şimdi bir tek seni düşünüyorum, seni kollarıma almak, duymayı sevdiğin şeyleri sana fısıldamak, seni bir kez daha yanımda hissetmek için yanıp tutuşuyorum.

Yakında geri geleceğim ama bana bir söz vermelisin, bir daha o adamı davet etme, onunla konuşma, merdivenlerde bile karşılaşsan, buna yemin etmelisin Judy – benden söylemesi. Suçun tamamen sende olmadığını biliyorum. Ama artık önemli değil, Judy'mi affettim ve önemli olan bu.

Yakında sana sarılacağım aşkım. Ama bitirmeden önce küçük bir şey daha var sevgilim, yukarıda ismi yazan şehrin postanesinin dikkatine on sterlin kadar bir para gönderebilir misin lütfen: burada bir şekilde borca girdim ve geri dönmek için yol param da yok. Çok yakında görüşmek üzere sevgilim.

Senin,

Nathy'n

Berg mektubu iki defa okudu, nereden gönderildiğine dair bir bilgi ya da herhangi bir tarih bulamadı. Zarfı istedi. Kanepeye kıvrılmış olan Judith çöp kutusuna doğru bir el hareketi

yaptı. Okunmaz bir posta damgası. Yani gidebilecekken gitsen iyi olur Aly, tabii eğer canını kurtarmak istiyorsan. Bir kırlentin püskülleriyle oynayarak öne eğildi; bilezikleri şingırdadı, parladı, üst dudağı hafif kalktı. Berg mektuba baktı, öbür tarafta bir çeşit ipucu bulmayı umarcasına arkasını çevirdi. Yaşlı adamın geçen sabah gittiği gerçeğini bir yana bırakırsak, mektup mesela partiyle cinayet arasındaki boşlukta bir ara yazılmış olabilirdi. Seni aptal ne ara Westbourne'a gidip dönmüş olabilirdi ki – of başka ne kanıt istiyorsun? Bu arada ismi lazım değil o şeyden kurtulmuşundur umarım, yoksa başın gerçekten belada Bay Greb. Belli ki umurunda değil, bir gram bile, kart fahişe, orospu. Sessizce yanından geçti, kapıyı açtı, arkasından güldüğünü, bileziklerin çarpıştığını duydu. Bir dakika temelli kaybolmadan önce sabahlığının kuşağını geri istiyorum, beni de suça bulaştırabilir sonuçta. Berg Judith'e sırtını dönüp geriye baktı; şimdi gülme sırası bende. Arkaya adım atarken gülmek yerine kuru bir tür hırıltı sesi çıkardı.

Tırabzanlara yaslandı, uzaklarda bir saat dördü vuruyordu. Odasında soyunup çıplak, titrer halde yatağına uzanarak tavanda lekenin yayıldığı ve duvarın bir tarafını kararttığı yerdeki delikten damlayan yağmurun sesini dinledi.

Parmaklar duvarı tırmalıyor. Başıyla göbeği arasında bir yerlerden iki canavar ortaya çıkıyor; yalnızca biri için doyurucu bir yemek, üçüncü oyalanıyor, sonra atlayıp her şeyi silip süpürüyor, kalan ikisi birbirine bakıyor, hangisi ölecek, üstteki mi yoksa alttaki mi? Al işte sirk müdürü olmaya duyduğum ilgiyi kaybettim ama kayıtsız gözlemci olarak kalmalı mıyım? Berg zangırdatana kadar duvara yüklendi, öteki tarafta birinin öksürdüğünü sandı, kulak tırmalayıcı bir ses –evet kesin o– ama yine de?

Babanın asla iyi bir bünyesi olmadı ama ben ona nasıl bakacağımı bilirdim, her zaman “Edie aşkım yemin ederim eğer fırsatın olsa beni ölümden geri döndürürdün,” derdi. Hatta örümcek görünce yemyeşil olurdu, evet tepeden tırnağa, o zamanlarda bütün kanı nereye giderdi kim bilir!

Kan, ah evet kan vardı, yaşlı adamın ensesinden sızan kanı hatırlıyor musun – yaşlı adamın mı? Tanrım o zaman kimin kanıydı, istasyonda güvende miydi, belki şimdiye biletin izini süryorlardır, onu bulmaları gün ışığında birkaç saat, birkaç dakika

meselesiydi. Daha fazla gecikemezdi, geri gitmeli, cesedi almalı, trene, herhangi bir trene binip gitmeliydi. Binalar karanlıkta bir araya toplanmış; ilan panoları mor gökyüzünün önünde sade duruyor. Bu defa halletmem lazım, doğruca içine bakmalıyım, yüzüne, o gözlere bakmalıyım. Tabii ki Judith uydurmuş olabilir o mektubu, eğlence için her şeyi yapar ya da daha doğrusu intikam için, onu bir tür tuzağa çekmediğinden, çoktan polisle işbirliği yapmadığından nasıl emin olabilirdi? Neredeyse onu izleyen birini bulmayı bekleyerek etrafına bakındı. Sokak, yüzüksüz bir parmak gibi, kapalı kapıların, perdeli pencerelerin yanından kıvrılıyordu. Ortalık yeterince güvenli, en azından şimdilik. Yapraklar, gümüşten yılan zincirini köpürten denize doğru kıpırdanan, güneşte kavrulmuş kertenkelelerdi, biraz şans verilse etrafına dolanıp onu bu şehir ortamından çekip bozkıra kusarlardı. İstasyon kapalıydı. Mekânı basabilir miydi? Dikkatlice yolunu değiştirdikten sonra emanet bürosunun çatısına tırmanmaya karar verdi. Kendini yukarı çekti, bir iki arduvaz levha ağırlığının altında çatırdadı; çömeldi, kimsenin duymadığından emin olana kadar bekledi. Yavaşça, kedi gibi çatı penceresine doğru ilerledi, çakısıyla pencereyi aralayıp içeri atladı. Bir kibrit yakıp etrafa bakındı, birkaç fare bir an için afallatan ışıkla irkildi, sonra duyularına yeniden kavuşup valiz raflarının arkasına fırladılar. Biletini aradı ama bulamadı. Kutuların bazılarını raflardan indirdi. Belki ceset bulunmuştur çoktan – kokusunu almışlardır? Judith istasyona geleceğini haber vermişti onlara? Paketleri, kutuları teker teker yere fırlattı, çok geçmeden etrafı o kadar doldu ki bir rafın köşesine uzanabilmek için oradan sıyrılmak zor göründü gözüne – evet, kilim oradaydı nihayet,

peki içinde ne vardı? Ama o böyle düşündüğü sırada birinin yaklaştığını duyup çabucak kilimi aldı ve bir sandalyenin üzerine çıkıp çatı penceresinden dışarı itti, ardından da kendisi tırmandı. Sonradan daha sakın bir yerde bakmaya vakti olacaktı, o zaman belki gizem çözüldü. Kilimi bir çocuk kaldırır gibi kavrayıp çatının üzerinde dikkatlice ilerledi. Kenara gelince cesedi atması gerekeceğini fark etti ve bu düşünce onu neredeyse felç etti; ya bir yeri kırılırsa, bir kol, bir bacak? Ezilmiş bir cesedi oradan oraya taşıma fikri ona nereden baksa kâbus gibi geliyordu. Ne var ki cesedi bırakmaktan başka alternatif yok gibi görünüyordu. Kilimi kaldırdı – ne kadar hafifti, sanki, evet sanki içinde bir şey yok gibiydi. Kilimi aşağıya fırlattı, çok geçmeden aşağıdan donuk bir patırtı sesi duydu. Kiremitlere tutunarak aşağı bastırdı, bir anlığına karşı duvarda gölgesini gördü, avının üstüne atlamak üzere olan bir şahin gibiydi. Boşlukta, neredeyse asılı kaldı, sonra yerle buluşmanın şoku. Sonsuza dek böyle kalsa, tam olarak uyanmadan önceki gibi, ya da doğumdan önceki gibi olabilir mi, yarı içeride, yarı dışarıda? Başımın ters pozisyonda olduğunu söylediler. Annem yan yatarken hamile kalmış olmalı. Belki de ben öyle seviyordum, belki hiçbir zaman bir şeyi bitiremememin nedeni budur? Belki kadınlar seviştikten sonra böyle hissediyordu. İnsanın boynunun etrafında adeta ağır sarkık armutlar asılı olması, üçgen bir kürk parçası olması, her ay kan dökmesi nasıl bir şey? Edith? Edith’e ait, Berg’in asla bilmeyeceği bir parça, açık edilmemiş bir bilinç, rüyalarına eşlik eden pek de el değmemiş olmayan bir gelin, karanlıkta bir çığlık, gecenin yarım yamalak âlemlerinin içinde gelin buketini kapıyor, elektrik düğmesine uzanan bir el, gece yarısından sonra aynaya bakmak,

celladın boş yatağa sabit bakışı, odaya dağılmış ama artık oraya ait olmayan tanıdık mobilyalar ve nesneler. Duvarların ardında gürültüler, belli belirsiz vuruş – talihsizlere mesaj gönderen mahkûmlar. Cinayet diye fısıldayarak içini rahatlatıyorlar, sen de dikkat çekmek için bağıırıyorsun. Edith gözleri yarı kapalı, etinin piramite benzer saraylarının altında saklanan, ısrarlarına cevap vermeyen bir sfenksin sırrını dinleyerek içeri giriyor. Peki ya Judith? Gerçekten artık çok mu geç? Eğer şartlar daha farklı olsaydı –yok, o değil aptal– onunla mükemmel şartlarda karşılaşmış olsaydın bile sana hayatta bakmazdı. Belli ki ne kadar eğri büğrü olsa da olgunluğu tercih edenlerden. Ayrıca o da Berg'in dönüp bir daha bakacağı bir tip değil. Peki içinde sürünüp onu ele geçiren bu bitmek bilmeyen arzu neden? Onun hakkındaki her şeyi, saçının gerçek rengini, birden doğruluverme ya da yatakta yavaşça gerinme şeklini, sabahları sırtındaki oyuğu, rüyasındaki mırıldanmaları bilme arzusu. Bunun gibi mahrem şeyleri öğrenmek için çok mu geç artık, hiç umut yok mu? Yersiz bir rüya kesin, gerçeklik neresinde bunun? Hayal gücüyle uyduruldu zaten, dünyadaki tek kadın o değil ya, başkaları da var, cazibelerinin bedelini ödemek gerekse de daha işveli, daha istekli olanlar var. Judith bir orospu-tanrıça, bu su götürmez, yaşlı adam yıllar önce çekip gitmeliymiş. Ama geri dönmemiş miydi? Peki kilimin içinde, orada tam olarak ne sarılı? Karanlıktaki kütleye doğru emekledi, yarısı açılmıştı, kilimin bir köşesini dikkatlice çekti. Burada kesinlikle hiçbir şey yok, kan lekesi bile, bir ipucu verecek ya da hatırlatacak hiçbir şey yok. Ansızın her şeyle baş etmek ağır gelmiş gibi öne doğru yığıldı, yüzünü kilime gömdü, denizin fısıltılarını duymamak için kollarıyla başını sardı.

Güneş gözlerini açana kadar üzerine tutulu bir fener. Ne kadar uyumuştı? Etrafına bakınca istasyonun önünde bir kalabalık biriktiğini gördü. Epey yakınında dikilen iki serseriye tanıdı, o arkasını dönerken kıs kıs güldüler. Ayağa kalktı ve ancak o zaman kilimin önünde açık halde durduğunu fark edip uzun süre bakakaldı. Tanrım cesede ne oldu? Muhtemelen şu kör olası serseri piçler biliyor, yine pis bir oyun oynuyorlar. Onlara döndü ama gözünün ucuyla istasyon girişindeki güvenlik görevlisini fark etti. Kilimi tekrar rulo yapıp, şimdi tiz sesli kakhahalar patlatan kalabalığın bilincinde, hantal hantal yola adım attı, neyse ki geçen bir trenin keskin ıslığı onları bastırıyordu.

Belki de hepsi bir rüyaydı – çatının üzerine çıkması filan. Geriye bakınca hakikaten bu kadar yüksek bir duvara tırmanmayı nasıl başardığına hatta o yükseklikten nasıl atladığına şaşırdı. Ne zaman başlamış, nerede sonlanmıştı? Güneş gözlerinin kenarlarına nasıl saplanıyordu. Hiç de rüya değildi, ona karşı oynadıkları bir kumpastı bu, tek başına harekete geçirdiği makinenin tekerine çomak sokmaya cüret etmişlerdi. Ama makine tam turunu atmayı sürdürmeliydi, eğer herhangi bir şekilde durdurulursa onu sakatlayabilirdi – bırak dönsün, bir sonsuzluğun bir an için görüntülerini yakalayarak şartlı ortamdan uzağa, boşluğa, ücra köşelerdeki özgür anların çılgın esrimesine.

Rıhtıma yürüdü ve soluk mavi korkuluklardan sarkarak topraktan solucan çıkaran çocukları izledi. Biraz daha öne eğildi, iskelenin altından Judith geliyordu. İyi şimdi kaybedecek vakit yok, odalarının anahtarı hâlâ onda değil miydi, odayı enikonu arayabilir, belki her şeyi çözebilirdi.

Parkın yarısında yavaşladı, iki adam patikadan bir çiçek tarhına toprak atmakla meşguldü. Burası tam da babasının o lanet olası muhabbetkuşunu gömdüğü yer değil miydi? Usul usul yaklaştı. Adamlar küreklerine yaslandılar, kasketlerini çıkarıp alınlarını sildiler. Biri başıyla yeri işaret etti. Çocuklar ya da kuduruk bir deli burayı kirletiyor, inanır mısın, bazıları böyle yerler için vergi ödüyor, başkaları da gidip içine ediyor, kanuna uyan vatandaşların yapacağı şey değil, değil mi? Berg başıyla onayladı. Bir şey bulmuşlar mıydı? Neden, ne bekliyorsunuz bayım, bir ceset filan mı? Berg arkasını dönerken güldüler, parkın kapısına varana kadar küreklerinin sürtme seslerini duydu. Başka bir çiçek tarhı da olabilirdi pekâlâ, ya da bir köpek toprağı kazmış, kuşu yemişti, peşine düşülecek bir mesele değildi, halletmesi gereken çok daha önemli şeyler vardı.

Odalarının perdeleri kapalı. Bariz bir şekerçi dükkânı kokusu, boğucu bir bayatlık. Komodinin çekmecelerini, gardırobu açtı – ama ne bulmayı umuyorum ki, kimliği belirsiz bir ceset mi? Kendi yansıması gözüne ilişti: Aslında yüzeyin, yalnızca kısmen hissettiği bir şeyin bu kadar büyük bir kısmını ortaya çıkardığını görmek en hafif deyiimiyle Makyavelist, daha çok ürkütücüydü. Yanakları ne kadar zayıflamış, epey içeri çökmüştü, gözlerini kocaman, boynunu alacalı, leyleğimsi gösteriyordu. Yatağın üzerine oturdu. Durum nasılsa oranları abartmıştı. Çok geçmeden endişeden hastalanacaktı, tabii henüz hastalanmadıysa. Belki en iyisi gitmekti, hemen, burayı, toptan kasabayı terk et, her şeyi unut. Ama nasıl yapabilirdi şimdi, ortada kayıp bir ceset varken gitme riskini nasıl alabilirdi, hem para meselesi de vardı. Pekâlâ kalacak ve Edith'e yazacaktı, onu bir çek göndermeye ikna edecekti,

belki o zamana kadar, birkaç hafta içinde diyelim, her şey biraz sakinlediğinde, yoluna devam edebilirdi. Odaya göz gezdirdi, Judith'in sandalyelerin üzerinde, yatakta, yerlerdeki kıyafetlerine, köşede yığılmış doldurulmuş hayvanlara baktı – bunlar yaşlı adamın mıydı yani? Babasının böyle bir şeyden hoşlanabileceğini düşünmemiştii – ya da daha doğrusu bir fetişi olabileceğini, bunlardan o kadar çok vardı ki! Aniden masanın üzerinde, kadınların tika basa dolu çantalarından çıkarıverdikleri o lime lime olmuş pudra ponponlarından birine benzeyen küçük sarı bir nesne fark etti. Eline aldı. Hiç kuşku yoktu, aynısı, ta kendisi, göz yerine kahverengi yarıklarıyla o lanet olası kuş. Onu kim çıkarmıştı topraktan peki, arayıp durduğu ipucu bu muydu? Kuru tüylerine dokunarak bıraktı, odadan çıkarken parmaklarındaki toprağı hissetti.

Kendi sahasında radyoyu açtı ve istediğı kanaldan önce gelen cızırtıları, ısıkları dinledi. Eğer bir ceset bulunmuş olsaydı haberlerde bahsi geçerdi – gerçi saatte bir ceset bulunuyormuş dediklerine göre? Öyleyse küçük bir sahil kasabasında, hem de sezon dışında bulunan bir ceset haberi yapmakla pek vakit harcamazlardı. Merdivenlerden birinin çıktığını duyunca radyoyu kapattı. Duvara dayandı, kapının açıldığını, sonra kapandığını duydu. Judith ya da başka biri en ufak bir hareketini, adımını, kapının altından sızan ışığı görmeden sonsuza dek hatta birkaç gün bile orada kalamayacağı belliydi, Judith çok geçmeden şüphelenirdi, belki de duvarın öteki tarafında dinleme sanatını icra ediyordu şimdiden.

Hâlâ odanın dört bir yanına dağılmış uzanan peruklara bakarken harika bir plan, bir keleşbeğın devasa ama çıplak bahçedeki iri

bir çiçeğin üstüne konması gibi, bilgiye dönüştü. İşte bu, aradığı şey buydu, neden daha önce düşünmemiştii, gerçi başlangıçta gerçek kimliğinin belli olmaması o kadar da büyük bir sorun olmamıştı. Kadın kılığına girse, ev sahibesi onu görmediğı sürece, taciz edilmeden hareket edebilirdi tamamen; Judith yeni bir kiracının geldiğı sonucuna varırdı, yaşlı adam dönerse de, eh o zaman ikisi de yan dairede kimin yaşadığını kafaya takmazlardı, yalnızca bir işe yaramaz serseri Greb nihayet gittiğı için memnun olurlardı. Kıyafet meselesi kolayca çözülebilirdi, Judith bir daha dışarı çıktığında odalarına girip gardırobun arkasında gözden çıkardığı birkaç eşyayı alması hepi topu birkaç dakikasını alırdı ve canı istediğı gibi davranmak için tam donanımlı olurdu. Senaryo karmaşıklışıyordu şüphesiz, ama kılık değıştirme beklentisi onu heyecanlandırıyordu ve sabırsızlıkla Judith'in çıkmasını beklemeye koyuldu.

Merdivenlerden aşağı tıkırtıyla indiğini ancak akşamüzeri duydu. Odalarına girmeden önce Judith sokağın köşesinde gözden kaybolana kadar bekledi. Hemen bir etek, kazak, çorap ve bir çift ayakkabı buldu. Onları ciddiyetle üstüne geçirdi ve Judith'in sıkça yaptığını gördüğü gibi jestler yaparak, ellerini savurarak odada seke seke dolaştı. Hızlıca kendi odasına döndü ve tüm kostümü giydi; bacağına değen naylon çorap ona neredeyse erotik bir zevk verdi ama her şeyi üzerine geçirir geçirmez bir şekilde böyle bir kılığın yabancılığının ona köstek olduğunu hissetti. En iyi kestane rengi peruklarından birini takıp yerine oturttu ve perçemleri alnının üstüne getirip kaşlarıyla buluşturana kadar çekıştirdi. Peki ya makyaj? Odalarına geri döndü.

Makyaj malzemelerine çekinerek dokundu, sonra yavaşça yüzünü pudraladı, elleri o kadar titriyordu ki rimeli sürerken batırdı – ne ritüel ama, hepsi bir erkeğin egosunu pohpohlamak için – bir kadının gösterişi! Aynaya baktı ve kakhaha atarken az daha makyaj masasına takılıp düşüyordu; bahriyeliler burada olsaydı, bir an için böyle bir kılıkla yaşayabileceği maceraların keyiflerini, olanaklarını düşündü. Yeni görünümüne kendini o kadar kaptırmıştı ki kapının açıldığını fark etmedi ve ancak tanıdık bir öksürük ve iç çekme sesi duyunca başını kaldırıp aynada, palyaçoya benzer yüzünün arkasında yaşlı adamın kendine doğru yaklaştığını, elinde bir şişe viskiyle hırıldadığını, gülümsediğini, salyalar akıttığını gördü. Judy kızım, küçük kadını, aşkım, bak yaşlı sevgilin geri geldi, beni gördüğüne sevinmedin mi? Berg ayağa kalkıp yalpalayan adama, uzanmış ellerine döndü. Judy tatlım, sorun ne, döndüğüme sevinmedin mi ha? Ah biliyorum kafam biraz iyi ama lanet olsun bir damla içti diye bir adamı suçlayamazsın değil mi ama? Judy uzun zaman oldu, Tanrım çok uzun zaman, seni istiyorum kız, haydi ama, kaybettiğimiz zamanları telafi edelim ha, sen de istiyorsun değil mi, seni tanıyorum, tabii ki istiyorsun. Yahu ne var aşkım, Nathy’ne bu kadar uzak durma.

Berg kollarının yakalandığını, dirseğiyle kazağının kolu arasındaki çıplak tenin başparmakla işaretparmağı arasına sıkıştığını hissetti, gerçi babası Berg’i yatağa doğru çekerken elinde içkiyle yalpalıyordu, neredeyse şeytani bir güç tarafından ele geçirilmiş benziyordu, yatağa ulaşınca Berg’i o kadar sertçe itti ki Berg yatağın ortasında birkaç kez zıpladı. Ah işte bu, lunaparkın tüm eğlencesi, tatlım üstündekileri çıkar, seni istiyorum, seni istiyorum Judy, duyuyor musun? Eskiden bazen yaptığın gibi

çıglık attıracağım sana, ah tatlım seni özledim, çok uzun zaman oldu değil mi? O herif gitti sanırım, umarım ben yokken onunla beraber olmamışsındır Judy ha, yaramazlık yapmadın, değil mi? Aşkı gel buraya, çıkar şunları, dur sana yardım edeyim, o kadar da sarhoş değilim yani. Parmakları Berg'in bacaklarında yukarı, daha da yukarı çıkıyordu. Demek Edith'le, Judith'le böyle olmuş, bundan zevk almış olmalılar, kıkır kıkır, nefes nefese, yaşlı adamın ellerine yardım ederek, bacaklarını açarak, jartiyerlerini çözerek, sırtlarını kavislendirerek, her şeyi kocaman –daha da kocaman– açarak. Onu yönlendir, şuraya yönlendir, yüzüne gel, kulağına, gözüne, bırak istediğini alsın, öldüğü gün bu anı hatırlasın. Rüzgârda salınan çiçeksiz bir sap –atlayan bir kurbağa– ve bir sıçrayışta yaşlı adamın lekeli yeleğinin üstünde, şimdi uzakta. Berg aşağıya bakınca babasının yatakta yuvarlandığını gördü, gözlerinin akları, bacakları havada, sonra yanda, yere düşüyor, şimdi hareketsiz. Çabuk, nabzına bak, ama tabii ki bu kadar iyi olamaz, öküz gibi kuvvetli, şimdi bile hafifçe hareket ediyor gibi, biraz inliyor, gözleri alev alev, gerçi yüzü tuhaf bir biçimde gri. Berg onu tekrar yatağın üzerine kaldırdı, sonra bir kumaş parçasını soğuk su musluğunun altına tuttu, orada yukarıda makyajlı yüzü yansıyor, bunu görünce geri kalan kısmının nasıl görünüyor olabileceğini hatırladı. Kumaşı geri fırlattı, babasını kendine getirmek o kadar da iyi olmazdı, en iyisi onu içinde bulunduğu manzarayı kendi kendine çözmeye bırakmak – kısa zamanda unutulacak bir sarhoşluk âlemi, bir viski kâbusu. Topuklu ayakkabılarını çıkarıp dışarı koştu. Hem de tam zamanında, çünkü odasına girip kapıyı sürgülerken Judith'in döndüğünü duydu. Tüm planları bu kadar saçma bir şekilde suya düşmek zorunda mıydı?

Acı çekerken, acının her şeye üstün geldiği nokta; ben acıyım, ta ki acı cansız bir nesne haline gelene kadar, ne zaman bana ait olduğunu merak ederek aşağı bakıyorum. Yine de ne zaman içinde olsam hayatta başıma gelen en kötü şey, ötesi yok, dolayısıyla acı geçince iyimserleşiyorsun, hayat yeniden yaşamaya değer oluyor, belki umutsuzluk tek kurtarıcı lütuftur, bir dahaki sefere kadar, o zaman daha da aşağı düşüyorsun – sonsuz uçuruma! On yaşında ya var ya yokken ilk defa farkına varıyorsun; bahçenin dibindeki çalılıkların arkasından bir şişe tentürdiyot çalışıyorsun, derken bir yanma geliyor, çığlıklar, ama öyle olamazdı – senin başına gelmiş olamazdı: Midene bir baskı, onların yüzleri, sonu gelmeyen sorgulamalar, yalnızca pürüzsüz beyaz hastane duvarlarının, sıra sıra yatakların tesellisi etkisiz hale getiriyor her şeyi. Sonradan ölümden geri dönme mucizesi, nehirden ileriye koşmak, rüzgârla sıçramak, vadide bir kere daha tepetaklak olmak, Tanrı’yla barışmak, bir yandan da şeytanla gizli gizli anlaşmalar yapmak.

Güneş pencerenin üzerinde salyangoz gibi iz bırakan karın arasından süzüldüğünden beri bir saattir öylece yatıyor. Oda ne

kadar sessiz, sanki kar duvarların içine işlemiş, sabahın erken saatlerindeki alışıldık koşturmaların, telaşların seslerini geçirmiyor. Bir zamanlar tamamıyla senin yaptığın dev bir kartopuyla, çalılığın arkasında, ağzının üzerinde su toplamış parmaklarla saklanıyorsun, Edith'in adımlarını dinliyorsun; pazar günleri taktığı imitasyon şapkası, seni içeri götürürkenki kızarmış yüzü, deri kemeri, kemer tokasını senin için, annelerini hiç sevmeyen yaramaz oğlanlar için çıkarıyor. Damarlı beyaz kollar, dirsekte gamzeler, kırışıklar; sen onun dizlerinde sabitsin, o tempolu hareket ediyor, gözlerindeki keyif, daha önce sana ait olan keyif. Tek bir gözyaşına teslim olmamanın katıksız hazzı, sonradan dışarı koşmak, gözlerini kırıştıtarak, ılık çalarak, üstlerine su serperek gözyaşlarını savuşturmak. Sonradan Edith'in iç geçirmeleri, morlukların üstünü kaplayan yumuşak öpücükleri, olayın kendisinden daha uzun, çok daha uzun süren kanı silmesi.

Ama şimdi ağlayan kimdi? Sarsıcı hıçkırıklar – yokuşta durup durup kalkan bir araba. Berg duvara doğru eğildi. Kesinlikle bir kadın ağlıyordu, Judith tek başına mıydı? İmkânsız, çünkü böyle bir kadın için izleyicinin çok kıymetli olduğu şüphesiz. Duvara biraz daha yaklaştı, sonra hıçkırıklar ulumaya dönünce birkaç kez duvara hafifçe vurdu, anında öteki taraftan mutlak sessizlikle ödüllendirildi. Tekrar hafifçe vurdu, gelgelelim bu defa ona şiddetli bir vuruş karşılık verdi. Önceki tüm planlarını unutarak çabucak giyindi. Sıkıntıda olan Judith'in onun yardımına, tavsiyesine, sempatisine ihtiyacı vardı, belli ki yalnızdı, başka ne yapabilirdi? Öyle ya da böyle içeri davet edilmişti, yardımı talep edilmişti. Gerçi kapılarının önüne geldiğinde kapıyı çalmadan önce tereddüt etti; belki Judith başka biri olduğunu, sahiden yeni

bir kiracının geldiğini sanıyordu! Kim olduğunu görünce onu geri çevirebilirdi ya da daha da histerikleşebilir, onu Tanrı bilir neyle suçlayabilir, apartmanı ayağa kaldırabilir, onunla birkaç dakika geçirmeye değmeyecek kadar soruna yol açabilirdi.

Ayrıca bu durumdan ne kazanılabılırdı – gerçekleşen son hadise geri alınamazdı ya?

Kapıyı çaldı ama cevap beklemeden içeri girdi. Gitti, ah Tanrım gitti, hem de her şeyi almış, bir daha asla dönmeyecek, ne yapmam gerek, ne yapabilirim? Berg odanın ortasında dikilmiş, kadife kaplı kanepeyi okşuyor, ara ara orada burada kalmış kedi tüylerini topluyor, yere fırlatıyordu. En iyisi içini iyice boşaltmasını beklemek, şu anda ondan mantıklı bir şey çıkmaz, varlığımın farkında bile değil neredeyse, yatağın üzerine yarı çıplak çömelmiş, yastığa sarılmış, çarşafın bir köşesini ısıyor. İnlemesi yavaş yavaş durdu, burun çekmeleri azaldı ve soluksuz monoloğu şimdi daha hesaplı cümlelere dönüştü. Düşünsene geri dönüyor, buraya gelmeye cüret ediyor, hastaymış güya, inme geçirdiğine yemin ediyor, sonra gecenin bir yarısı, tek kelime etmeden sıvışıyor, paramı, mücevherlerimi, kürk paltomu alıyor, pis domuz. Eh benden bu kadar, burama kadar geldi, polisi arayacağım, bu yanına kâr kalmayacak, onu alaşağı edeceğim, benim gibi savunmasız bir kadına böyle bir şey yapması, benden, iyi niyetimden, sevgimden faydalanması inanılmaz, eh cehennemin dibine kadar yolu var, bunca yıldan sonra artık umurumda değil, sonsuza dek orada çürüyebilir. Bana söylese kızmazdım biliyor musun, işin içinde başka bir kadın olsaydı, karşılıklı tartışıp hallederdik, bir anlaşmaya varırdık, gerçi aslında onu tanıdığımdan, başka bir kadın olmadığından da emin değilim, uzun süre kadınsız

yapamaz, açgözlü domuz, yüz yaşına gelse bile uçkurunun peşinde olacak tiplerden ve öyle olursa Tanrı yardımcımız olsun. Ee sen ne istiyorsun, temelli gittin sanıyordum? Pis rezil bir korkaktan başka şey değil, çünkü erkekler bundan ibaret, ne hayatla ne de kendileriyle yüzleşebiliyorlar, hiçbir şekilde ahlaki sorumluluk taşıyorlar. Bir de üzüldüm onun için, biraz hasta göründüğünü düşündüm. Sen dur, onu bir elime geçirsem, bir görsem elimden kurtulamayacak, polisi arayacağım. Sağa sola fatura borçları var, ben bilmez miyim, borçlarını ben kapatmak zorunda kaldım, eh aptallık etmişim herhalde. Erkekler midemi bulandırıyor, bütün dertleri aletlerini hareket eden herhangi bir şeyin içine sokmak.

Gecikmiş kira borcumuz vardı – birkaç aylık kira, ben de ev sahibine gittim, bize dava açmaması için yalvardım – hatta onun için çalışabilir miyim diye bile sordum – ben – benim böyle bir şey yaptığımı düşünebiliyor musun? Çok iyi davrandı, bana endişelenmememi söyledi. Ama tabii ki çıkmak zorunda kaldık.

Berg Judith'in şişmiş, morarmış yüzünün duvarın dibindeki düz yatak örtüsünün altından belirmesini izledi. Ee hortlak görmüş gibi orada dikilmiş ne istiyorsun, aşağılanmış bir kadın görmedin mi hiç? Tiz bir kahkaha patlattı ve gözlerinin kenarlarını çarşafı silmeye başladı. Berg başharfleri işli olan bir mendil çıkardı ve ancak Judith'e uzattıktan sonra mendilde A.B. harflerinin işli olduğunu fark etti. Mendili Judith için tuttu, o neredeyse bir çocuk gibi kocaman açılmış gözlerle yukarı bakarken yanaklarını nazikçe, yavaşça sildi ve bir an için bir kız çocuğuyken nasıl olabileceğini görür gibi oldu. Eh, bu bayağı sürpriz oldu, bir kadının

gözyaşlarını nasıl sileceğini bildiğin kesin, belki de bir kalbin vardır nihayetinde? Berg Judith'in yarısı meydanda göğüslerinin, minik, leziz sertlikte meme uçlarının farkında, bir şeyler geveledi, mendili cebine koydu. Bir anlık sakarlıkla üzerine düşebilir, kendini buraya, oraya gömebilirdi. Judith aklından geçenleri fark etmiş gibi titreyip boynuna kadar çektiği hırkasına sarındı. Teşekkürler, tamam, ver bana. Mendili tekrar kaptı, yüzünü parlatıp kızartana kadar sildi. Hah, şimdi daha iyi. Biraz solgun bir şekilde gülümsedi. Berg kravatını çekiştirerek doğruldu. Muhtemelen geri döner, belki sadece bir şakadır. Ne şaka ama, Tanrım, eşyalarımı çalıp karanlıkta sıvışmak; bu sefer gitti, iyi de oldu, ama bu yanına kâr kalmayacak, izini bulacağım, onu öyle kepaze edeceğim ki o çok sevdiği şey olan aynasında kendine bakmaya bile cüret edemeyecek. Tanrım ama çok yorgunum, duygusal olarak çok yorgunum Aly. Bir fincan çaya ne dersin aşkım, bir zahmet çaydanlığın altını yakar mısın, ne iyisin, iyi bir ev eğitimi aldığın belli, herhalde annenin eseridir bu? Keşke benim annem biraz daha uzun süre yanımda olsaydı, ben iki yaşındayken öldü, babamı hiç tanımadım, doğum belgemde ismi bile yok. Evet üçüncü raftaki çay kutusunun içinde, kibritler de alttan ikinci çekmecede, tamam mı aşkım? Hazır ayaktayken sobayı da yakıver, buz gibi, kar mı yağıyor? Perdeleri açtı, Berg sobanın mavi alevlerle aydınlanışını izlerken Judith'in soluk soluğa bağırıp çağırdığını duydu. Ruh hali dışarıdaki olaylarla ne kadar hızlı değişiyordu, Berg en iyi çizgili takım elbisesi gardırobun dışında asılı, deri çizmeleri Judith'in pofuduk terliklerinin yanında, sobayı yakmak için, kadife kaplı kanepeyle ıvır zıvır dolu masa arasında oylanmak için, Judith'in gömleklerini yıkayıp ütöleyişini seyretmek için başka

sabahlarda da burada kalmalı mıydı? Ama ya yaşlı adam dönerse? Umut etmeyi güçbela göze aldığı şey tam da bu değil miydi? Peki ya dönmezse? Sabahları, öğleden sonraları çay yaparak, remi oynayarak, Judith'in muhtemelen beklediği ahlaki sorumlulukları yerine getirmeye çalışarak burada sıkışıp kalacak mıydı? Hayır tüm bunlara değmezdi. Hayır mı? Geceleri kollarının sıcaklığı, tesellisi için bile, dışarı çıkarsa geri döndüğünde onu karşılayacak birinin olduğunu, nihayet sorumluluğunu alacağı tek kişiye ait olacağını bilmek için bile mi? Hayır, hayır, kesinlikle değmez, seni çiğ çiğ yer, bir haftaya kalmaz içini kurutur. Yaşlı adam neden gitmişti? Ona daha fazla dayanamadığı için, tam bu sebepten dolayı değil mi, bir keresinde kadınların öyle ya da böyle istikrarlı asalaklar olduğunu söylememiş miydi?

Çaydanlık kaynıyor Aly aşkım, demliği ısıtmayı unutma, koyu olsun, o bulaşık suyu gibi şeye dayanamıyorum. Hayır hayır tatlım, her zaman demliği çaydanlığa götür, işte öyle, aferin sana. Çay demliğini, fincanları dengede tutarak Judith'e doğru sallandı. Ah dikkat et hepsini düşüreceksin, ah canım, al işte ben sana ne dedim, ah Aly en iyi porselen fincanlarım, ah Tanrım ver demliği ben tutayım. Judith kendi kendine söylenerek, ondan, dünyadan yakınlardan oradan oraya gidip gelirken, Berg ellerinin, dizlerinin üstünde kırıkları toplamaya başladı. Şimdiden kendini pencereden aşağı atması gelmişti ve daha onunla yarım saat bile geçirmemişti. Uzaklaşmalı, şimdi, çok geç olmadan.

Hah, böylesi daha iyi, şeker alıyor musun, hep unutuyorum, bir mi iki mi? Dört mü! Tanrım az şeker düşkünü değilmişsin, o

* En az iki kişiyle oynanan bir iskambil oyunu -çn.

hiç almazdı, tatlı hiçbir şeyi sevmezdi, kek, çikolata filan, gerçi dikkatini çekerim tuzlu şeyleri severdi, o peynirli krakerler, zeytinler, hem de siyah zeytin, ben hiç sevmem ama o gerçekten bayılırdı. İlk tanıştığımızda kahvaltıda ne yemeyi sevdiğini sormuştum, zeytine bayıldığını söylemişti, düşünebiliyor musun, tabii ki ona inanmadım ama o zeytine bayıldığına yemin etti, kanında mı ne varmış, kahvaltıda zeytin sevdiğini söylemenin havalı olduğunu düşünüyordu herhalde. Korkunç ukala, bir markiyle akraba olduğundan bahsederdi, bir de güya dedelerinden biri aktörmüş, Garrick adında birinden daha ünlüymüş sanırım, evet ortaçağlardaki bu aktörün soyundan olduğuna yeminler ederdi, tam şurada bu odada kendi de sahnedeymiş gibi kollarını iki yana savurup dolanırdı. Hepsi bana zavallı antika bir cins gibi gelirdi, asla pek başarılı olamamışlar, kader diyordu, ailenin lanetiymiş. Başka bir dede güya Gilbert ve Sullivan'ın müziğini bestelemiş, görünüşe göre bütün eserlerini Gilbert'a götürmüş, yoksa Sullivan mıydı, unutuyorum, neyse onu bir daha görmemiş, altı ay sonrasına kadar, ama o zaman hak talep etmek için çok geçmiş, gerçekten onun bestelediğine kimse inanmamış tabii ki. Kim yapar ki böyle bir şey, ama Nathy buna inanıyordu, onun ve onun gibilerin mustarip olduğu herkesi kendine düşman görme kuruntusu herhalde. Biraz daha çay ister misin aşkım?

Berg öne eğildi, Judith'e fincanını uzattı, belli bir yükseklikte, altında son derece zorlayıcı bir boşluk olan birinin yapacağı gibi hafif salınarak biraz daha eğildi – gerçi kapı yalnızca birkaç metre uzaktaydı. Judith fincanını ona geri verdi, Berg arkaya çöktü. Oda küçüldü, mobilyalar, duvarlar çarpıştı, hepsinin ortasında, hemen, her an, kaplamanın içinden fırlayiverecekti neredeyse.

Biraz üşümüş gibisin Aly, ateşe daha yakın otursana. Buraya gel tatlım, hah, böyle daha iyi değil mi? Ne tuhaf o da böyleydi, soğuğu korkunç derecede hissedirdi ve Tanrım, midesi boşken bayılacak gibi olurdu, yüzü bembeyaz olurdu, evet, tamamen bembeyaz. İki metre uzağında Judith'in bacakları, bileklerinden yukarıda koyu renk kıllar. Kırmızı ayak tırnakları görünüyordu. Berg, Judith'in muzaffer bir tatminle gülümseyişine baktı. Bir keresinde okul çıkışı, oyun sahasında bir kız seni deliliğin sınırına getirdiğindeki bakışın aynısı, sonradan ötekilere numara yapışın, ki bakire hıncını onların üzerine de aynı şekilde attığını gayet iyi biliyordun. Acaba nereye gitti, polisi aramak istemiyorum gerçekten, nasıl olduklarını biliyorsun, alaycı herifler, muhtemelen ettiğim tek kelimeye inanmazlar, sahiden tek başına bir kadının bugünlerde ne şansı var ki? Benim kocam, Tanrı onu korusun, ah hayır ölmedi, en azından bildiğim kadarıyla, neyse asla kimseye Nathy'nin davrandığı gibi davranmazdı. Berg fincanında yayılan çemberleri izlemeyi sürdürdü. Hayır Nathy kendinden başka kimseyi umursamaz. Anne babasını suçluyorum tabii, anladığım kadarıyla onu acayip şımartmışlar, ikisi de hayal kırıklığına uğramış, biliyor musun, babası anlaşılan yanlış kız kardeşle evlenmiş, o günlerde nasıl olduğunu tahmin edersin, Hindistan'a mı ne gitmiş, mektupla evlenme teklifi göndermiş, ama iki kızın da ismi A harfiyle başladığından, Alice ile Amanda sanırım, kafası karışmış, yanlış kıza yazmış, işte olanlar olmuş, geri döndüğünde kız onu bekliyormuş, daha büyük olan Alice, düğün için her şey hazırmış, adam da sözünden dönememiş, kız da bir şekilde kendisini sevmediğini anlıyormuş ve Nathy doğunca bütün sevgisini ona yönelmiş. Babası düzenli olarak Hindistan'a, ya da onun

gibi bir yere gidiyormuş, o yokken annesi büyük mağazalarda devasa borçlara giriyormuş, adam geri geldiğinde karşısında o faturaları buluyormuş. O zaman yürüyüşe bile çıktığında, eğer karısına hediye getirmezse, aralarında şiddetli tartışmalar oluyormuş, kadın kocası gidip ona bir şey getirene kadar surat asıyormuş. Nathy de çok geçmeden hayattan en fazla şeyi nasıl alabileceğini öğrenmiş. Hayata kötü bir başlangıç yaptırdıkları için anne babasını suçluyor. Görünüşe göre babası Nathy'nin şarkıcı olmak için eğitim masraflarını ödemeyi reddetmiş, çünkü asıl olmak istediği oymuş, onu bir şarkıcı olarak düşünebiliyor musun Tanrım eskiden nasıldı bilmiyorum ama şimdilerde karga gibi bir sesi olduğu kesin; neyse devam edeyim, babası oğlunun işleri büyüteceğini umarak ona bir şapka dükkânı almış, ama Nathy kazandığı bütün parayı kızlarla çıkmaya, eğlenmeye harcıyormuş, dükkân iflas etmiş tabii, girdiği bütün işleri de batırmış, ta ki babası sanırım bütün işlerden yorulup ölünceye ve yatalak annesine bakma işini Nathy'ye bırakana dek, tabii ki annesine bakmamış, anladığım kadarıyla bir kadınla tanışıp evi çekip çevirsin ve yaşlı annesine baksın diye kadınla hızlıca evlenmiş, bu arada gününü gün etmeye devam etmiş – bilmiyorum bence Tanrı'nın insanların böyle yaşamasına izin vermesi şaşılacak şey, gerçi belki onlara günahlarını telafi etmeleri için şans tanımak için olabilir ama Tanrım o asla tövbe etmez, gerçi tuhaf olan, sürekli ölümden, bilinçten, Tanrı'dan filan bahsetmesi, onu hiç anlamıyorum – ah Tanrım sence nereye gitti? Belki dün gece gerçekten hastaydı, biraz daha dikkat etmeliydim, belki şu anda sokak ortasında can çekişiyordur, parkta donarak ölüyordur, evet biliyorum kürk mantomu aldı ama şimdi düşünüyorum da dün

gece epey solgun görünüyordu, midesinden rahatsız olduğunu da biliyorum, röntgen çektirmesini söyleyip duruyorum, yani ülseri olabilir, ya patladıysa? Evet evet belki haklısındır, sabretmem lazım, muhtemelen gün bitmeden geri döner. Demliğe biraz daha su koyar mısın aşkım, bir de radyoyu açiver, soldaki düğmeyi sağa çevir.

Berg kendini Judith'in talimatlarına otomatik olarak uyarken buldu; odanın karardığını fark etti, demlikle geri geldiğinde Judith'i güçbela görüyordu, sadece bulanık bir siluetten ibaretti, dışarıda da çatılar karla kaplanmıştı. Tabii ki bu ev, bu oda benim odamdan daha sıcak. Ama zihninin gerisinde bir şey onu yiyip bitiriyordu sürekli, halledilmesi gereken bir şey. Çayı koyarken hatırladı – tabii ya, ceset! Ama kimin cesedi, şimdi neredeydi, onunla bağlantısını kurarlar mıydı? Belki nihayetinde en güvenli yerdeydi, dışarı atacağı tek adım sonunu getirebilirdi. Hoş bir ceset taşıdığına bizzat şahit olmuş, olur da yanlış bir şey, işine gelmeyen bir şey söylerse kolayca çirkefleşebilecek bir kadınla burada olmak belki de daha kötüydü. Judith'in konuyu hiç açmaması tuhaftı, gerçi kendini duygusal açıdan nasıl kaptırdığına bakılırsa çok da şaşırtıcı değildi belki. Ama her an hatırlama, konuya geri dönme şansı vardı, o zaman Berg nerede olurdu, ne diyebilirdi, her şeyi makaraya alıp işin içinden sıyrılabilir miydi, kilimin içinde hiçbir zaman ceset olmadığına, bunların Judith'in hayal gücünün ürünü olduğuna yemin edebilir miydi? Judith fazla bir şey görmüş olamazdı, belki kıyafeti görmüştür sadece, ona bakılırsa kendi de görmemişti, en azından kilimi yarı yarıya açtığından, cesede dokunduğundan beri ama sen bakmamıştın ki. Aslında bütün hadise şimdi solmuş bir negatif gibi görünüyordu

gözüne, çektiği ama banyo ettirmedeği bir fotoğraf filmi. İşlere boş vermek, kendi haline bırakmak en iyisiydi. Ama o çayını yudumlar, Judith gevezelik etmeyi sürdürürken, pencere pervazında kar birikir, karşı binanın üstüne güveler gibi konarken, sorun aklındaki o depodan, nahoş şeylerin bir süreliğine, bir şey –gönüllü bir enjeksiyon– belki tepki vermesine neden oluncaya ya da zamanında zar zor hissedilen sert bir darbenin morluklarıyla sonradan karşılaşana dek saklı olduğu o yerden çıktı. Eğer yakalanırsa, birini öldürmekten suçlu olduğu ispatlanırsa Judith nasıl hissedecekti, ne diyecekti gerçekten? Onun gözünde biri olmayı, yücelerden daha yüce olmayı arzulamamış mıydı zamanında, cinayet işleyen –hem de sırf şehvet uğruna değil– birini kabul eder miydi? Yüzüne makyaj yapmakla, gözlerine kaşlarına kalem sürmekle meşguldü, o yüzden kendini dönüştürmeye odaklanmış, gözleri kısıllı, burnu buruşmuş halde dudaklarını büzerek, başını döndürerek bir süre sessiz kaldı. Sonunda ne kadar kaotik olursa olsun, kendisi ve kendi çemberine girmiş diğerleri için belirlediği düzenin dışında hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi asla kabul etmezdi. Berg açıklasa, bunu onun hatırı için yaptığı aldatmacası üzerinde dursa bile, Judith’in kendini beğenmişliği böyle bir şeye müsaade eder miydi? Ateşi harla aşkım, her zamankinden daha soğuk hava. Hah şimdi çok daha iyi hissediyorum, şunu söylemeliyim ki bana yardımın dokundu Aly, aslında oldukça anlayışlısın. Yiyecek bir şeylere ne dersin, yumurta ve domuz pastırması var, iki dakikamı almaz.

Berg pencereden dışarıyı izledi. Sokak kar öbekleriyle kaplanmıştı. Dışarı sarktı. Borulardan sarkan buz sarkıtları –cam kırıkları– bulutların gölgelerini yansıtıyordu. Bir katedral havasına

bürünmüş boğuk sesli bir kasaba, biri dini bir fısıltıdan yüksek sesle bir şey söylese ha gayret küfür etmiş kadar olacak. Kızartma cızırtısı, odanın sıcaklığı ve Judith'in usulca mırıldanması ani bir nostalji dalgası getirdi; bir kopuk tel yumağı, onları toplama, ayırma, birbirine bağlama, zihni, bedeni kuşatma ihtiyacı, böylece bağlı, hareketsiz olmak ve bu arada da: Bilmek. Camı güm diye indirdi. Çok üzgündü ama bir şey yemeye kalamazdı, şimdi –diş-çide– randevusu olduğu gelmişti aklına... Ah ne yazık, bak senin için iki yumurta pişirdim, güzel çıtır çıtır ekmek de var, kal işte kalmaz mısın Aly? Berg gülümseyerek, kafasını iki yana sallayarak kapıya doğru geriledi. Eli kapı kolunun üzerine kaydı. İşler kendi kendine hallolur umarım – gitmem gerek çok üzgünüm. Judith doğruldu, ellerini iri gül desenli plastik önlüğüne silerek yamuk çorap dikişlerinin arkasında düğümlü ağızlara benzeyen gamzelerin etrafında dönen, şişmiş güneşlere benzeyen dizlerine kadar inen elbisesini düzeltti. Judith başka bir şey söyleyemeden Berg kapıyı kapattı ve geniş ama sığ bir havuzdan yeni çıkmışçasına derin derin nefes alıp vererek bir süreliğine sahanlıkta kaldı.

Parktan geçerken: Bir yeraltı dünyası gizlice ayaklanmış; öfkeli cadıların kullandığı yüz tek boynuzlu atın perçemlerine tutturulmuş bir milyon denizyıldızı. Arada bir kendini askıda bırakan bir dönüşüm, ama bu daha ne kadar böyle sürecekti? Berg ilerlerken rüzgâr ağaçların arasındaki karları süpürüyor, bir haritadaki gibi sınırlar çiziyordu. Ara ara kar neredeyse dizlerine kadar gelip onu düze çıkmak için dallara tutunmaya zorluyordu. Bir noktada yarı karanlığın arasından bir ışık doğrudan gözlerinin içine parlayıp söndü, fotoğrafı çekilmiş gibi. Işığın tekrar belirmesini bekleyerek durdu, belki ağaçların arasındaki bir

boşluktu sadece, hatta güneş? O zaman bir başka flaş çaktı – durdu, tüm zamanlar için banyo edildi, gazetelere, dergilere basılıp suçladı, yargıladı, ya da daha da kötüsü azletti ASLA GERİ DÖNMEYEN BİRİNİN TUHAF HAYATI HAKKINDA HER ŞEYİ OKUYAN ADAM BUYDU.

Yürümeye devam etti, alçalıp yükselen ya da ona doğru sürünen, saçını çeken, kıyafetlerini çekiştiren pek çok şeklin, cismin yanından geçti ve uzakta şefi olmayan bir orkestranın fısıltısı, tanıdık olmayan bir parça çalıyordu, bu yüzden insanların daha belirgin ses tonlarından ziyade rüzgâr mı, yoksa denizin uzaktan gelen çarpıntısı mı, belli değildi. Bu bölgenin dışında bir dünya var mı hâlâ? Tabii ki var aptal, bir tanrı olup hayatı elektrik düğmesi gibi açıp kapatmayı bekleyemezsin. Hayır, çok daha basit, yalnızca akmasına izin vereceksin, eğer yeterince şanslıysan onunla birlikte sürüklenirsin. Ama dışarı, hatta kıyıya doğru sürüklenmeyi reddediyorum; ben okyanusun ortasında kalmalıyım; o zaman burada ne işin var? Şanstan ibaret olduğu kesin ama en başta kim başlatıyor?

At Aly, evet topu bana at, dümdüz, ah şapşal şey, çitin arkasına kaçtı, koş getir, çabuk.

Derken Rıhtımın parça parça meydana çıktığını gördü, kazıklarıyla iskele, denizi mavi ve altın renginde desenlere bürüyen ışık. Duyulan tek ses, çığlık çığlığa birbirlerine kartopu fırlatan çocuklardan geliyordu, Berg giriş kapısından geçerken dağıldılar. Karı sıkıştırıp küçük füzeler yaparak, kıkır kıkır beklediler. Berg aralarına dalıp istasyona doğru koştu. Beni sopalarıyla, taşlarıyla asla yakalayamazlar, asla.

Ama neden sana bunu yapıyorlar Aly, ne yaptın onlara, ne söyledin, bir şey yapmışsındır mutlaka, bir sebepleri olmasa seni mağdur edemezler, değil mi?

Berg bariyerlerden geçtiği sırada istasyon bir köşeye atılmış bir film setine benziyordu. Tek hayat belirtisi, kendini, birbirini ovan ya da ateşin üstüne eğilen garibanlarla dolu bekleme salonundaymış gibi görünüyordu. Birisi Berg'e işaretler yapmaya başladı, sonra bir anda kalktı, düğmeleriyle oynayarak ona doğru ayaklarını sürüdü. Berg aniden dönmeye yeltendi ama ötekinin elini kolunun üzerinde hissetti, adama ters ters bakarak elinden sıyrılmaya çalıştı. Sol yanağında bir yara olan adam kapısında özel yazan bir kapıyı işaret ederek sırtıttı. Berg omzunu silkti; belli ki adam geri zekâlinin teki, değilse de kesin sapık. Kolunu tekrar kaptırdı, adam onu bu defa kapıya doğru çekiştirdi, avluya götürdü, burada köşelere biriken kar donmuş yavru kuğulara benziyordu. Avlunun ortasında, hemen hemen avlu duvarı kadar yüksek bir çöp öbeği vardı. Ama buraya, arka avluya neden çekmişti onu, adam çatlağın teki miydi? Belki de boğup çöp öbeğinin üstüne atacaktı onu. En iyisi şimdi, çok geç olmadan uzaklaşmak. Ama daha kapıya yönelirken adamın çöpü ve üzerine dengesiz bir şekilde oturtulmuş şeyi işaret ettiğini fark etti –o muydu– bu o olabilir miydi? Adamın hemen arkasında ayaklarını sürüdüğünü, ağır ağır nefes aldığını hafiften hissederek oraya doğru yaklaştı. Yakınlarda eski bir koli gördü, çöp öbeğinin yanına çekti, üzerine basarak yığının yarısına kadar ulaştı. Çöpler azar azar düştü, paçavralar, gazete kâğıtları, eski ayakkabılar, şişeler, tenekeler, en sonunda kuklaya ulaşip nazikçe aşağı çekti. Koli çöktü. Berg devrildi.

Bu gibi şeylerin insana geri dönmek gibi bir özelliği vardır Aly, sırf vicdanıyla baş başa kalacak olsa bile, yaptığı şeyin bedelini ödeyecek, gerçi şunu da bil, bir vicdanı olup olmadığını sık sık merak etmişimdir.

Döner tünellerin, beyaz sürgülü kapıların ve üstüne eğilen ağarmış bir yüzün arasında. Uzaklarda bir yerde bir kahkaha koptu, hayır hayır, biri fısıldıyor, bir de borulardan fışkıran, koş-turan, giderden gurul gurul inen suyun sesi.

Doğru değil, değil mi Aly, böyle bir şey yapmazsın sen, yani sen de onlardan değilsin demek istiyorum, benim çocuğum böyle olamaz, kendi oğlum?

Yüz bulanıklaştı, kendisi bir sahil kasabasında bitap, leke gibi, sadece bir leke gibi kalakaldı. Gitti şimdi, işi bitti, düğmelerini ilikliyor, kapı sallanıyor, kıs kıs gülüşü göğüs kafesinden baldırlara kadar çelik bir yolda ilerliyor.

Nasıl yapıyorlar ben bile anlamıyorum, itiraf etmeliyim ki kadınlar bana istediğim kadar keyif veriyorlar, yani yalan mı delikanlı? Ben her şeyi denedim, geriye bir tek ibne olmak kaldı diyen insanlara inanmıyorum.

Berg kuklayı kapıp avluyu yavaş yavaş terk etti. Şimdi yapılacak şey, tek şey, hızlı trene atlayıp eve gitmek, boş bir vagon denk getirip, açık araziye çıkar çıkmaz kuklayı boşluğa atmaktı – son hamle. En son planıyla rahatladı, kuklayı çocukmuşçasına omzuna attı ve yavaşça bilet gişesine doğru yürüdü. Şimdi tren yok bayım, kar bütün hattı kapattı. Kuzeyde durum daha da kötü, üç

dört günden önce açılmaz. Bir sirkle filan mı seyahat ediyorsunuz bayım – biraz fena yıpranmışa benziyor söylememe müsaade varsa. Simetrik yerlerine dikilen ve tekrar dikilen gözler. Belki şu dalgayı şimdi atıvermeli, merak uyandırıyor belli ki; müsait bir yer bulmalı. Deniz – tabii ya, ne kadar basit, şuracıkta, kokusu platforma kadar geliyor, sesi kasabanın üstünde süzülüyor.

Berg bekleme salonundan geçerken istasyona tüyler ürpertici bir tür ışık yayılıyordu, içeri bakınca banklarda yan yana büzüşmüş şekiller gördü, birkaçı bir masanın üzerine et dilimleri gibi uzanmıştı. Kimse kıpırdamıyordu: Pompeii'den doğmuş çok yüzlü şekil adeta.

Kapının dışında duraksayarak önünde uzanan kasabaya, kırmılsız bir denize doğru zikzak yapan yapboz parçalarına baktı. Kapalı gökyüzünün ve istasyonu çevreleyen istilacı ay kraterlerinin yanında kendini neredeyse cüce gibi hissetti. Bu yarasız beresiz manzaranın karşısında tanıdık bir siluet belirliyordu. Berg kapının arkasında eğilip, kuklayı öfkeli bir tanrıya hazır bir kurban gibi kollarında tutarak dümdüz duvara yaslandı. Yaşlı adamın şimdi yolun çıplak parçalarının üzerindeki sert adımlarını duydu. Sessizlik. Acaba uzun, kar kaplı zemine mi gelmişti yoksa durmuş muydu? Etrafıma bakınmaya cesaret edebilecek miyim? En iyisi bir iki dakika beklemek. Daha iyi duymak ister gibi başını kaldırdı ama atmosfer daha da kasvetli hale gelmişti. Kuklayı yere koyarak kapının etrafına göz gezdirdi: Kimse yoktu, sokaklar tamamen ıssızdı. Babası hangi cehenneme kaybolmuştu, belki başka bir girişten istasyona girmişti. Bu durumda gitmem, burayı büsbütün terk etmem lazım. Bitmek bilmeyen bu kaçış neden? Beni suçlayabilecekleri haklı tek bir nedenleri yok.

Yüzler durmadan, tekrar tekrar beliriyor; hafıza: Duygusal ehliyet olmaksızın müsaade edilen tek his. Bir arkadaşla Proustvari mektuplar, George'dan "Georgina"ya, Michelangelo, Rimbaud, Valéry, Whitman, arada bir Milton'ın hatırasına sone alışverişleri; sen, Lycidas nehir vadisinde uyuyorsun, başını yalnızca çimler ve rüzgâr beşik gibi sallıyor; güneş ışığı bedenine ninni söylüyor. Sonra kasabada çayla, tabaklar dolusu kremalı pastalarla, bir damla reçelli çöreklerle ve üzerleri düğmeli bezelerle teselli, içini rahatlatma. Uzak bir evde, her pazar kiliseye giden ve yerel topluluklara başkanlık eden soğuk, korkunç ebeveynlerle yaşayanla kaçamak el tutuşmalar. Aslında beni bebekken değiştirmişler, annem Doğulu bir Kraliçe, babam da günün birinde bana miras kalacak, çölde altından bir saraya, yüz bir kar beyaz ata sahip bir Arap Prensi. Karşıdakinin gözlerinde, tepedeki üç katlı evi çevreleyen kavakların dışında bir dünyanın var olduğunu asla bilmek istemeyecek olan gözlerde büyülenmenin filizlenişini izliyor.

Tabii ki onların ekmeği senin buradaki ekmeğinden farklı değil, Aly; bütün mahalleye Bay Dobbs dağıtıyor, o yüzden onlarınkinin bizimkinden daha iyi olduğunu söyleyip durma, çünkü doğru değil.

Bir kızla, ilk seferinin farklı, yolunmuş bir tavuk gibi olduğunu bilmesi nasıl beklenebilirdi; regllerle, midillilerle, platonik aşklarla ve sene sonu balosuyla ilgili bitmek bilmeyen gevezeliklerle baş etmek? Önce lekeli yastıklar, sonra bilgiye vâkıf çarşaf- lar, kendini uyarmanın getirdiği rahatlatma.

Berg tepenin başına ulaşınca bir süreliğine soluklanıp arkasına baktı. Bir grup adam, mürekkebiimsi sıvılarını fişkırtan

mürekkepbalıkları gibi istasyonun dışına dağıldı, şimdi de tepeye yaklaşıyorlardı. Önde giden şahıs yüzünde yara izi olandı kuşkusuz; sonuncu, hafif kambur duran da yaşlı adamdan başkası değildi. Berg kuklayı çabucak kavrayıp tepenin öteki kenarından aşağıya doğru nefes nefese, titreyerek, alnından, ensesinden ter fışkırarak koştu. Kasabanın merkezine girerken, bizzat binaların kendisi onu bir şekilde koruyormuşçasına yavaşladı. Seni öldürmek için çıkmışlar tabii, Tanrı bilir seni neyle suçluyorlardır şimdi. Sessiz, kenarları beyaz sokaklardan, kenarlarda dizili ya da küçük arka bahçelerin ortasında sapasağlam dikilen bodur kardanadamların yanından geçiyor. Evlerin arasından arada bir deniz görünüp kayboluyordu, o kadar sakindi ki o da donmuştu sanki. Bazen kasabanın bariz biçimde tanıdık bir simgesi yokmuş gibi görünüyordu, iskele uzakta beliren buzdan bir saray gibiydi. Geriye dönerken kimseyle karşılaşmadı. Nihayet kukla sırtında zıplar halde merdivenlerden çıkarken kendini daha sakin hissetti ama sahanlıkta bir hareket duyunca duraksadı, destek için tırabzanlara tutundu. Sen misin Nathy, Nathy sevgilim sen misin? Judith'in kızarmış yüzü belirdi: Ansızın bir tepenin ardından dolunay fırladı.

Kapıyı yumrukluyorlardı, duvar sarsılıyordu. Güvercinler gizlice pencere pervazına sokuldu. Salaklar hiç vazgeçmiyorlar ama buraya asla giremeyecekler, asla. Şimdi fısıltılar var, kapıya vurmaları da bir süreliğine durdu, çok geçmeden fısıltılar dindi. Berg yeniden başlamalarını bekledi ama sessizlik vardı, her şey epey durgundu, uzaktı. Sırtında, kollarında tüyleri diken diken oldu. Bir güvercin pencereyi gagaladı, bir kere, iki kere, sonunda sıkılıp uçtu. Sonra bir hoparlörden çıkar gibi babasının sesi duyuldu. Greb içeride olduğunu biliyoruz, aç kapıyı, bekliyoruz Greb, duyuyor musun, kapıyı aç. Sessizlik. Berg yataktan indi, kapının arkasına bir sandalyeyle birkaç kitap dayadı.

Hayattan ne istiyorsun Aly? Ne yalan söyleyeyim seni hakikaten anlamıyorum. Eşek gibi çalıştım, sana iyi bir eğitim, üstelik düzgün bir ev sağladım, sen tutmuş saç toniği satıyorsun, bundan hayatta para kazanamazsın, hem ne işe yarıyor ki?

Greb dinliyor musun, kapıyı aç yoksa kıracağız, duyuyor musun? Pencere en az otuz metre yüksekte, ay ağaçların arasına

sıkışmış. Eğer kapıyı açarsa onu linç edebilirler, insanın posasını çıkarırlar, barbarlığa muktedir, yaşlı adamın ağzının o sadist kıvrımı, tabii Judith'in, hatta belki Edith'in de hoşlandığı şey bu, içindeki o kaba kuvvet, evet kadınların çoğunluğunun karşılık verdiği şey buydu tahminen, onlar için işin içinde hep bir fedakârlık olmalı. Yaşlı adamla birlikte dışarıda kaç kişi vardı – bir de bu gürültü patırtı neyin nesi?

Anahtar deliğinden gözetledi, babasının iki adamın arasında dikildiğini gördü, üçü de yumruklarını sıkmış kapıya vuruyorlardı. Demek ki biliyor, ona haber vermiş olmalılar, o kötücül kokulu, yüzü yara izli serseri dökülmüştür. Ya neyse ne, bir iki saplantısı olmayan insan yoktur, toplumun kınadığı bir içgüdüye arada bir karşı koyamadıysa, hiçbir zaman başsayfaya saçılmayan bin bir küçük sapkınlığın yanında bu, kapı komşularının hiç şaşmadan her gün, toplu konut duvarlarının, bakımlı, kırılmış çalılarının, fırtına sonrası sıkıştırılmış antenlerin ardında sergilediği şey, ne ki? Greb kapıyı derhal açmazsan kıracağız duyuyor musun? Bu ne cüret, yaşlı adamın bu azgın ses tonu, böyle haneye tecavüz etmeye nasıl cesaret ederler? Ne şeytani bir küstahlık! Haydi ama bu durumdan aslında keyif almıyor musun? Burada az çok pusuya düşürülmüşsün, en azından onlar için varsın, mutlak pozitif bir sonucu olan, bir de değil, üç, belki dört kişiden anında tepki alan bir şey yapmışsın. Gerçi itiraf etmek zorundaydı ki yan oda nispeten sessizdi, çıt çıkmıyordu, duvar kımıltısızdı. Ama kendi kapısı sarsılıyordu ve adamlar kapının arkasında soluk soluğa oflayıp pufluyordu. Yatağın üzerine zıpladı, duvara yüklendi. Arkaya, sonra var gücüyle ileri yüklendi, sonunda ahşap dayanamamaya başladı, birkaç hamle daha, sonra yıkılacaktı. Bir an için yatağın

üzerinde sallandı, bağırışları, kapıya vurulan yumrukları, tekme-leri dinledi. Kuklayı kapıp dirsekleriyle ahşabı bir kez daha itti ve duvar parçalandı. Aradan atlayıp yataklarının üzerine düştü. Arkasından hâlâ kapısının tekmelenme gürültüsü geliyordu, şimdi an meselesiydi, üstüne atlayacaklardı. Etrafına bakındı, gardırop kapağının açık olduğunu, Judith'in kıyafetlerinin her zamanki gibi, ortalığa dağılmış olduğunu fark etti. Odada bir o yana bir bu yana koştu, ayağı kaydı, cam kürelerden birkaçına çarpıp kırdı, iç-lerindeki balmumu ve doldurulmuş nesneler yere yuvarlandı, Berg düşe kalka gardıroba doğru yürürken bazılarını ezdi.

Sen uslu bir çocuksun Aly, anneler gününü hep hatırlarsın. Eskiden o harika nergislerden getirirdin. Bay Roberts onları bahçesinden kopardığını hiç anlamadı neyse ki, yine de o kadar çok vardı ki onlarda, yarım düzinesini almışsın, onun gibi insanlar için bu ne ki?

Berg gardırobun içine girdi, kuklayı bir köşeye itip çömelerek kapı kısmen kapanana kadar sokuldu. Çabuk, aradan kaçmış, şimdiye sokağa çıkmıştır, yakalayın onu Tanrı aşkına, tamamen mahvetmeden yakalayın. Berg kuklaya göz kırptı, sonra dikkatini yanından geçen altı çift çatlak çizmeye, çamura batmış, deniz lekeli, yırtık pırtık pantolonlara yöneltti. Babasının kafasındaki kel bölgeyi bile gördü. Sonra gittiler. Onca gürültüden sonra gelen sessizlik dayanılmaz geldi ona. Bir süre olduğu yerde kaldı, derken geri dönen adımlar, saatin tiktakları etkisini gösterdi, onu sığındığı yerden çıkıp cam kırıklarının, ezilmiş çiçeklerin ortasına çıkmaya zorladı ve daha önce ara duvarın olduğu boşluktan geçerek kenarlarda kanat izleri bıraktı.

Şimdi nereye gidebilirim, çok geçmeden yeniden kuduruk gibi saldıracakları aşikâr. Daha kapıya yaklaşırken merdivenler gıcırdadı ve hemen ardından sahanlık boyunca o tanıdık tıkırtıyı duydu, muhtemelen hırpalanmış kapısındaki tereddüt ve sonrasında tık tık...

Judith kapı eşiğinde durup yatağın üzerine, yerlere dağılmış cam kırıklarına, ahşap parçalarına baktı. Ah Tanrım ne korkunç manzara, ne dağınıklık. Bak her şeyi bırakamaz mıydı, her şeyi unutup hemen onunla gidemez miydi, bir sonraki trenle gidebilirler, deniz kenarında başka bir yer bulurlar, harika vakit geçirirler, birlikte yeni bir hayat kurarlar, neden olmasın? Ne korkunç bir pislik, lanet olası dağınıklık. Neden şimdi gidemesinler, Judith pişman olmayacak, buna söz veriyor, ona her şeyi verecek, istediği her şeyi verecek, en azından bir süreliğine deneseler, hemen evlenmezler ama bekleyip görseler nasıl olur, her şeyden kurtulsalar, burada kalmaya devam etmenin ne faydası var? Ne korkunç bir manzara, bak Aly sen git, tek başına git, duyuyor musun, ben çığlık atmadan, çığlık atmadan çek git, duyuyor musun, şimdi defol. Ne dağınıklık, ah Tanrım, ah Tanrım ne korkunç bir dağınıklık. Judith ilerledi ve sanki öfkeden ve gözyaşlarından yarı yarıya kör olmuş gibi cam eşyalardan birkaçına daha bastı, çatlayıp birbirlerine çarparak gıcırdadılar ve nihayet serbest kalmış kapalı hazineleri dışarı fırladı, denizşakayığı ya da duyurgaya benzer bazıları odanın ortasındaki karmaşanın geri kalanının içine dağıldı. Berg hâlâ kırılmamış olanlardan sakınarak diğerlerinin üzerlerine bastı ve Judith'i yakalayarak öpmeye çalıştı ama Judith onu itti. İkisi birden yerdeki cam kırıklarına, çiçek parçalarına, böceklerle, faremsi kibritlere, cam gözü eksik, yan yatmış bir baykuşa baktılar.

Neden hep kuzininin güzel oyuncaklarını kırmak istiyorsun bilmiyorum, hele o bebek Aly, Lotte'un en iyi bebeğiydi, amcası vermişti, öyle yere atman çok kötü oldu yani, seni hiç ama hiç affetmeyecek.

Tabii kapı kilitliken bile odasına yine kolayca girebilir, sonra da boşluktan geçebilirlerdi. Belki daha fazla kalmak akıllıca değildi ve muhtemelen Judith kabul etmeyecekti. Sahanlıkta ayak sesleri duyuyordu çoktan, şimdi de dışarıdalar. Sessizlik. Sessizlik. Cam kırıklarının, sandalyelerin arasına bastı ve kendi odasına, terliklerine, birkaç şişe saç toniğine, tuvalet masasındaki peruklara, perdeye –boşluğa doğru dalgalanan rahibe başlığına– bakarak yatağın yanında dikildi. Manastır anaokulu, rahibelerin pürüzsüz, mermerden yüzleri, şapele girerlerken tespihlerinin sesinin verdiği sıcaklık ve güven. Karanlık teneffüsler, mihraptaki havuzlara damlayan güneş. Hepsinin verdiği, derinden tatmin edici güvenlik hissi. Koca koca ilahi kitapları, yeni sıraların parlak yüzeyleri; tütsü kokusu, rutubetli kadim duvarlar. En az beklenen yerlerde ikonalar ve mum ışığında sarkan çiçekler. Angelus çanının çınlaması, solgun yüzüksüz bir parmağın yukarı doğru, aynı derecede solgun dudaklara hamlesi. Öne eğilmiş başlar; bastırılan kahkahalar. Ama ben Tanrı'ya inanmıyorum, ayrıca sırf Onun yüzüne bakmakla geçen cennet çok sıkıcı olmalı, cehennem daha eğlenceli değil midir?

Ah çocuğum, çocuğum Tanrı'nın yüzüne bakmaktan daha güzel, daha harika bir şey yoktur, göreceksin. Zamanla anlayacaksın.

Aly kim var kapının önünde, Aly korkuyorum, dışarısı kalabalık gibi geliyor kulağa, ne istiyorlar? Bak Judith, dışarıya her şey yolunda diye bağırmalısın, Greb istasyona gitti, onu orada bulursunuz demelisin. Judith ağzı açık bakakaldı, Berg onu sarstı. Kendi iyiliği için bunu yapmalıydı. Yüzü ve boynu kızarmış, boncuk boncuk terler ağzının köşelerine iniyordu. Berg'in söylediklerini kelimesi kelimesine dışarı bağırdı. Derken babasının hırçın cevabı, Judith'in gözleri faltaşı gibi açıldı. O, Nathy, Nath... Berg Judith'i eliyle susturarak yatağın üzerine itti, peşindekilerin gittiğinden emin olana kadar onu orada tuttu. İç çekerek Judith'i serbest bıraktı ama Judith'in titreyen parmaklarını ağzına bastırdı. İlk başta izah edemediği mide bulantısının farkına vardı bir anda. Parmağıyla Judith'in bileğindeki birkaç çilin etrafını ve eklemlerinden üç tanesini diklemesine çizdi. Judith eğer şimdi konuşursa midesi kalkacak. Ama Judith başı yana çevrili, ağzı sımsıkı kapalı, parmakları kaskatı halde doğruldu. Judith gerçekte ne hissediyor, ne düşünüyor? Bir dakika önce evet itiraf etmek istiyorum, mide bulantısına ani bir sıkıntı atağı, her şeyin, özellikle insan ilişkileri oyununun anlamsızlığı neden oldu: Judith'in ona boyun eğdiği, tam olarak hayal edildiği gibi tepki verdiği ve onu kendi çemberine geri döndürdüğü gerçeği. Ama şimdi, şu anda, Berg ne bekleyeceğinden emin olamıyordu. Tam şu anda ayağa mı kalkmalı, dışarı mı çıkmalı, Judith neler olduğuna, ondan ne istediğine, nereye gideceğine dair bir tür açıklama ister mi yoksa ne kabul ne reddederek, Berg'in kararsızlığını yatıştırmadan sessiz mi kalır? Judith insanın acımasız olduğunu bilmesine rağmen yarı yarıya büyülenmiş halde ne kadar ileri gideceğini merak ederek bu gerçeği asla kabul etmediği,

mutlak kudretine kapılıp hareketsiz kalmayı hayal ettiği kadın prototipinin ta kendisi değil mi – kabul edilen ama asla yüzleşilmeyen hileler, yalanlar, gösterişler? Bir kadının kendisinin çok taraflı portreleriyle alakalı sözüm ona gizemi insanın elinden sürekli kaçır, gerçek kimliğini, gerçek değerini gösterse her şeyi kaybedeceğini bilir. Aşk sadece geçici bir oyundur ve aşkın gizli kılıklarla geldiğini ve zamanında nadiren tanındığını ve takdir edilmediğini bildiğim halde bu gerçeği neden görmezden geleyim, yanılsamanın ıstırabını çekmeyi neden arzulayayım? Ah Aly beni morarttın, bak şimdiden üç bere var, bir tane de kolumda. Dur bir dakika, böyle çok rahatsız. Judith’in eğilip iç çamaşırından sıyrılmasını izledi. Hah, şimdi daha iyi. Ah Aly uzun uzun yap, o hiç yapamıyordu biliyor musun, yani en fazla – ah sen muhteşemsin, şeyin kocaman, çok güzel, ah seninle olmak çok güzel bir his Aly, beni seviyor musun, biraz beni sevdiğini söyle Aly, olmaz mı?

Denize girmek gibi. Yalnızca denize. Denizde yalnız. Deniz kenarında. Yalnız. Tek başına. Ah böyle yapınca çok güzel oluyor, tekrar yap, ah harika. Nathy, ah Nathy sevgilim.

Duvardaki boşluk Berg’in durduğu açıdan daha da geniş görünüyordu. Gözlerini kapadı.

Bak Aly şurada hâlâ camlar var, dikkat et, öyle yalınayak dolaşıyorsun. Ah benim zavallı çiçeklerime bak, bir de farelere, baykuşun da tüyleri dökülüyor sanırım. Günün birinde o saçını tararken benim akşamları oturup pipo içebileceğim kadife kaplı kanepeyle sandalyelerin arasında eğiliyor, diz çöküyor, emekliyor. Boşluk, pencere açıkken dalgalanan eski bir çarşafı kapatılmış şimdi. Kapı sürgülenmiş. Dönmemişler. Henüz. Berg yüzünü pencereye dayadı, kar neredeyse erimişti artık. Bu gece en iyi fırsat olacak, Judith uyuyunca kasabayı terk et, aile hayatının bu yok ediciliğinden uzaklaş. Şu boşluğu örten çarşafın dalgalanması tuhaf, pencere kapalı değil miydi? Böyle bir evde cereyan yapacak bir şey yok, tahtakurtları ve kuru küfle çürüyor kesin, deniz kenarındaki birçok yer böyleydi; rutubetli, soğuk. Güneşin şaşmadan her gün parladığı bir yer olmalı cennet. Judith'in gerçekten ne kadar parası vardı, belki kalmalıydı yine de, sonra çekip giderlerdi, yurtdışına giderlerdi, İtalya'ya, evet orası gidilecek yere benziyor. İnsanın Kuzey'e, Batı'ya otobüs turlarıyla dolu sayfaları karıştırmak zorunda kaldığında gizli gizli baktığı o broşürler.

Bu sene bir yerlere gitmeye çalışalım Aly, sessiz sakın bir yere, yalnızca ikimiz, deniz kenarına ya da nereye istersen, ne güzel olurdu değil mi?

Judith'in baykuşun tüylerini düzeltmesini izledi. Şunu söylemem lazım Aly, acayip bir adamsın, gerçekten bazen seni çözemiyorum, sanki hep rol yapıyor gibisin. Ne tuhaf Nathy de biraz böyledir, biliyor musun? Bir keresinde bana psikiyatra gittiğini söyledi, bir arkadaşının yerine gitmiş, eğlencesine, öyle dedi ve daha bir seansta kadın ona her durumu sürekli dramatize etmek zorunda olduğunu çünkü gerçek misyonunu yerine getirmediğini, sahneye çıkmış olması gerektiğini söylemiş. O iğrenç kuklayı yapmasına müsaade ettim, dedim eh eğlenir işte böylelikle ama görünüşe göre o zımbırtıya o lanet muhabbetkuşundan bile daha fazla kafayı takmaya başlayınca, eh o zaman meraklanmaya başladım, hakikaten. Ah sana söylemeyi unuttum Aly kilimin içinde onu bulmuşlar, kör olası o kuklayı, ceset filan yokmuş, neler geldi aklına benim de öyle... Ceset meset yokmuş ya, eh yani ne bekliyordum, sonuçta zımbırtı istasyonda bulundu, hepsi biliyordu tabii. Berg ellerine baktı; pencerede bir daire çizen, kumaştan bir bebeği sarsan, şimdi odada tüy toplayan bir kadının omuzlarına atlayan eller. Ah Aly kes şunu, deli misin, tamamen kafayı mı yedin? Evet doğru, şimdi nerede bir tek Tanrı bilir, ama istasyona gittiğin zamanı hatırlıyor musun, işte ben o zaman seni takip ettim, şeyi –yani işte o malum şeyi– bıraka bıraka emanete bıraktığını gördüm, sonra şans bu ya, bileti düşürdün ve yüzünde yara izi olan bir adam, evet onu hatırlıyorum, ne kadar çirkindi ıyy –neyse sen gözden kaybolana kadar bekledi,

sonra gidip emaneti aldı, kilimi oracıkta açtılar- o uğursuz şeyin ne olduğunu görünce ne hissettiğimi düşünabiliyor musun, Ah Aly yüzlerini görmek lazımdı, istasyon şefi bile güldü. Onunla ne yaptıklarını görecektim kadar beklemedim, gerçekten kaybolduysa yazık, çünkü üzerinde Nathy'nin en iyi takım elbiselerinden biri vardı. Çirkin şeye giydirdiğini hatırlıyorum, eksik bir düğme yüzünden ne olay çıkarmıştı, lanet olası bir kuklanın üzerine düğme dikmek zorunda kaldım, inanabiliyor musun? Neyse etrafta dolaştırdığın şeyin bir ceset olmamasına sevindim. Baksana Aly nereye gidiyorsun, gardırobun içinde ne arıyorsun şimdi aşkım? Ah Tanrım yine burada dirilmiş İsa gibi, kaldır şunu şuradan Aly, gerçekten tüylerimi diken diken ediyor, nereye gitsek peşimizi bırakmıyor sanki. Bak bana ver bodruma indirip çöp kutusuna atayım, ama şu takım elbiseyi çıkar, sonuçta iyi takım, her ne kadar yanmış, yer yer yırtılmış olsa da, hemen tamir edilir, temizletiriz de, işine yarayabilir, paçaları uzatırım, bugünlerde duble paçaya gerek yok. Erkekleri hafif dar pantolonlarla görmek hoşuma gidiyor, epey etkili, hatta seksi olabilir, sence de öyle değil mi? Eh orada öyle dikilmesene, ver bana, ah Aly o takımı çıkarmadan indirme, ne ziyan, Aly duydun mu beni?

Judith'in sesi merdivenlerden inen Berg'in arkasında cınladı; kapı şiddetlenen rüzgârda sallanıyordu. Kar tümenden kalkmıştı. Kuklayı bir dalgakıranın arkasına koydu, sonra dalgalar onu götürürdü. En büyük, en uzun dalgakırana yaklaştı ama öteki tarafta çömelmiş iki adam vardı. Kuklayı çakıltaşlarının üzerinde sürükleyerek, iskelenin altına, toz gibi kumun hafifçe hareketlendiği ve kendi gölgesinin çapraz işlemeli siyah demir ızgaraların üzerine serildiği yere geri seğirtti. Yakınlardaki bir lağımın

gürültüsü onu bir kez daha açık kumsala yöneltti. Rıhtımdaki sıra sıra lambalar gözden yiterek seni kumların üzerinde zikzak yaparak ilerleyen kör bir ıstakoz rüyasıyla baş başa bırakıyor, elinle tutunarak bir ata bindin, at kımıldamayı reddediyor, aşağıya bakınca hayvanın ilerlemek için yalnızca iki kısıkaçı olduğunu fark ediyorsun, onların altında da göğsü çökük, gözsüz, şarkı söylemeye çalışan bin tane kuşa dönüşmüş çakıltaşları. Bu da neydi? Belki yalnızca kendi ayak seslerinin yankısı, arada bir martıların çığlıkları, beyaz bir kanadın ucu. Parmaklarını ceplerine daldırıp ısıklık çalmaya başladı. Kuklayı falezin çıkıntı yapan ucunu dönünce atacaktı, oranın arkasına bir geçince kimse ne olup bittiğini göremezdi muhtemelen. Ay ortadan ikiye bölünmüş gibi, çevresindeki kayaların –peygamberbaşlarının– üzerine soluk bir ışık düşürerek ortaya çıktı. Yersiz bir gölgenin, kendisinininkinin üzerine düşen bir gölgenin ayırdına vardı. Etrafına bakındı: Issız bir kumsal. Ama işte yine orada, şu anda eğimli bir şekilde kendi gölgesine atılan geniş bir gölge. Bir iki basamak ilerledi, sonra durdu. Takip mi ediliyordu, belki birisi onu görmüştü? Tam şu an saldırmak üzere belki, bir kayanın arkasında pusuya yatmış, başka bir kayanın arkasında da muhtemelen talimat veren yaşlı adam. İndir onu, parçala, o insan değil, öyle şeyler yapıyor ki, kadınıma saldırıyor, zevkini nerede nasıl bulursa alıyor, lanet olası pezevenk, iyice sıç ağzına, martılara at, artıklarını deniz yutar. Berg başını çisentiden, artan pustan çevirerek yürümeye devam etti. Şimdi dalgalar vuruyor, kum süratle çakıltaşlarının arasında kıvrılıyordu. Bir yanıyla birinin onu takip ettiğini umarak bir kere arkasına baktı, bir şeyi, herhangi birini görse rahatlayacaktı neredeyse.

Kuklayı fırlattı, ama yere değdiğini duymadı, bir kuyunun içine atılmış da hâlâ sonsuz boşlukta düşüyordu sanki. Karanlığın içine baktı. Ama artık uğraşmaya ne gerek var, artık sorumlu tutulamayacağı kuşkusuz önemli bir etkendi. Sanki hâlâ cesetmiş gibi düşünüyorum, davranıyorum, evet, sanki gerçek bir şeymiş, etten kemikten, sonunda toza dönüşecek bir şeymiş gibi devam ediyorum, oysa kauçuğumsu plastik bir tür malzemeden yapılmış bir şey ancak, hepsi bu. Parmaklarını paltosuna sildi ve faleze sokularak gözlerini görebildiği tek şeye, ellerine dikti.

Bunların ötesinde, geçmiş yazların aydınlattığı, sen diğerlerini izledikten sonra güneşin uzun süre batmadığı, hatırında kalan bir yaz; dizlerine kadar, göbek deliğine aldırışsız babalarıyla, kumsalda gerinen tıknaz anneleriyle denize giren diğerleri. Nişastadan daha beyaz eller beyzbol sopasının, senin yakalayamadığın topun üzerinde. Çadırlar, kovalar, kürekler; siper kazmaya devam eden diğerleri. Sen kaleyle çevrili, bal sarısı saçlı, maviliklerin önünde şarkı söyleyen prensesleri gözetliyorsun, dokunsan derileri ışıyacak kesin. Kendi kokunun, cilt dokunun farkında, güneş gözlerinde, dudaklarında, ayak parmaklarında, aşağıda, aralardaki yumuşaklıktayken seni, gökyüzünü, denizi hangi mucizenin yarattığını merak ediyorsun. Seslerin bilincindesin, martılar dönüp duruyor, çığlık atıyor ya da daha seyrek aralıklarla sessiz, dalgalar tarafından yutulmadan önce çevik dönüşleri. Sonra ses yok, her şey birden sessizleşiyor, kayaları yüzgeçlerle ayırıp yavaşça süzülüyor ve kılıçbalığı parmaklar bedeninde kalmış, kabarık kuşlar gibi yan yana kıvrılmış bekleyen kıyafetleri çekip sıyrıyor. Suyun yüzeyinde, cilalanıp sertleşmiş çakıltaşlarından, kum esintilerinden ve uzamış gölgelerden uzakta krizalit

bir kalp oluşmuş. Uzağa, havadan bile daha hızlı, ejderha anaforuna kapılmış gibi. Sana bir şeyler verilmesi, suyun kayması, unutmak, unutulmak; olgunlaşmamış düşünceler – önceden belirlenmiş eylemler. İki dalga arasında sabitlenmiş bir anda, ileride olabilecek şeyin çerçevesi. Sırtında, gözünü boşluğa dikmiş, gökyüzünün bir parçası haline gelen, senin tarafından en ufak bir eğilimde açılan alaca bir kuşun göğsü. Ama eller, bacaklarını çeken, seni ikiye katlayan ve alaşağı eden elleri hatırlıyor musun? Dirençsizliğe şaşırmıştın. Bağırın, kafa karışıklığı yaratan sesler. Denizkabuklarından daha dar hücreler, girdapların içinde dönen sen, ele avuca sığmıyorsun, suyu kamçılıyor, yıldızları dağıtıyor-sun. Yukarıda Narkissos, kanatlarını açan, sonunda okyanusun ortasında gözden kaybolan bir gölge yarasasına bakıyor. Hep orada kenarda, arkalarında falezler uzanırken bekliyorlardı. Başın gövdenden ayrılmış, kollarla bacakların ayrı güçlerinin üstünde tempolu zıplıyor, ayın kontrolünde, ağırlıksız olmanın muhteşem hissi, ve çok aşağılarda kalbin keşfetmeye devam ediyordu, araya ne kadar çok yıl girdiğinin önemi yok ya da ne kadar çok insanın odağa alındığının. Başlangıç kesinlikle o olmuştu, artık senin etrafında dönmeyen dünyadan kendini ayırmak, başka bir şeyin parçası olmak, ona karışmak, artık kimseye bağımlı olmamak, kendi gerçekliğini bulan bir özgürlük, bir yanın sürekli gözetmen, eylemlerini, yanıtlarını, kabul ettiklerini, reddedebileceklerini izliyor.

Gölgesi üç başka gölgeye karıştı. Kumsaldan su kenarına doğru saptı. İşte orada, yakala, ah şimdi seni yakaladık Greb, artık kaçamazsın. Su şok etkisi yarattı. Onların çığlıklarını, martı çığlıklarını duyarken suyun altına girdi. Çıktı. Falezler taş kesti.

Yakında bir su şapırtısı duydu; onu takip etmeye mi karar vermişlerdi – sahiden arkasından suya mı dalmışlardı? Yok, bir çakıltışı sadece, arkasından birkaç tane daha üstüne yağdı, birisi kafasının kenarına çarptı. Etrafına döndü ve bir fırtına fenerinin –vitray güneşle aydınlanan bir kadehin– sallandığını, dalgaların üzerinde kaydığını fark etti. Kahretsin bir sandalları bile var, bu kadar çabuk, çok çabuk. Biraz daha ileri, daha derine daldı, görünmez derinliklere ulaştı; sessizlikten ya da boşluktan ya da uykudan daha fazlasının içine düşerek, insanlıkdışı, nefes almadan, ciğerleri yanıtın bir parçası, reflekslerin kontrolünde, peki aşağıda kalsam? Muhtemelen onun sudan çıkmasını, yükselmesini beklerlerdi. Yüzeye çekildi, sonra ışıkları daha yakında sallanır, kürekleri dalgaları bölerken birden zevkle tekrar suya daldı; onların sadizmin-den yararlanmaktan zevk alıyordu, kurbanın tuzağı onları kendi yok oluşlarına götürüyordu. Bir dakikalığına Prospero’ olsam, sandalı yutacak, onları savuracak bir fırtına çıkarsam, yaşlı adamı okyanusun derinliklerine göndersem – bu taşlar onun gözleri.

Yüzü dalgalara vururken, dilsiz, kımıltısız, sürgün edilmiş bir kuş gibi, kendini içinde bulduğu öngörülemez durumlara ya da şimdi başka bir yöne savrulan sandalın içinde sessizce duranların öngörülebilir eylemlerine şaşıyor. Işıklarının yansıması bir kayaya çıkan karanlık bir şekilden uzağa düştü. Ay kocaman bir bulut kütesinin arkasındaydı, artık tekneyi göremiyordu. Kayanın üzerinde titreyerek, sahile yapacağı yolculuğa yetecek nefesi ve enerjiyi kazanmaya çalışarak dikildi.

* William Shakespeare’in *The Tempest* (Fırtına) adlı oyununun fırtına çıkaran sihirbaz kahramanı –çn.

Sandal bir dalgayla sürüklendi; kumsala çıkıp kayalıkların siperine girdiği sırada yağmur sicim gibi yağıyordu. Islak kıyafetlerine ve doğru düzgün bir sigarası bile olmamasına söverek ve geri yürümeye kalkışmak için de fazla yorgun olduğundan kayalığa yaslanarak şimşegin denizin üzerinde, sahil boyunca süratle ilerleyişini ve bir an için iskeleyi ve Rıhtımı aydınlatışını izledi. Demek o dünya hâlâ orada, geldiğim kasaba ve...

Alistair Greb cinayete teşebbüsle suçlanıyorsun. Kanıtları getirin. Sahil kasabasının birinde Lurdum,* sanık oraya babasını bulmaya gittiğini söyledi. Sıradaki tanığı getirin. Edith Mildred Berg bu senin oğlun mu?

Ah Aly nasıl yapabildin, Tanrı hâlâ cennetinde biliyor musun, bazılarımız bunu unutuyoruz.

Sıradaki tanık lütfen. Judith Helen Goldstein, sanığı tanıyor musunuz?

Aly takım elbiseyi bari kurtarsaydın.

Falez yıkılırken kuklanın başı suya gömüldü.

* Ludship: Lord'un komik biçimde söylenişi -çn.

Bir yüz, bir göz, kısmen askıda bir el. Berg yarım metre uzağında yatan, kum ve yosunla kaplı kuklaya baktı. Daha ileride alabora olmuş sandal – tepetaklak olmuş dev bir böcek. Minik su dalgaları güneşi yakalayıp nazikçe döndürüyor, balıklar su birikintilerinde gümüş gibi parılıyordu ve bir yengecin ani hareketi kumu karıştırdı. Berg yavaş yavaş sandala doğru yürüyüp döndürmeye çalıştı. Okyanusun üzerinde, Atlantik'te, Adriyatik'te sürüklen, kayıtsızlık neredesin? Ama sandal milim kıpırdamadı, Berg itmeye devam ederken sandalın içindeki suyun bir kısmı üzerine sıçradı. Yukarıda birkaç martı kedi gibi uluyarak dönüyordu. Kollarını açarak martılar uzaklaşana kadar çırpıp ciyakladı. Gerçi en iri kuşlardan ikisi birden alçalıp başka martıların önceden gaddarca saldırdığı bir şeyi vahşice gagalamaya başladılar. Kollarını çırpmayı sürdürerek yanlarına yürüdü, kuşlar avlarını bırakırken öfkeyle kanat çırpıp, gagalarını boşlukta şaklattılar. Berg gözleri olmayan cesede bir süre baktıktan sonra peşindekilerden biri olduğunu anladı. Kumsalda aşağı yukarı bakındı. Ötekiler de kıyıya vurmuş muydu?

Yoksa bir tek bu kuşlara, diğer ikisi de balıklara mı kalmıştı? Hızlıca cesedin ceplerini yokladı, birkaç kâğıt bulup yırttı, bunu yaparken sol kulağından çenesine kadar uzanan yara izini fark etti, cesedi tekmeleyip yüzüstü döndürdü ve kumsalda ilerledi. Bu defa birkaç martı kuklanın üstünde dönüp duruyordu, hatta martılardan biri takım elbiseyi gagalamaya niyetli görünüyordu. Berg martıları eliyle savuşturdu, ama en iri olanı kaldı, Berg ona doğru kollarını sallayıp cıyıkladı, en sonunda martı yalnızca biraz ileride beklemek üzere gitti ve Berg bir defasında kanatları elektrikli bir vantilatöre benzeyen martının kafasına çullanacağını sandı. Kuklanın bacaklarını yakalayıp denize doğru sürükledi, kuklanın başı birden zıplayıp ayrılarak suya yuvarlandı. Martı kızgın bir şekilde kuklanın üzerine çullanırken dalgalar ikisini birden denize sürükledi. Berg kukladan geri kalanları sandala dayadı ve üstünü başını silkeleyerek suyun kıyısında yürüdü.

Babamın kayıp olduğunu bildirmek zorundayım. Ne kadar zamandır kayıp, efendim? Yirmi sekiz yıldır. Bu kayıp bir kişi için uzun bir süre, bunu ancak şimdi mi bildiriyorsunuz efendim? Martıların yanından geçti, kurbanlarıyla o kadar meşgullerdi ki Berg'in yaklaştığını fark etmediler bile. Bakmayacağım; boyuna yakın, derinin kalktığı yerde küçük koyu renk oyuklar vardı, kuşların gagaladığı yerlerde kıyafetler şimdiden parça pinçik olmuştu. Berg gönülsüz biçimde kollarını salladı, bir iki martı pır pır ederek ya da sendeleyerek uzaklaştı, şimdi az ötede durmuş Berg'i gözlüyorlardı. Birkaç kuş sandalın üzerine kondu. Berg geri yürüdü, kuklayı alıp denize attı, dalgaların üzerinde başsız, bir ağaç kütüğü gibi, kuşlar tarafından yok sayılarak sallanışını izledi. İşkelele yaklaşırken basamaklarda Judith'in el salladığını

gördü. Aly, Aly, ne cehennemdeydin? Her yerde seni aradım, acayip korktum, o zımbırtıyı ne yaptın, ha? Dedğim gibi çöp kutusuna atmadığını gördüm, dedim herhalde buraya getirmişti. Gün ağarana kadar bekledim, sen geri dönmeyince de eh, doğruca buraya geldim. Tanrım, Aly berbat görünüyorsun, gerçekten öyle, ne oldu sana, ne ele geçirdi seni? En iyisi hemen geri gel, sırlıslıklımsın, ne halt ettin?

*Ah şu güzel yeni paltona bak pantolonun da çamur içinde.
Ah Aly ben sana demedim mi Billy ile tırmanmaya yeni kıyafetlerinle gitme diye, şimdi sana başka hiçbir şey almayacağım,
Deal'ler ne der?*

Ha az daha unutuyordum, sana bir mektup var Aly, günlerdir ortalıkta dolanıyor gibi duruyor. Evet geri dönelim, şöyle bir güzel çay demleyelim. Saçın yosuna dönmüş, bir de şu zavallı ellerin, Aly, buz kesmişler.

*Canım Aly,
Senden haber almalı uzun zaman oldu, en az iki hafta olmuştur Aly yavrum, senden mektup almayınca meraklanıyorum, bana yazmalısın canım, benim için dünyalara bedelsin, biliyorsun. Umarım iyisindir?*

Bu soğuklarda sıkı giyinmeyi unutmamalısın Aly. Sana yolladığımı yünlü çamaşırı giyiyor musun?

Lotte'un hamile olduğunu duymak hoşuna gider, tabii Alf de buna çok memnun, kız bebek istediğini söylüyor ama Lotte sanırım oğlan istiyor. Doreen, Doreen'i hatırlıyorsun, değil mi, işte o da senin eski okul arkadaşın Billy ile evleniyor, hani

sana şu çiçek zimbirtılarını verip bezelye olduğunu söyleyen, sen de sonrasında epey bir süre o iğrenç kurtlarla uğraşmıştın. Ah canım neredeyse unutuyordum, kim yazdı tahmin edemezsin, evet o, Aly, baban, tam tarzıdır öyle durup dururken ortaya çıkmak, hem de bil bakalım neden yazmış, ziyaretimize gelmek istiyor.

Şey, tabii bu beni epey bir altüst etti. Acaba onu görüp konuştun da geri dönmeye ikna filan mı ettin diye merak ettim. Seninle karşılaştığından filan bahsetmiyor. Şunu söylemem lazım ki tuhaf bir hisse kapıldım, ve Aly, sanırım bana ihtiyacı var, başını bir tür belaya sokmuş gibime geldi, ben her zaman sezerim böyle şeyleri, her ne kadar mektubunda bir şeyden bahsetmemiş olsa da. Geceleri bana seslendiğini duyar gibi oluyorum. Onu geri çevirmeye içim elvermiyor, kısa bir süreliğine gelebilir belki? Yani bir daha onunla yaşamaya asla razı olamam, gerçi onu görmek güzel olur, belki Noel'e gelir? Her neyse, senden cevap almadan ona yazmayacağım, çünkü senin ne düşündüğünü öğrenmek istedim, hem belki konuyu onunla da konuşabilirsin, hazır o kadar yakınındayken. Seaview Otel'de kalıyor. Yanına uğrasana Aly, çok yakınsın, seni gördüğüne çok memnun olur, eminim. Neyse bu kararı sana bırakıyorum. Geçen hafta sonu evde olsaydım keşke, tek kelimeyle muhteşemdi. En sevdiğimiz pazar yürüyüşümüzde Southfield'a gittim, orada güzel bir çayla crumpet yedim. Eh şimdilik bu kadar. Kendine iyi bak Aly, ve lütfen yaşlı annene yaz hemen, olur mu? Ne zaman eve geleceğini haber ver, seni istasyonda karşılarım, bir de malum kişiyle ilgili de bilgi ver.

Tüm kalbimle sevdiğim canım oğlum,
seni seven Anneciğin

Berg mektubu iki defa okuduktan sonra dikkatlice katlayıp gömlek cebine soktu. Judith bir kızartma tavasının başında somurturken o da oturup kupadaki çayından yudumluyordu. Şu boşluk acayip cereyan yapıyor Aly, oraya bir tahta parçası koya-bilirsin belki.

Baban evde pek becerikli değildir, biliyor musun bütün tabloların etrafından boyardı, evden çıkmak zorunda kaldığımızda çok utanmıştım, yani oturma odasının, yatak odalarının her yanındaki o kocaman yamalar hakkında yeni kiracılar ne düşünürdü kim bilir?

Peki peki, hemen şimdi demedim Aly, ama yaşlı Bayan ismi-her-neyse öğrenmeden, bir an önce yapılsa iyi olur. Nat-hy'nin ortaya çıkmaması tuhaf, belki bu sefer gerçekten temelli gitmiştir, eh bir kapı kapanır başka kapı açılır, ben hep bunu derim. Belki başka bir yer bakabiliriz Aly, küçük, güzel, bağımsız bir daire, aynı odada yemek yapmaktan, yemekten, yaşamaktan bıktım. İyi bir iş bulabilirsin, tatil sezonunda birçok şey var. Şu çatalı uzatıver aşkım, sofrayı da kur, yemek hazır sayılır.

Karşılıklı oturdular. Berg, Judith'in katır kutur yemesini, kı-zarmış ekmeği parçalamasını dinledi. Hep unutuyorum, iki şeker mi üç mü Aly? Elbisesinin altında bereleri duruyor muydu hâlâ? Ah aşkım şimdi olmaz, kes şunu Aly, kahvaltıda olmaz. Judith inler, sandalyede sallanırken Berg ellerinin kendi kendine ge-zişini, ağzının meme uçlarının arasındaki morluklara bastırışını, dişlerinin batışını izledi. Ah çok âlemsin gerçekten, günün bu sa-atinde, o asla yapmazdı biliyor musun, bu kadar erken asla... Berg parmaklarını ıslak, yumuşak, uysal bir karanlığın ortasına, içine

bastırdı. Birisi güldü, yumuşaklığın içine yuvarlandı. Duvardan geriye kalan boşluğu kapatan çarşaf dalgalanmaya başladı ve bir an için, evet işte orada, tam şimdi, ahşabın tırtıklı kenarlarının arasında bir yüz. Aly ne oldu, ne yapıyorsun Tanrı aşkına? Berg çarşafı geri sıyırarak odasına, menteşelerinde sallanan kapıya göz gezdirdi. Yatağın üzerine tırmanıp içeri girdi, sonra sahanlığa çıktı. Ön kapı mı kapanıyordu? Aly ne yaptığını sanıyorsun, hayalet filan mı arıyorsun? Haydi, haydi gel reçelli ekmeğini bitir, olmaz mı?

Evet haydi doğru düzgün bir yemek yiyelim, karşımda oturan doğru düzgün bir kadınla, doğru düzgün muşamba bir masa örtüsüyle, doğru düzgün sarı fincanlar ve tabaklarla, bir de saati doğru düzgün gösteren doğru düzgün bir masa saatiyle. Çünkü geri gelmeyecek, asla geri dönmeyecek, çünkü beş kulaç derinde.* İşte bu yüzden mısır yaprakları rüzgârla çarpışırken, ağaçlar da eve git, eve git, oyun saati bitti, kurbağa derisine benzeyen ağaç gövdesinden uzaklaş, diye fısıldarken, aşağısı iyi geceler öpücüğünden ve kapı kapandıktan sonra içeri giren yakut gözlü arılarla vızır vızır kaynarken ortada yoktu, şimdi neden müdahale etsin. Denize bakan köy saatinin bir anlık görüntüsü. Gece yarısından sonra balıkların tepeyi sessiz istilas, vadiye gözlerini dikişi. Evet o başka bir karanlığın içinde olmuştu; sen evde, yavaş yavaş çözölen boncuk perdelerin arasında dans ederken, yabani otlar

* Full fathoms five: William Shakespeare'in *The Tempest* (Fırtına) adlı oyunundaki bir mısradır. Ariel'in ruhu Prens Ferdinand'a bir gemi kazasından sonra babasının, denizin yaklaşık beş kulaç (dokuz metre) dibinde boğulduğunu söyler –çn.

pencerelere doğru yükselir, çitler kaburgalar gibi şebboyaların nazıkçe direndiği ve karahindibaların gülümsemeye benzer bir şey sakladığı taş döşeli bahçeye düştüğünde bahçe kapısı şarkı söylerken, o nehirlerden kum çıkarmış, ellerinin arasından bırakmıştı. Çarşafı fırlattığı yatağın üzerinde açtı ve duvardaki boşluğu kapasın diye iki yanından çiviledi. Odada sessiz sessiz mekik dokudu – göz kamaştırıcı ruhu bin hayat hediyesine sahip bir semender.

Nihayet gazete haberi çıktı, ikinci sayfada sol altta. Elli beş altmış yaşlarında olduğu tahmin edilen bir adamın cesedi iskele- nin batı tarafında sahile vurmuş olarak bulundu. Kimliği henüz tespit edilemedi.

Aly unutma gidip ekmek alacağına söz verdin. Geçerken uğ- rayıp kirayı da ödeyebilirsin, yoksa kadın istemeye gelir, ben de sen şurayı toparlayıp duvarı tamir etmeden önce bu dağınıklığı görmesini istemiyorum.

Berg gazeteyi kolunun altına sıkıştırdı ve ıslık çalarak dışarı çıktı. İsmi ne demiştin, Berg mi? Çok komik, o isimde birine mahkeme celbi çıkartmıştık, otel faturasını ödememişti, sanırım birkaç şey de çalmıştı efendim, şey babanızsa üzöldüm, yakında anlarız, tabii pek tanınır durumda değil, deniz onu mahvetmiş. Tanımanızı sağlayacak bir şey var mı, bir iz, yara filan gibi bir şey? Bir yara izi mi dediniz, sol kulağından çenesine kadar inen, derin bir iz?

Eh gidip bakalım efendim.

Bir kez daha, delikli bir çorap topuğuna benzeyen o gözsüz yüz. Evet, dediğiniz yerde kesinlikle bir yara izi var efendim, çok

üzgünüm, anneniz hayatta mı? Nazik olun, bundan sonra sert bir tane lazım, ama belki benimle gelip birkaç ayrıntı daha verebilirsiniz, akrabanız olduğundan dolayı.

Yarım günlük güneşin sersemlettiği bir kasabaya çıktı. İskeleye yürüdü, korku tünelinin olduğu uca, şiş kırmızı yanaklı bir adamın oturmuş cam bölmesinde spor toto doldurduğu yere doğru yürüdü, adam başını kaldırmadan Berg'e bir bilet uzattı. Berg gözlerini kapattı, vagonun hareket ettiğini, durduğunu, zangırdadığını hissetti, bir kıkırdama ve biraz da inleme, vagon neredeyse ayrılmış, kendi kendine dönüyor gibiydi. Tren sarsılmaya devam ederken gözlerini kapalı tuttu, ve açılıp kapanan kapılardan gelen kahkaha sesi, rüzgâr sesi. Buyrun Bayım, tur bitti, yoksa bir tur daha binmek mi istiyorsunuz? Pekâlâ o zaman, bir şilin daha. Berg karanlığa girdi, üstüne fırlatılan kafataslarına, yukarıdan sarkan örümceklere, renkli ışıklara, yeşil ve kırmızı gözlere baktı, Judith'inkine benzeyen bir kahkaha. Bu defa yetti mi Bayım?

Kızarmış balık ve patates aldı, iskelenin ucuna oturdu, parmaklarını gazete öbeğine daldırdı, parmaklarını film yıldızlarının, mankenlerin bacaklarına sildi ve bulmacaya şöyle bir girişti. Deniz maviden mora döndü, iskelenin parmaklıklarının arasından suyun aşağıdaki siyah karmaşıklığa vuruşunu izledi. Bir kartpostal almaya karar verdi, bir tanesini seçene kadar epey bir vakit geçirdi, en sonunda tüm deniz kıyısının renkli bir resmini aldı.

Merhaba Anne,

Burada bir süre daha kalacağımı söylemek için yazıyorum sadece. Bugün hava epey güzel ve güneşli, keşke burada olsaydın.

Mektubunu aldım, yakında cevap yazacağım.

*Tüm sevgimle,
Senin Aly'n*

Yaldızlı bir kutunun içinde pelür kâğıda sarılı, kelebek şeklin-
de simli bir broş satın aldı.

Ah Aly ekmek almamışsın, iddiaya varım kirayı da ödeme-
mişsindir, kadın geldi, ses çıkarmasın diye biraz para vermek
zorunda kaldım, korkunç bir hadiseye hazırdım, özellikle kapı-
nın ve de duvarın kırıldığını gördüğünde. Bir hikâye uydurdum,
seni haydutlar takip etti, dövdü, eşyalarını aldı, bu yüzden benim
yanımda kalıyorsun, filan dedim. Hikâyeyi duyunca yatıştı gibi
neyse, en azından parayı verdikten sonra, Nathy'yi bile sormadı,
halbuki yaşlı cadı ağzımızdan laf almak için dibimizden ayrılmaz
kesin. Ah Aly haydi hemen çıkalım. Çok kötüsün ama ekmek al-
mamışsın. Ah aşkım ne kadar tatlısın, ah Aly bu ne? Ya çok gü-
zel, mor kıyafetime yakışacak, bak sence de öyle değil mi tatlım?
Bir saniye, deneyeceğim, sen de gör. Ama aşağıya bir uğrayıp
kadına kirayı veriver yoksa yine gelir. Para hâlâ sende, değil mi
Aly? Hayır ya, iki haftalık kirayı nasıl harcamış olabilirsin, birkaç
saat içinde hem de, hediye almak dışında ne işler karıştırdın? Bu
broş o kadar pahalı olamaz, iğnesi yamuk. Al bunu, geri kalanı
da cumartesi ödeyeceğimizi söyle, bu haftaki nafakam gelmedi
daha. Ne? Tabii ki hayatta dedim ya, 1955'te ayrıldık ama ondan
bu kadar bahsetmek yeter. Haydi şimdi git Aly ve Tanrı aşkına
doğruca geri gel.

Merdivenlerde siyah ayak izleri, duvarları kesen gölgesi. Dışa-
rıda kuru yaprak izleri, uçgenler halinde yayılan dalların arasında,
ağaçların altına sızan yılankavi, kahverengi bir öbek. Bay Greb,
hey Bay Greb, Bayan Goldstein bana kirayı vereceğinizi söyledi.
Ah öyle dayak yediğinizi duyduğuma çok üzüldüm Bay Greb,
bugünlerde korkunç şeyler oluyor, insan hangisinin son adımı

olduğunu hiç bilemiyor değil mi? Tabii ödenecek bayağı bir miktar var, yeni kapı için, sonra bir de duvar var. Hepsinin bir an önce yaptırılması lazım yakında oraya bir beyefendi taşınacak, valizini koridora bıraktı hatta, yani görüyorsunuz o taşınmadan ortalığı biraz toparlamak zorundayım. Anladığıma göre birkaç gündür Bayan Goldstein’de kalıyormuşsunuz, başka bir yer bulana kadar, e tabii bu da ekstra olacak, oda aslında iki kişilik değil, çift oda bile sayılmaz, ama arada bir istisna yapıyorum. Merdivenlerin yanındaki şu eşyalara dikkat edin Bay Greb, eşyaları koymak için saçma bir yer değil mi, hah kafesi oraya koyun, orada güvende olur.

Tabii kuş kafeslerinin hepsi birbirine benziyor, mağazadükilerin hepsinde kapıların etrafında yaldızlı kenarları ve küçük gümüş zilleri var – ama aynalar çatlamış, kenarlara da kuru, sarı tüyler yapışmış. Bir muhabbetkuşunu doldurtacağını söyledi, ne tuhaf, kiracılarımdan çoğu evcil hayvan seviyor, ama doldurulmuş olanları değil, dikkatinizi çekerim. Üç sterlinden biraz fazla tuttuğunu söyledi – ucuz herhalde, doldurulmuş bir hayvanı beslemek zorunda olmadığınızı düşününce. Bu arada Bay Berg hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Bayan Goldstein’e sormak istemedim, çünkü şöyle düşündüm – ah anlıyorum, Tanrım, üzgünüm, iyi bir adamcağıza benziyordu aslında, kendine has bir tarzı vardı yani, hepimiz gibi sanırım. Tuhaf olan, şimdi benim yeni kiracım, eskiden sizin olduğunuz odaya taşınacak olan o, bana biraz Bay Berg’i hatırlatıyor, elinde o kafesle eve girdiğinde düşündüğüm ilk şey o oldu, işte bizim ihtiyar, ondan kirayı istemeliyim. Ama bunun sakalı var, hem daha yaşlı görünüyor, hem size söylememde de sakınca yok, daha şık, umarım biraz daha fazla parası vardır, eh eve kimi alacağımıza dikkat etmeliyiz, değil mi

ya? Kasabada cirit atan bu suçlulara ne demeli, yattığın uykudan kalkabilecek misin, asla bilemiyorsun, yine de şunu söylemem lazım, bu yeni kiracı zararsız bir adama benziyor, kasabada bir arkadaşıyla ayak hastalıkları merkezi açacağını söylüyor, işi büyüteceğini umuyormuş – eh, insanlar ayaklarından çok şikâyet ediyor herhalde. Bugünlerde saç işi ne durumda, Bay Greb?

Berg başını sallıyor, ayakları merdivenlere sürtüyor, uzakta kadının sesi. Aly nerede kaldın, ne anlatıyor o yaşlı cadı, iddiaya varım herkesin dedikodusunu yapıyordur? Bak duvarı bir güzel yaptırana kadar şimdilik bir tahta parçası uydurdum, kadını birazcık tanıdıysam gün bitmeden odanı başkasına verir. Ama bir şey demedin, fark etmedin bile Aly, bak broş güzel durmuyor mu?

Hayır, hayır olduğu yer gayet iyi, ya oraya iğneleme, neredeyse müstehcen görünüyor, sen de az değilsin, hakikaten öylesin. Öğle yemeğine ne istiyorsun Aly, et mi balık mı? Tabii balıkçılar kapalıdır, ama gidip birkaç pırzola alabilirsin. Aly, ah hayır Aly, kes şunu, çok yaramazsın, gerçekten öylesin, şimdi olmaz, öğle yemeği vakti, aç değil misin? Aly şurada soyulması gereken patatesler var. Aly sence de yeni perde almamız gerekmiyor mu, bir de tatlım kızmazsın değil mi, bir kedi sipariş ettim, iyi bir cins siyam kedisi, bu sabah evcil hayvan dükkânına gittim, adamla konuştum, yarından sonraki gün bir tane geleceğini söyledi. Aly sence ona ne isim verelim? Aly ya hayır, yapma, şimdi olmaz, şşşt, dinle, bir şey duydun mu? Aly yan odada biri var, dolaştığını duyuyorum. Bak işte ben sana demedim mi, kadının anında oraya birini alacağını biliyordum. Aly aşkım nereye bakıyorsun?

Yeni temizlenmiş bir pencere. Denizin üstünde, bir kasabaya tepeden bakan, kadife kaplı bir kanepeye çökmüş hareketsiz bir adam ve elleri bir kelebek broşun etrafında pır pır eden bir kadın. Gözlerini arada bir kuyruğunu yere vuran bir hayvan gibi sallanan, bir buçuğa iki metrelik tahta parçasına dikmişler...

“Adını Greb olarak değiştiren Berg diye bir adam babasını öldürme niyetiyle bir sahil kasabasına geldi...”

Ann Quin’in 1964’te yayımlanan ilk romanı *Berg*, bu çarpıcı cümleyle başlar. Berg yahut Greb, uzun süredir hayatında yer almayan babasının izini bir sahil kasabasına kadar sürmüştür.

Kimliğini saklayarak hemen yanı başındaki odayı tutar ve babası, onun sevgilisi ve biricik vantrilok kuklasının yer aldığı tuhaf bir maceranın içinde bulur kendini.

Berg, yazarın alışageldik deneysel üslubuna sahip, içsel monologlarla bezeli, geçmişten anıların ve mektupların sürekli gün yüzüne çıktığı, düşlerin gerçeğe karıştığı, kimi zaman Samuel Beckett absürtlüğünü kimi zaman Anna Kavan karanlığını andıran bir anlatı. Çocukluğu babanın yokluğunda, bekâr annesiyle geçen ve hayatı boyunca ruhsal sorunlarla boğuşan Ann Quin’den otobiyografik izler taşıyan roman, 1989 tarihinde Michael Austin yönetmenliğinde sinemaya uyarlanmıştır.

“İçinde doğduğunuz saygın toplumdan, ataerkil toplumsal yapıdan kaçamazsanız ne olur? Berg’de bu sorun yoğun, lirik bir düzyazıyla dramatize ediliyor.”

The Nation

EVEREŐT

www.everestyayinlari.com

[f/everestyayinlari](https://www.facebook.com/everestyayinlari)

[t/everestkitap](https://www.instagram.com/everestkitap)

[@everestyayinlari](https://www.youtube.com/everestyayinlari)

9 786051 858647